

Giới thiệu Huyết Sắc - Ngôn Tình

Ngay từ lần đầu gặp mặt thì cô đã trúng tiếng sét ái tình của hắn. Cũng kể từ ngày đó cô dùng mọi cách để theo đuổi hắn. Cô không thể ngờ giữa hai gia đình lại có hôn ước khiến cô vui đến nhường nào. Còn đối với hắn thì đây chỉ là một cuộc hôn nhân thương mại cho nên hắn cũng không để ý, lúc nào cũng lạnh nhạt với cô. Trái tim cô đã nhiều lần đau đớn nhưng vẫn không thể ngừng yêu hắn...

Một ngày, cô nhìn thấy hắn đang...hút máu của người khác...chuỗi ngày ác mộng của cô bắt đầu từ đó.

Hắn là một ma cà rồng máu lạnh, tàn nhẫn.

Liệu cả hai người sẽ đi về đâu? Cuộc tình sẽ kết thúc trong đau đớn hay là niềm hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Chồng ơi, anh ăn bánh em làm đi"

"..."

"Chồng ơi, mẹ bảo anh cùng em về nhà ăn một bữa"

"..."

"Chồng ơi, anh đi dạo với em được không?"

"..."

"Chồng ơi, hôm nay sinh nhật em mà...anh không về sao?"

"..."

Lần nào cũng như vậy, cho dù cô có làm gì đi nữa thì ánh mắt hắn nhìn cô chưa từng thay đổi... Vẫn là ánh mắt chán ghét, khinh bỉ nhìn cô.

Hắn rất lạnh nhạt với cô, có lẽ chưa từng có lần nào hắn chịu nói chuyện với cô. Cô vẫn cố chấp bắt chuyện với hắn, quan tâm hắn nhiều hơn nhưng hắn lúc nào cũng thờ ơ không quan tâm.

Nhưng cô vẫn tin rằng tình yêu của cô dành cho hắn...sẽ có một ngày anh sẽ hiểu được tình cảm của cô thôi...rồi hắn sẽ chấp nhận cô.

"Chồng ơi, tài liệu thư..." Nhìn cảnh trước mắt mọi thứ trước mắt cô như sụp đổ. Tay cầm tập tài liệu run run rồi rơi xuống đất.

Cô ngã khụy xuống cứ lảm bảm nói đó không phải là sự thật...chắc chắn là giả thôi...là cô mệt quá nên mới có ảo giác như vậy...

Nhưng những tiếng rên rỉ dâm dăng của hai người đó vẫn vọng lên trong đầu cô...rất cuộc là tại sao chứ? Cô đã làm gì sai sao?

"Lâm Dương...cô...cô ta là...ai..." Cô cố gắng đứng dậy đi đến chỗ hắn, tay chỉ vào người phụ nữ nằm trên giường bên cạnh hắn. Cô sợ hãi run bần bật hỏi.

Bóp Hắn tát cô, nhìn cô với ánh mắt căm ghét.

"Cô có tư cách gì mà chỉ tay vào cô ấy?" Hắn tức giận quát tháo cô.

Trái tim cô đau quá...như đang giẫm máu vậy...hắn nói vậy là có ý gì chứ!? Tư cách!? Hắn đang bệnh vực cho người phụ nữ đó sao?

"Em...Nhưng...em thấy anh và cô ta..."

"Cô im mồm!! Chuyện của chúng tôi từ lúc nào cô có thể xen vào chứ!?"

"Phu nhân...xin lỗi...tôi sai rồi...tôi sẽ không làm như vậy nữa...tôi sẽ cắt đứt mọi thứ với Kỳ tổng..." Lạc Tuyết lau những giọt nước mắt lăn dài trên má.

"Phu nhân...tôi xin lỗi...nhưng chúng tôi yêu nhau là thật...tôi không muốn làm tiểu tam trong hôn nhân của hai người..."

"Đương...xin lỗi...mặc dù em yêu anh...nhưng...thân phận của em thấp hèn...không phải thiên kim như phu nhân..." Ả quay sang khóc lóc nói với anh.

Đương nhiên hắn sẽ không khỏi cảm động rồi. Người phụ nữ không cần thân phận gì mà vẫn luôn ở bên hắn như vậy...hắn sẽ trân trọng người đó rồi...

"Tuyệt nhiên...đừng rời khỏi anh...đợi một thời gian nữa thôi...anh sẽ cho em danh phận...em sẽ được quang minh chính đại đứng bên cạnh anh"Hắn quay sang ôm ả.

Hắn không hề nghĩ đến cảm nhận của cô tí nào sao? Có cần phải tuyệt tình đến vậy sao? Còn tỏ ra ân ái với người khác trước mặt cô sao?

Trái tim cô như bị bóp nghẹn, hai tay cứ nắm chặt vào váy. Nước mắt cứ rơi xuống là chảy...

"Hai người đủ rồi đó!"

"Mặc An Vy!! Cô còn giám to tiếng ở đây sao? Là cô phá đám thời gian ngọt ngào của chúng tôi...giờ lại bắt tôi dừng lại?" Hắn đi đến chỗ cô ghé sát tai cô mà nói.

"Nhưng...anh là..." Hắn là chồng cô mà...tại sao lại ân ái với người khác trước mặt cô. Còn dịu dàng với người đó nữa... Hắn chưa từng đối xử với cô dịu dàng như vậy...

"Chồng!? Đó chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Cô nghĩ đó là thật sao?" Hắn cười cùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô.

"Nhưng...ít nhất anh phải tôn trọng em...anh chưa từng coi em là vợ...cho dù là trên danh nghĩa hay là thật sự..."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"Nhưng...ít nhất anh phải tôn trọng em...anh chưa từng coi em là vợ...cho dù là trên danh nghĩa hay là thật sự..." Mặt cô cúi gầm xuống, cô nắm lấy tay hắn.

"Bỏ cái bàn tay dơ bẩn của cô ra khỏi người tôi ngay lập tức!!" Hắn trừng mắt quát tháo cô.

"Xin lỗi...em..." Cô sợ hãi bỏ tay mình ra.

"Cô mà còn xuất hiện trước mặt tôi một giây phút nào nữa thì Mặc gia không sống nổi đâu"

"Em...em biết rồi...em sẽ đi ngay...em sẽ không làm phiền anh nữa..." Cô đi ra khỏi phòng. Bước chân của cô nặng trĩu.

Tại sao lại thành như vậy chứ? Cô đã làm gì sai sao mà anh phải đối xử với cô như vậy? Trong đầu cô còn cả vạn câu hỏi về hắn mà cô không tài nào hiểu được.

Hắn là vì người phụ nữ đó mà lạnh lùng, mắng chửi cô như vậy? Gia thế cô tốt hơn thì có tác dụng gì chứ? Nó chỉ khiến anh càng thêm căm ghét cô mà thôi.

Hắn nói người hắn yêu là Hàn Lạc Tuyết...Hoá ra cô là người thứ ba sao? Cô không cam lòng...nhưng như vậy thì đã sao chứ? Nó có đổi lại được trái tim của hắn sao? Tất cả những gì cô làm vì hắn đổi lại chỉ được cái danh phận với sự lạnh nhạt sao?

"Phu nhân, phu nhân..."

Câu nói của người hầu làm cô giật mình "Có...có chuyện gì sao?"

"Phu nhân...chủ nhân nói...phu nhân tối nay...xuống phòng của người hầu ngủ" Lệ Hảo sợ hãi nói.

"Tôi...tôi biết rồi..." Cô đi theo Lệ Hảo lên phòng lấy quần áo.

Cô là Kỳ phu nhân nhưng thật ra chỉ là cái danh, cái này thì trong nhà ai cũng biết. Trong cái nhà này dường như đám người hầu chỉ toàn là lũ nịnh bợ nhưng Lệ Hảo lại khác.

Lệ Hảo là người duy nhất đối xử với cô như chủ nhân thật sự. Lúc nào có gì hai người cũng chia sẻ với nhau, điều này làm hắn thực sự chướng mắt. Một phu nhân hào môn thế gia lại đi làm bạn với người hầu? Đây có lẽ là điều nực cười nhất hắn từng thấy.

"Phu nhân đừng buồn, chủ nhân chỉ là giận phu nhân một chút thôi. Qua vài hôm nữa thì sẽ bình thường thôi" Lệ Hảo cố gắng an ủi cô.

"Cảm ơn em, nhưng bây giờ tôi đến cái danh Kỳ phu nhân cũng chẳng giữ được bao lâu nữa. Em đừng gọi phu nhân nữa, cứ gọi An Vy là được rồi." Được Lệ Hảo an ủi tâm trạng của cô cũng tốt lên vài phần.

"Phu nhân...điều này không được đâu. Cho dù không phải là Kỳ phu nhân thì cô cũng là thiên kim của Mạc thị."

"Thiên kim? Sắp không còn nữa rồi" Cô biết trong tài liệu của hần là gì, là kế hoạch thu mua Mạc thị. Nhưng vẫn là cô mù quáng để hần thu mua mà không ngăn cản.

"Phu nhân, đây là chỗ của cô" Lệ Hảo đã cố dọn dẹp sạch sẽ để cô ngủ thoải mái nhưng nơi này quá bẩn đã thế còn bỏ trống lâu ngày.

"Phu nhân, à không...Mạc An Vy...từ ngày mai cô sẽ làm hết tất cả công việc của người hầu đi." Một người hầu đi đến chỗ cô nói.

"Tĩnh Hảo, chị đừng có quá đáng. Phu nhân là nữ chủ nhân của Kỳ gia. Việc gì phải làm những công việc như này" Lệ Hảo phản bác.

Cho dù Tĩnh Hảo và Lệ Hảo là chị em sinh đôi nhưng tính cách lại khác nhau hoàn toàn. Tĩnh Hảo chỉ biết đi nịnh bợ người khác.

"Đây là lệnh của chủ nhân. Muốn phản đối thì lên gặp chủ nhân nói với tôi cũng vô ích...mà quên mất...loại như em thì làm sao có thể gặp chủ nhân" Tĩnh Hảo cười.

"Chị..."

"Hai người đừng nói nữa. Tôi sẽ làm."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

"Phu nhân, cô không thể làm vậy được. Cô là Kỳ phu nhân không phải người hầu"

"Vậy...làm phiền phu nhân rồi...đồng quần áo này phải giặt ngay bây giờ." Tĩnh Hảo ném một đồng quần áo xuống đất.

"Hơn nữa chủ nhân dặn rồi, không ai được giúp phu nhân...nếu không...giết không tha."

"Tĩnh Hảo, chị quá đáng lắm rồi đó."

"Không nói với mấy người nữa. Phu nhân...đồng quần áo này phải giặt thật sạch hơn nữa chỉ được giặt bằng tay." Tĩnh Hảo cười nói.

Nghe từ phu nhân thốt ra từ miệng Tĩnh Hảo cô càng cảm thấy đau đớn. Kỳ phu nhân gì chứ? Rõ ràng là muốn làm cô bẽ mặt.

Cô ta hoàn toàn không coi cô là Kỳ phu nhân. Đúng vậy...bây giờ cô còn không khác gì người hầu mà...còn cái gì mà phu nhân nữa?

Cô muốn gả cho hần, cô yêu hần...đây là thật. Nhưng cái cô muốn không phải là cái hư danh này...cái cô muốn là trái tim của hần...là tình yêu của hần.

Cô chỉ là một đứa con gái vô dụng...người khác hãm hại cô vậy mà cô không thể phản kháng...chỉ biết ngồi khóc.

Tiếng khóc của cô ngày càng lớn, cô cứ khóc mãi cho dù Lệ Hảo có an ủi cô thế nào...nước mắt cũng không ngừng rơi.

"Phu nhân, sẽ không sao đâu. Rồi chủ nhân sẽ hiểu được tấm lòng của cô mà." Lệ Hảo ôm cô vào lòng rồi vỗ vai an ủi cô.

"Đồng quần áo này phu nhân cứ để em giặt cho. Vài hôm nữa chủ nhân hết giận là sẽ không sao nữa đâu" Lệ Hảo cứ an ủi cô mãi đến khi cô ngủ rồi thì mới đem quần áo đi giặt.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy không thấy Lệ Hảo đâu cô liền chạy đi tìm khắp cả biệt thự nhưng không thấy.

"Phu nhân, đồng quần áo còn chưa giặt xong cô lại chạy đi đâu vậy?" Tĩnh Hảo giữ tay cô lại.

"Tĩnh Hảo! Lệ Hảo đâu!?" Cô quay lại hỏi cô ta.

"Phu nhân, bây giờ đến bản thân mình cô còn không lo được thì lo cho người khác làm gì?"

"Tình Hảo, đến cả em gái cô mà cô cũng vô tâm như vậy sao?"

"Cô im mồm!! Nó không phải em gái tôi. Tôi không có đứa em gái nào mà lại vì người ngoài mà mắng chửi chị mình"

Nói xong cô ta bỏ đi.

Cô ngã khụy xuống, đôi mắt như người vô hồn...Lệ Hảo...Lệ Hảo lẽ nào đã giặt đồng quần áo hôm qua hộ cô sao? Rõ ràng là hấn đã cảnh cáo như vậy rồi...tại sao lúc đó cô lại ngủ thiếp đi cơ chứ?

Cô đi đến phòng giặt đồ, quần áo ở đây vẫn chất đống từ hôm qua tới giờ.

Cô ngồi xuống lấy quần áo giặt, cô chưa từng làm những công việc này, đương nhiên là sẽ mất rất lâu để làm.

Ngồi giặt mà nước mắt cô không kìm lại được, cứ rơi lã chã xuống.

Rõ ràng là hấn không yêu cô vậy thì sao ban đầu còn không từ chối kết hôn cùng cô? Như vậy hấn và Lạc Tuyết có thể ở bên nhau rồi.

Hấn đồng ý cưới cô lại càng cho cô thêm hy vọng...hy vọng có một ngày hấn sẽ hiểu được tấm lòng của cô nhưng hoá ra...tất cả chỉ là cô ảo tưởng mà thôi.

Sau hơn 3 tiếng đồng hồ cô mới giặt được hết đồng quần áo. Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi thì Tình Hảo lại đem một đồng quần áo nữa để cô giặt.

"Phu nhân, cô vạn lần đừng trách tôi...là do cô tự mình chuốc lấy mà thôi."

"Tình Hảo...cô..."

"Sao nào? Mới một chút đã không chịu nổi rồi sao? Cô nên cảm thấy mình may mắn vì chủ nhân vẫn chưa giết cô."

"Cô...Lâm Dương anh ấy làm vậy là sai. Tại sao anh ấy có thể giết tôi được?"

"Chủ nhân muốn gì cô không thể cãi được. Đối với ngài ấy cô chưa từng là Kỳ phu nhân. Sao có thể nói là ngài ấy sai được?"

Cô cười chua xót, nước mắt lại rơi...Đúng vậy...hấn chưa từng coi cô là Kỳ phu nhân...cho dù là danh nghĩa hay thật sự. Cái hư danh này có lẽ nên để cho người thích hợp hơn rồi...

Sau khi làm xong tất cả mọi việc cô viết đơn ly hôn...nếu hấn không yêu cô...thì cô sẽ không níu kéo nữa...dù gì cô làm vợ hấn trong 1 năm nay cũng đã đủ rồi. Cô không muốn sống với cái hư danh này nữa...coi như là giải thoát cho hấn cũng như là giải thoát cho cô.

Đơn đã viết xong, cô cũng đã kí rồi bây giờ chỉ cần gấp hấn lấy chữ kí là xong. Cô sợ hãi không dám vào thư phòng của hấn kể từ ngày hôm đó...cái ngày mà hấn cũng người khác ân ái trước mặt cô.

"Lâm Dương...em muốn nói chuyện với anh một chút...về chuyện ly hôn" Cô mở cửa phòng ra thì đã nhìn thấy mùi máu nồng nặc.

Trên sàn vẫn còn vài ba cái xác, một người đang bị hấn hút máu sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Lâm Dương...em muốn nói chuyện với anh một chút...về chuyện ly hôn" Cô mở cửa phòng ra thì đã nhìn thấy mùi máu nồng nặc.

Trên sàn vẫn còn vài ba cái xác, một người đang bị hấn hút máu sao? Đây là cái quái quỷ gì vậy chứ!? Ma cà rồng là có thật? Hấn là một trong số đó?

Cô sợ hãi, tay cầm đơn ly hôn run run rồi rơi xuống đất. Cô là đang nhìn thấy hấn hút máu người khác sao? Tại sao cô không thể đến cứu chứ?

Cô quá sợ hãi, cô định chạy đi...trốn khỏi cái nơi quỷ quái này thì đôi mắt đỏ đã quay sang liếc nhìn cô.

Hai tay ném người đó xuống đất, đi đến chỗ cô, bên mép còn máu, hai chiếc răng nanh hiện ra.

Cô đứng hình, cứ nhìn hấn với đôi mắt khiếp đảm. Cô không phải không muốn chạy trốn mà là...chân cô dường như không còn cảm giác nữa rồi.

"Cô đã nhìn thấy sao? Vậy thì...cái mạng của cô...không giữ được rồi." Hấn định tiến đến hút máu cô thì cô đã đẩy hấn ra.

"Anh...anh định làm gì?"

"Định làm gì sao? Không phải cô rõ nhất sao?"

"Anh đừng qua đây!! Tôi muốn ly hôn"

Đề nghị của cô làm hắn đứng khựng lại. Muốn ly hôn sao? Sao hắn có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy? Hắn còn chưa chơi chán cô đã muốn rời đi sao?

"Sao nào? Mới nhanh như vậy mà đã muốn ly hôn sao? Ban đầu là ai bám lấy tôi, là ai nói sẽ yêu tôi vĩnh viễn?"

"Lúc đó tôi đã quá ngu ngốc mới yêu tên ác quỷ máu lạnh như anh. Ly hôn đi!! Cả anh và tôi sẽ được giải thoát. Anh có thể đến với Lạc Tuyết của anh rồi đây!!" Cô cố gắng để nước mắt không rơi nhưng...trái tim cô đau quá...cô không kìm được nước mắt nữa rồi.

"Cô nghĩ tôi sẽ dễ dàng buông tha cho cô như vậy sao? Một ngày mà Kỳ Lâm Dương tôi còn sống thì cô cũng đừng mong trốn thoát khỏi tôi. Còn về chuyện ly hôn, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, nó vĩnh viễn sẽ không xảy ra...trừ khi cô chết."

"Nhưng yên tâm đi...vị trí Kỳ phu nhân...tôi sẽ giúp cô giữ vững nó"thật tốt". Đến lúc đó cô phải cảm ơn tôi mới đúng." Hắn nâng cằm cô, nhếch mép cười rồi đi ra ngoài.

Cô đi vào thư phòng thì mùi máu tanh cùng mùi xác chết càng nồng nặc hơn. Cô bịt mũi lại đi đến chỗ từng người xem.

Dường như là họ đã chết hết...chết vì không còn giọt máu nào trong người nữa...hắn đã hút hết máu của họ rồi..

Vẫn còn một người nữa...là người vừa nãy cô chính mắt nhìn thấy bị hút máu.

Cô đi đến, bỏ mái tóc che đi khuôn mặt của người đó ra. Mái tóc dài, khuôn mặt quen thuộc, quần áo người hầu...là Lệ Hảo.

Cô không giám tin vào mắt mình nữa rồi. Nhưng khuôn mặt đó... không thể nhầm được...đó chính là Lệ Hảo. Cô nhìn thấy cổ Lệ Hảo có hai vết cắn...cũng đúng thôi...hắn là ma cà rồng...đương nhiên phải hút máu người khác bằng cách này.

Cô ôm lấy xác Lệ Hảo mà khóc. Từ nay sẽ không còn ai bầu bạn với cô nữa, không còn ai có thể giúp cô ở nơi này nữa, không còn ai đứng ra bảo vệ cô nữa rồi..

Tiếng khóc của cô càng ngày càng lớn, nếu như Lệ Hảo còn sống chắc là sẽ ôm cô rồi an ủi cô...

Lệ Hảo dù gì cũng chỉ là một nữ hầu thôi...tại sao hắn lại độc ác đến như vậy chứ? Cho dù hắn hận cô đến mấy cũng không thể hành hạ Lệ Hảo như vậy được.

Lệ Hảo có lẽ là người cô duy nhất cô coi là người thân của cô rồi...Mạc gia chắc cũng chẳng còn quan tâm cô gì nữa đâu...

Dù gì cô cũng chỉ là một đứa con gái vô dụng, bây giờ cái danh Kỳ phu nhân cô có được rồi, các mối làm ăn quan trọng của ba mẹ cô cũng đều phát triển.

"Ồi...xem kia...là ai đây, không phải là người hầu nào chứ?" Lạc Tuyết mở cửa phòng ra nhìn cô cười chế giễu.

"Hóa ra là Kỳ phu nhân sao? Thật thất lễ quá...tôi không ngờ cô lại có thể mặc bộ đồ quê mùa của mấy đứa người hầu như vậy."

"Lạc Tuyết, cô tháo cái mặt nạ giả dối của cô xuống được chưa!?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Lạc Tuyết, cô tháo cái mặt nạ giả dối của cô xuống được chưa!?" Cô nhẹ nhàng đặt Lệ Hảo xuống rồi đứng lên nói với Lạc Tuyết.

"Phu nhân đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu."

"Cô thôi đi, trước mặt tôi thì cô không cần giả vờ."

"Phu nhân...trước nay tôi đều như vậy mà...cô không hiểu sao?" Á cười.

"Đúng...cô trước giờ đều như vậy...chỉ là giả dối trước mặt một người."

"Cô...có ý gì?" Á tức giận.

"Sao nào!? Bị tôi nói trúng tim đen rồi sao?"

"Cô im mồm!! Loại con gái như cô thì biết cái gì chứ? Cái thứ vô dụng chỉ biết dựa vào gia thế của mình để ép người khác kết hôn với mình thì có tư cách gì mà nói tôi!!"

"Tôi không có, cô đừng đổ thừa như vậy. Lúc đó chính anh ấy nói là muốn kết hôn với tôi."

Đúng vậy...lúc đó là chính miệng hắn nói...cô lại ngu ngốc cho rằng đó là thật. Bây giờ nghĩ lại...có lẽ cô không muốn bắt đầu cái tình yêu vô vọng lần nào nữa.

"Cô tưởng rằng đó là thật sao? Chỉ dựa vào một lời nói như vậy mà cô cũng tin được sao? Tôi không ngờ cô lại ngu ngốc đến vậy."

"Phu nhân...à không...Mạc An Vy...Bây giờ cô chỉ là một con hầu mà thôi. Tôi muốn cô làm sao thì cô phải như vậy."

Cô vô lực phản kháng, cứ mặc cho ả buông những lời sỉ nhục cô và Mạc gia. Á nói đúng, có lẽ là do thế lực của Mạc gia hắn mới đồng ý cưới cô. Vậy mà cô cho rằng hắn đồng ý là vì cô. Cô đúng là quá ngu ngốc rồi.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, hắn cho tất cả những người hầu được nghỉ, nói trắng ra là để họ hưởng thụ cuộc sống thượng lưu thì đúng hơn. Họ không làm bất cứ việc gì, chỉ biết ăn chơi thác loạn. Còn cô thì phải làm việc quần quật, đêm cũng không được nghỉ. Một ngày có khi cô cũng chỉ được ngủ 1 đến 2 tiếng.

Đương nhiên nhìn cô từ Kỳ phu nhân thành một người hầu như vậy, họ không vui sao được. Họ sỉ nhục, sai bảo, đánh đập cô mỗi khi nhìn thấy cô. Đôi lúc cô phản kháng họ lại đánh đập cô dã man hơn.

Bây giờ Lệ Hào cũng không còn, không ai có thể ở bên cô nữa. Nhiều khi cô cũng muốn bỏ chạy khỏi cái nơi này nhưng cô không thể. Hắn lấy Mạc gia ra uy hiếp cô, hắn ép cô ở lại đây để nhìn cô bị sỉ nhục như vậy.

Cô phải làm người hầu như vậy Mạc gia biết nhưng cũng không quan tâm. Trong mắt họ cô chỉ là thứ đồ bỏ đi. Như vậy cũng đúng thôi...chỉ cần sơ sẩy một chút thôi...Mạc thị sẽ bị thu mua. Đến bây giờ hắn vẫn chưa thu mua Mạc thị có lẽ chính là sự nhân từ cuối cùng hắn bố thí cho cô rồi.

"Mạc An Vy!! Mau lấy cho tôi cốc nước." Á ngồi trên ghế ra lệnh cho cô.

"Được." Tính đến bây giờ cũng gần 1 tháng rồi, cô vẫn làm việc quần quật như vậy. Quảng mắt cô thâm lại, người gầy đi nhưng gương mặt của cô vẫn xinh đẹp, ả nhìn vậy càng thấy tức tối. Cô dần dần cũng đã quen với cái thái độ của ả nên liền làm những gì ả bảo mà không hề phản kháng.

Bây giờ là mùa đông nên cô đã lấy nước ấm cho ả. ả vừa cầm vào đã rút tay lại, tát vào gương mặt của cô.

"Con tiện nhân này, làm tao bỏng tay. Mày chán sống rồi sao?"

"..."Cô không nói gì cứ cúi mặt xuống.

"Mày muốn chết sao? Vậy hôm nay tao sẽ toại nguyện cho mày." Á tức giận liền lấy con dao để trên bàn định giết cô. Cô không phản kháng, có lẽ cô chết đi sẽ tốt hơn.

"Có chuyện gì vậy?" Hắn từ trên lầu đi đến chỗ ả.

Nghe thấy giọng nói của hắn, ả liền dừng lại, bỏ con dao xuống.

"Đương...anh...con tiện nhân này...nó làm em bỏng tay rồi, nó hận em vì nó không có được tình yêu của anh..." ả dựa vào ngực hắn khóc.

"Vậy sao? Nhưng để nó chết như vậy có phải dễ dàng quá không? Chỉ bằng giữ lại từ từ mà chơi cho nó chết trong đau khổ?"

Hắn cúi xuống, cầm lấy một mảnh thủy tinh vỡ từ chiếc cốc. Hắn nâng cầm cô, nhìn gương mặt của cô rồi nhếch mép cười.

Xoẹt Một vết cửa trên mặt cô. Máu chảy từ một bên má xuống..

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hắn cúi xuống, cầm lấy một mảnh thủy tinh vỡ từ chiếc cốc. Hắn nâng cầm cô, nhìn gương mặt của cô rồi nhếch mép cười.

Xoẹt Một vết cứa trên mặt cô. Máu chảy từ một bên má xuống..

Đau...đau quá...cô không tài nào tưởng tượng được hắn lại có thể làm như vậy. Cho dù hắn có thể ghét cô, hận cô thì cũng không thể làm vậy được.

Cô ngã xuống, một tay ôm phần má bị rách, nước mắt cứ rơi là chảy, không thể kìm được. Máu cứ chảy không ngừng, bàn tay ướt đầm máu.

"Bây giờ cô biết cái giá mà mình phải trả rồi chứ? Nếu tôi còn thấy cô tổn thương Tuyết Nhi lần nào nữa thì không phải là một bên mặt đâu." Nói xong hắn cùng Lạc Tuyết đi lên lầu.

Hắn không ngó ngang gì đến cô, đến cả một câu đưa cô đến bệnh viện cũng không có. Người hầu nhìn cô vậy càng vui mừng hơn, không một ai giúp cô. Họ cứ nhìn cô mà cười, nói cô đáng bị như vậy, nói đây là cái giá phải trả vì cô là tiểu tam.

Cô cười chua xót...ai là tiểu tam? Không phải bọn họ biết sao?

Máu chảy quá nhiều, mặt cô trắng bệch, cô dường như không còn sức lực nào nữa liền ngất đi.

"Các người làm gì vậy? Còn không mau đưa cô ấy đến bệnh viện." Một người con trai vừa đi vào nhà đã hoảng hốt chạy đến chỗ cô.

"Đại...đại thiếu gia...chúng tôi..." Người hầu giật bắn mình sợ hãi nói.

"Nhanh lên!!! Còn muốn tôi nói lần nữa sao!?" Mộc Dương hốt hoảng nhìn người hầu nói.

"Nhưng...nhị thiếu gia...không...sẽ không đồng ý."

"Lâm Dương không đồng ý thì các người không dám đưa An Vy đến bệnh viện sao? Khôn kiếp!! Tôi sẽ đưa cô ấy đi, các người không cần giúp!!" Anh bế cô đang bất tỉnh lên đi ra ngoài.

"Đại thiếu gia...chuyện này ngàn lần không được. Nếu ngài đưa phu nhân đi thì chúng tôi biết giải thích sao với nhị thiếu gia?" Người hầu ngăn cản.

"Các người còn biết An Vy là phu nhân sao? Nếu đã là Kỳ phu nhân thì cô ấy không được phép xảy ra bất cứ chuyện gì!!" Mặc cho tất cả mọi người ngăn cản, anh nhất quyết đưa cô đi.

Anh cứ ngỡ rằng cô ở bên Lâm Dương sẽ hạnh phúc, anh biết người cô yêu chính là Lâm Dương...không ngờ cô lại trở thành thế này. Anh không ngờ...em trai của anh lại là người tàn nhẫn, máu lạnh như vậy.

Trên đường đến bệnh viện anh không tài nào bình tĩnh nổi, anh lo lắng cho cô, sợ cô xảy ra chuyện, sợ cô không còn nữa.

Đến bệnh viện, anh bế cô vào, thấy máu vẫn chưa ngừng chảy càng khiến anh hoảng sợ hơn. Không thể hiểu nổi Lâm Dương lại có thể làm ra chuyện như vậy.

"Tiên sinh, anh nên bình tĩnh lại đi. Bệnh nhân sẽ không sao đâu." Y tá đi đến chỗ anh nói.

Đội cô phẫu thuật mà anh cứ nắm chặt hai tay lại...cầu mong cô đừng xảy ra chuyện gì...cuộc phẫu thuật nhất định phải thành công.

Sau hơn 2 tiếng cuối cùng cuộc phẫu thuật đã kết thúc, bác sĩ đi ra từ phòng thở dài nói.

"Bệnh nhân sẽ không sao đâu, mất máu nhiều nhưng cấp cứu kịp thời. Nếu chậm một chút nữa thôi là không giữ được mạng rồi...nhưng khuôn mặt thì...vết thương khá sâu...sẽ để lại một vết sẹo lớn."

"Sẽ để lại sẹo sao? Bác sĩ...nếu phẫu thuật thẩm mỹ thì có thể xóa sẹo chứ!?" Anh lo lắng, trên mặt có vết sẹo? Đó chẳng phải là hủy hoại cả gương mặt rồi sao? Cô là con gái, làm sao có thể để vết sẹo lớn trên mặt được?

"Chuyện này...e là cũng rất khó...nếu sẹo nhỏ thì có thể nhưng...sẹo của bệnh nhân quá lớn, cho dù là phẫu thuật thì cũng chỉ xóa đi một phần." Bác sĩ chán nản nói, bản thân ông cũng không phải là bác sĩ chính hình, không thể chắc chắn được...nhưng với vết sẹo kia...chắc chắn là không được.

"Tôi khuyên là vẫn nên để bệnh nhân nghỉ ngơi vài ngày đã, mấy ngày này có lẽ tâm lý của cô ấy sẽ không được ổn định cho lắm."

"Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ" Anh coi như là đỡ lo lắng một phần...nhưng...khi cô tỉnh dậy sẽ thế nào chứ?

Sáng ngày hôm sau cô tỉnh dậy, anh vẫn đang chăm sóc cô, hai mắt anh thâm lại...là do cả đêm qua anh chăm sóc cô sao?

"An Vy, em tỉnh rồi sao? Em đói không? Để anh đi lấy đồ ăn cho em"

Cô không nói gì chỉ lắc đầu, đôi mắt dường như lại sắp khóc, ngày hôm qua đối với cô...nó như là một cơn ác mộng vậy.

"Anh rě, anh đừng như vậy nữa được không?" Lời nói đầu tiên của cô sau khi tỉnh dậy chỉ là một lời nói lạnh lùng, vô tình đến vậy thôi sao?

Từ "Anh rě" mà cô nói khiến cho trái tim anh thất lại, đau đớn đến nhường nào. Lẽ nào mọi việc anh làm vì cô, anh theo đuổi cô suốt 6 năm vẫn không có được một chút tình cảm của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Từ "Anh chồng" mà cô nói khiến cho trái tim anh thất lại, đau đớn đến nhường nào. Lẽ nào mọi việc anh làm vì cô, anh theo đuổi cô suốt 6 năm vẫn không có được một chút tình cảm của cô sao?

"An Vy..."

"Mộc Dương, em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, tại sao anh không chịu hiểu chứ!?" Sau bao năm cô vẫn vô tình như vậy, không đáp lại tình cảm của anh. Thà để mình bị Lâm Dương hành hạ chứ nhất quyết không chịu ở bên anh.

"Xin lỗi em, anh chỉ là lo lắng cho em thôi." Mộc Dương buồn bã nói, cứ ngỡ cô sẽ hiểu được ai mới là người thích hợp với cô hơn...nhưng đó là do anh ảo tưởng.

"Tại sao lúc đó anh không để em chết đi? Tại sao lại cứu em?" Cô đưa tay sờ vào mặt mình, vẫn còn băng bó nhiều, cô cười...nhưng nước mắt lại rơi xuống.

"An Vy, em nói gì vậy? Em đừng như vậy nữa, Lâm Dương không yêu em thì anh..."

"Mộc Dương, anh là anh chồng của em, em là em dâu của anh, anh đừng nghĩ đến chuyện này nữa. 6 năm trước em từ chối anh, bây giờ, về sau mãi mãi là vậy thôi."

Buông những lời tàn nhẫn như vậy, cô cảm thấy rất có lỗi với anh nhưng chỉ có thể làm vậy anh mới triệt để mất hy vọng, anh sẽ tìm được người tốt hơn cô.

"An Vy...thật sự...anh không có một cơ hội nào sao?" Anh vẫn cố chấp mà hỏi cô lần nữa.

"Xin lỗi...anh ra ngoài được không, em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi."

"An Vy...em đừng nghĩ quẩn nữa..."

"Anh nghĩ nhiều rồi, em sẽ không vì vết sẹo này mà chết đâu."

Cô rất muốn giải thoát khỏi cái cuộc sống này...nhưng Mộc Dương lại muốn cô sống...cô biết, nếu anh biết cô tự tử thì người đầu tiên anh nghĩ đến chính là Mộc Dương. Cô không muốn cả hai vì cô mà lại nảy sinh thêm hiềm khích nữa.

"Được rồi, anh sẽ không làm phiền em nữa." Anh đi ra ngoài.

Tại nhà của Lâm Dương.

Choang tiếng bình hoa, đồ đạc bị đập vỡ vang lên. Người hầu sợ hãi, cúi gằm mặt xuống.

"Các người có nói không? Mạc An Vy đâu rồi!? Khốn kiếp!! Là ai đã đưa cô ta đi?" Hắn đập vỡ hết mọi đồ trong nhà tức giận quát tháo.

"Dạ...chủ...nhân...ch...chúng tôi..." Người hầu run bần bật nói ấp úng.

"Cái đám mấy người ăn chơi chán chê rồi. Bây giờ gan cũng to ra rồi nhỉ?" Hắn hoàn toàn mất kiểm soát, Lạc Tuyết nhìn cảnh này cũng sợ hãi không kém.

"D...Dương...anh đừng làm vậy...anh sẽ làm tổn thương mình đấy. Mạc An Vy là cái thứ bỏ đi, làm gì phải khiến anh lo lắng đến vậy?" Á sợ nhưng vẫn cố lại gần nịnh nọt hắn. Cầu xin cho cô thì hắn càng thêm tin tưởng ả hơn, cái này ả rõ hơn ai hết.

"Chủ...chủ nhân...Lạc tiểu thư nói đúng đó...Mạc An Vy chỉ có cái danh Kỳ phu nhân chứ Kỳ phu nhân thật sự là Lạc tiểu thư." Cả đám người hầu đều nói vậy để giữ mạng.

Nhìn sắc mặt hắn cũng khá hơn phần nào thì chúng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không phải là Kỳ Mộc Dương chứ!?" Đột nhiên hắn lại có suy nghĩ như vậy trong đầu.

Cả đám người hầu sợ là không dấu được nữa nên cũng đành phải thừa nhận.

"Chúng...chúng tôi thật sự xin lỗi...là do đại thiếu gia ép chúng tôi không được nói cho ngài biết."

"Chỉ là một lời đe dọa của anh ta mà các người không giám nói? Nếu không phải tôi nhắc đến thì các người cũng coi như không biết gì đúng không?"
Hắn nhủ mảy nói, tâm trạng coi như đã kiểm soát lại được một phần.

"Chúng tôi..."

"Biết hình phạt của kẻ phản bội rồi chứ!?"

"Chủ nhân, xin ngài tha tội cho chúng tôi." Cả đám quỳ gối gào thét cầu xin.

Mộc Dương vì muốn đến nói chuyện với Lâm Dương mới tìm đến đây. Thật sự là từ lúc anh nhìn thấy cô bị hắn hành hạ như vậy anh không muốn đến căn nhà này lần nào nữa.

"Lâm Dương!! Cậu đủ rồi, là tôi đã bắt bọn họ nói vậy."

"Ông anh yêu quý của tôi đây sao? Bây giờ lại thích diễn vở kịch gì vậy?"

"Sao không đưa Mạc An Vy đến đây diễn em đâu-anh rể tiếp cho tôi được thưởng thức diễn xuất của hai người?" Hắn nói những lời khiêu khích với anh.

"Cậu thôi đi!!! An Vy là vợ cậu đó. Cậu sao lại có thể đối xử với cô ấy như vậy được!?"

"Cô ta chưa từng là vợ tôi, tôi cũng chưa bao giờ coi cô ta là vợ. Cô ta yêu tôi thì mặc xác cô ta, không liên quan tới tôi."

"Đến cả sống chết của An Vy cậu cũng không quan tâm?" Anh vẫn còn nghi ngờ bởi vì lúc trước chính mắt anh nhìn thấy 3 năm trước hắn đã cứu cô.

"Không quan tâm!!"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Đến cả sống chết của An Vy cậu cũng không quan tâm?" Anh vẫn còn nghi ngờ bởi vì lúc trước chính mắt anh nhìn thấy 3 năm trước hắn đã cứu cô.

"Không quan tâm!!" Đột nhiên tim hắn lại co thắt lại, đau đớn đến tột cùng...hắn phải dùng đến máu của mình mới có thể ngừng được cơn đau.

"Lâm Dương...cậu..." Cho dù là hai người có hiềm khích với nhau thế nào đi nữa thì cũng không thể chối bỏ sự thật là anh em. Anh vẫn lo lắng cho hắn.

"Anh sợ gì chứ!? Chỉ là một chút máu mà cũng như vậy rồi sao? Mà thôi, không nói chuyện này. Nói đi, anh muốn cái gì!?"

"Lâm Dương, cậu buông tha cho An Vy đi, cậu nhường cô ấy cho tôi. Chẳng phải sẽ tốt cho cả cậu lẫn cô ấy sao!?"

"Anh nghĩ tôi sẽ dễ yên cho hai người sao? Để tôi bị mang danh đội mũ xanh?"

"Cậu không yêu An Vy. Tại sao cậu phải làm vậy? Chẳng phải cậu yêu Lạc Tuyết sao?" Nhắc đến Lạc Tuyết hắn lại cảm thấy có chút khó chịu. Người hắn yêu là Lạc Tuyết...nhất định là vậy...nhưng hắn muốn cô ở lại bên hắn.

"Vậy thì sao? Anh nghĩ cô ta sẽ tình nguyện ở bên ai? Tôi hay là anh?"

"Cậu..." Mộc Dương biết cô chắc chắn sẽ lựa chọn Lâm Dương nên không thể phản bác thêm gì.

"Tôi nói cho anh biết, cho dù tôi coi cô ta là vợ hay không thì cô ta vẫn phải ở bên tôi!!" Hắn tức giận nói.

Lạc Tuyết nhìn hắn như vậy mà lo sợ, à sợ nếu hắn yêu cô thì vị trí Kỳ phu nhân sẽ không thể là của ả. Hắn nói muốn cô ở bên hắn...rốt cuộc hắn có ý gì?

"Lâm Dương, rốt cuộc... Tại sao cậu lại đối xử với cô ấy như vậy?"

"Vì cô ta là người của Mạc gia. Tôi cũng thật ngưỡng mộ tình yêu của anh đấy, có thể vì cô ta mà bỏ qua mối thù gia tộc."

"Đó chỉ là một phần đúng không?"

"Câu hỏi này, tôi từ chối trả lời. Không phải anh là anh trai tôi mà tôi sẽ nhân nhượng, anh mau cút đi. Mạc An Vy tôi sẽ cho người đến chăm sóc, không làm phiền anh."

"Cô ấy không cần sự chăm sóc của tên ác quỷ như cậu." Mộc Dương đương nhiên sẽ không để người khác đến gần cô, nhất là Lâm Dương. Ai có thể đảm bảo cái "sự chăm sóc" của hắn sẽ như thế nào? Lại là con ác mộng tiếp theo của cô sao?

"Đừng quên, trên danh nghĩa cô ta là em dâu của anh." Trước khi anh đi hắn còn nói vậy là để anh không có suy nghĩ quá phận sao?

Mộc Dương coi như là không nghe thấy gì, đi ra ngoài mà không khỏi tức giận...nhưng lời hắn hoàn toàn không sai...bây giờ hai người vẫn là anh chồng và em dâu.

Mạc gia biết chuyện cô bị hủy dung liền đến gặp cô. Đương nhiên cô biết họ muốn làm gì...họ là muốn cô ly hôn với hắn để cho người khác thế chỗ cô.

"An Vy...nghe lời ba...con mau ký đi. Lâm Dương không yêu con, tại sao con phải cố chấp như vậy?"

Nhìn gương mặt lo lắng của ông như vậy cô có chút không quen. Nếu ông thật sự như vậy thì tốt. Bình thường liếc cô một cái ông cũng không thèm bâng quơ lại tỏ ra lo lắng như vậy.

"Ba...con..." Tay cô cầm bút kí mà run run. Cô đã muốn ly hôn rồi...nhưng bây giờ tại sao dừng khí cũng không có nữa? Không phải trước đó cô cũng đã kí rồi sao? Tại sao bây giờ lại không làm được?

"Mạc An Vy!! Cô dừng lại cho tôi!!" Tiếng nói quen thuộc làm cô giật mình rơi bút xuống. Cô quay về phía cửa thì thấy hắn. Cô hoảng sợ, không biết đối diện với hắn như thế nào.

"Lâm...Lâm Dương...anh...anh sao lại đến đây?"

"Lâm Dương...con muốn ly hôn với nó đúng không? Con khuyên con bé đi, nó yêu con, nó nhất định sẽ nghe con."

"Ai nói với ông là tôi muốn ly hôn!?" Hắn quay sang liếc nhìn ông.

"Lâm Dương, con nhìn xem, bây giờ mặt của nó đã biến thành cái gì rồi!? Làm sao nó có thể làm Kỳ phu nhân được chứ!? Nó sẽ làm Kỳ gia và Mạc gia mất hết mặt mũi mất." Ông cảm thấy bất ngờ vì hắn nói vậy. Trước nay ông đều biết hắn rất lạnh nhạt với cô, còn mang cả tình nhân về nhà. Không ngờ là hắn lại nói không muốn ly hôn.

"Chỉ là một cái sẹo mà thôi, mời bác sĩ chỉnh hình đến phẫu thuật là được. Không cần gây ra chuyện lớn như vậy. Ly hôn đều không có ích gì cho đôi bên...không phải sao?"

"Lâm Dương, ba biết con yêu Lạc Tuyết. Ba sẽ thành toàn cho hai đứa. Ba sắp làm thủ tục nhận con nuôi rồi, nó sẽ làm nhị tiểu thư của Mạc gia. Ta sẽ để nó gả cho con, được chứ!?"

"Ông im mồm đi là vừa. Tôi đã nói không ly hôn là không ly hôn!!!"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

"Ông im mồm đi là vừa. Tôi đã nói không ly hôn là không ly hôn!!!"

Nhìn hai người đàn ông trước mặt cô đang cãi nhau như vậy, cô không biết phải làm thế nào, chỉ biết ngồi trên giường nghe những lời cãi vã đó.

Cô vui vì anh phản đối ly hôn, nhưng lại đau vì chính cha cô lại đề nghị anh ly hôn với cô để anh đến với Lạc Tuyết. Nếu là vì cô khổ sở trong cái cuộc sống hôn nhân này mà ông muốn cô ly hôn thì cô sẽ rất vui rồi...nhưng điều đó vĩnh viễn không xảy ra.

Ông chỉ yêu tiền, quyền lực của ông. Chứ cái gia đình này đối với ông không là gì cả. Đến cả việc nhận Lạc Tuyết làm con nuôi ông cũng có thể làm...còn có cái gì ông không giám nữa?

Ông nhận nuôi tiểu tam để thế chỗ cô, để cuộc liên hôn giữa Kỳ gia và Mạc gia được duy trì... Nhưng ông nghĩ là làm như vậy thì chỉ có ích chứ không có hại sao?

Cô biết, đối với ông thì cô chỉ là một con cờ để ông lợi dụng mà thôi. Khi mà cô đã không còn bất kì giá trị gì thì ông sẵn sàng vứt bỏ không thương tiếc.

"Lâm Dương, con nghe ba nói đi, Lạc Tuyết ba sẽ nhận làm con nuôi mà. Con ly hôn, chẳng phải là tốt cho cả ba người sao?"

"Tôi cho phép ông nói sao!? Ông còn nói thêm từ ly hôn này một lần nữa thì Mạc thị không sống nổi đâu."

"Được rồi...ba...ba không nói nữa" Ông giật bắn mình sợ hãi nói. Ông mất cái gì cũng được nhưng Mạc thị thì không được. Nó là tâm huyết bao năm của ông, sao có thể để nó sụp đổ được?

"Còn về cô, lần này coi như là tôi bỏ qua. Tôi không muốn thấy tờ giấy này một lần nào nữa." Hần lấy ra một tờ giấy...là đơn ly hôn mà hôm đó cô định đưa hẳn kí.

"Em...em biết rồi..." Cô nói áp ứng cầm lấy tờ đơn.

Hần cùng ba cô đi về, không hiểu sao cô lại cảm thấy ảm áp. Dù gì hẳn là cãi nhau với ba cô vì không muốn ly hôn...lẽ nào hẳn đã có tình cảm với cô sao?

Cô đột nhiên lại phui cái suy nghĩ đó đi, có tình cảm với cô sao? Thật là nực cười, xem ra cô ảo tưởng quá mức rồi. Nếu hẳn có chút tình cảm với cô thì cô đã không phải như này rồi.

"Chủ nhân, hội đồng muốn nói chuyện với ngài." Trí Mạc- cận vệ của Lâm Dương nói.

"Mấy lão già đó thì có chuyện gì? Không phải chỉ thích ở bên đó mà ăn chơi thôi sao?" Hần nhíu mày khó chịu nói.

"Chủ nhân, hay là ngài cứ đi một lúc thôi. Dù gì họ cũng là thành viên của hội đồng, cho dù ngài là thủ lĩnh cũng không nên như vậy. Ít ra phải cho họ ít mặt mũi."

"Được rồi...tôi sẽ đi. Nhưng không phải bây giờ, muốn gặp tôi thì đợi thêm vài năm nữa cũng không sao, đúng không?"

"Chủ nhân, ngài đừng nói vậy. Họ đã già rồi, cũng sống được gần 1000 năm rồi. Bây giờ cũng không đi lại được nhiều, ngài cứ nề mặt họ đi."

"Cậu nghĩ tôi nói thật sao? Hơn 100 năm không về, cũng nên xem bên đó đã thành thế nào rồi."

Hần cùng Trí Mạc đến thế giới ngầm. Nơi chỉ có ma cà rồng sống và thợ săn sống. Nơi đây lạnh giá hơn thế giới thường rất nhiều, hẳn đã quen thuộc với thế giới thường nên ở đây có chút không quen.

Tại phòng hội đồng..

"Lâm Dương, cậu mau nói đi. Sao sức khỏe cậu lại yếu như vậy!?" Một lão già đập bàn nói.

"Tôi cảm thấy rất khỏe, ông nói yếu chỗ nào? Chỉ vì cái lý do "sức khỏe yếu" mà ông phải gọi tôi về đây sao!?"

"Cậu..." Lão già cứng họng không biết phản bác gì nữa.

"Không có chuyện gì thì tôi về trước, nói chuyện với mấy người thật mất thời gian." Hần đứng dậy đi về.

"Kỳ Lâm Dương!! Đừng tưởng cậu là thủ lĩnh thì có thể vô pháp vô thiên ở đây như vậy. Chúng ta không bàn chuyện này nữa, ngồi xuống, thật sự có chuyện quan trọng chỉ có cậu làm được." Một nguyên lão khác lên tiếng.

"Có gì nói nhanh đi." Hần ngồi xuống.

"Đám thợ săn lại rục rịch nữa rồi. Hôm nay chúng đã giam gần 50 người của chúng ta rồi. Cậu mau nghĩ biện pháp đi."

"Các ông ở đây phải quản lý bọn họ, bây giờ họ đắc tội với lũ thợ săn lại quay sang cầu cứu tôi? Tôi không phải là công cụ để mấy người lợi dụng."

"Không...lần này không phải chúng ta đắc tội với thợ săn...mà là...tôi nghe nói...chúng đang tìm thủ lĩnh của chúng."

"Thủ lĩnh của chúng thì liên quan gì tới chúng ta? Cái đám thợ săn này bị chúng ta dung túng quá rồi." Hần không ngờ rằng đi có 100 năm thôi, cục diện dường như đã bị rối loạn. Thợ săn dường như không dè chừng ma cà rồng nữa.

"Tôi mua chuộc được một tên thợ săn, hẳn nói là thủ lĩnh đang ở bên một ma cà rồng, cho nên chúng mới to gan như vậy"

Chương 10

"Tôi mua chuộc được một tên thợ săn, hắn nói là thú linh đang ở bên một ma cà rồng, cho nên chúng mới to gan như vậy. Chúng đã tìm được 23 năm rồi vẫn không thấy."

"Điều này là không thể. Nếu ở cạnh lâu như vậy, hai bên không hao tổn sức mạnh của nhau thì không được. Sao chúng vẫn có thể giữ được dấu vết tận 23 năm?" Hắn không hiểu được.

"Nghe nói người này có năng lực hơn những thú linh tiền nhiệm. Nếu không chúng cũng hao tổn nhiều tâm tư như vậy."

"Chủ nhân...ngài là ma cà rồng duy nhất còn ở thế giới loài người...lẽ nào...thú linh của chúng là..."

"Cô ta? Cái thứ yếu đuối như vậy thì làm được trò gì? Thú linh thợ săn, theo lý thì nói phải thức tỉnh ngay khi được sinh ra. Cậu không nhìn xem cô ta là người như thế nào sao? Hơn nữa tôi mới cưới cô ta được hơn 1 năm" Hắn làm sao có thể tin được, thú linh thợ săn là cô!? Một người yếu đuối như vậy đến cả thợ săn cũng không có cơ hội, làm sao có thể làm được thú linh.

"Lâm Dương, cậu nói nhầm gì vậy!? Mau tìm biện pháp đi chứ!" Một nguyên lão khác lại chen vào nói.

"Mấy lão già như các người im đi, tôi không có rãnh, muốn giải quyết thì các người tự mình mà làm." Hắn tức giận nói. Mấy lão già này bình thường đến cả việc nhỏ hay lớn đều không quan tâm, hôm nay đột nhiên lại tỏ ra như vậy. Thật sự không đơn giản chút nào.

"Cậu thân là thú linh, mà lại vô trách nhiệm như vậy sao!?"

"Các người làm như là bản thân mình quan tâm tới cái tộc này lắm nhì?"

Tất cả đều câm nín, không biết phản bác thế nào nữa. Họ đều biết mình đã làm gì cũng như đối với cả tộc. Họ căn bản là không quan tâm gì tới sống chết của toàn tộc.

"Không còn gì để nói nữa sao? Vậy tôi có thể về rồi chứ gì!?"

"Tổng tài, hôm nay phu nhân sẽ phẫu thuật." Thư ký Đồng thông báo cho hắn. Y biết là hắn sẽ không quan tâm gì tới việc nhưng vẫn phải nói. Dù gì cô cũng là vợ của hắn...cho dù chỉ là trên danh nghĩa.

"..." Hắn nghe thấy nhưng cũng không nói gì. Vẫn chăm chú vào tập tài liệu.

"Tổng tài, lão gia nói ngài cũng nên đến xem phu nhân một chút."

"Tại sao phải làm vậy!? Cô ta không có ý nghĩa gì với tôi hết." Hắn đặt tập tài liệu xuống nói.

"Tổng tài...phu nhân dù gì..."

"Cậu còn định nói câu này bao nhiêu lần với tôi nữa? Tôi đã nói với cậu biết bao nhiêu lần rồi cô ta không phải là vợ tôi."

"Xin lỗi tổng tài...tôi lập tức sẽ đi ngay." Thư ký Đồng cũng không tài nào khuyên nhủ được hắn. Lần nào cũng như vậy, hắn đều nói cô chưa từng là vợ hắn...cũng đúng thôi...hôn nhân thương mại thì vĩnh viễn không tồn tại tình yêu.

"Bệnh nhân có vết sẹo quá lớn...khả năng cao là không thể xóa hết được."

"Bác sĩ...ngài chỉ cần làm hết sức mình thôi. Kết quả thế nào tôi cũng chấp nhận." Kỳ lão gia lo lắng. Ông rất yêu quý cô, ông thật sự không muốn mất đi người con dâu như cô một chút nào.

Một người tốt như vậy...tại sao hắn không chịu hiểu chứ? Lại đi yêu một ả trong mắt chỉ có tiền. Ông đã rất nhiều lần khuyên hắn nhưng đều không có tác dụng.

"Kỳ lão gia, ông cứ yên tâm đi, tôi nói chỉ là khả năng cao thôi, không phải là không thể, chúng tôi sẽ cố hết sức."

Sau 3 tiếng...phẫu thuật thành công, vết sẹo cũng đã được xoa, chỉ đợi một thời gian nữa là hoàn toàn khỏi hẳn.

"Thuốc mê sẽ hết sớm thôi, khoảng 1 giờ nữa bệnh nhân sẽ tỉnh. Bây giờ có thể vào thăm được rồi."

"Cảm ơn bác sĩ." Ông thờ phào nhẹ nhõm. Cũng may là không có biến cố nào xảy. Ông đi vào trong phòng xem cô thế nào.

Ông cứ ngồi trông cô như vậy, ông nhất quyết tự mình chăm sóc cô cho bằng được. Ông biết những việc này không tài nào bù đắp được hết nỗi khổ của cô khi kết hôn với hắn..

"Người đâu, mau đưa người đi!!" Tiếng một đám người bên ngoài vọng lên. Chúng phá cửa xông thẳng vào phòng.

"Các...các người làm gì vậy!? Mau dừng tay!!"

"Lão già, ông không cần biết nhiều. Chúng tôi muốn là cô ta, muốn sống thì đừng phản kháng vô ích."

"Không!!" Ông nhất quyết không để chúng đi cô đi. Nhưng ông già rồi, sao có thể ngăn cản chúng được chứ?

Đúng lúc đó cô tỉnh dậy, nhìn đám người liền giật mình sợ hãi.

"Mau, đưa người đi." Một tên quay lại ra lệnh.

"DỪNG LẠI!!" Một giọng nói lạnh lùng pha chút tức giận tiến vào.

"Muốn cô ta? Tôi cho phép sao?" Đôi mắt lạnh lẽo của hắn liếc sang khiến cả bọn sợ hãi nhưng nhanh chóng chúng cũng đã bình tĩnh lại.

Chúng nhìn mặt hắn rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi...nhưng...đây là ma cà rồng...chúng có thể cảm nhận được. Chúng nghe nói chỉ có một ma cà rồng mới sống ở thế giới thường...lẽ nào...là thủ lĩnh ma cà rồng?

"Các người rút đi được rồi đây."

"Chưa có được người, chúng tôi nào dám đi? Xin lỗi, phải tiễn thủ lĩnh như ngài lên đường rồi." Ma cà rồng sống lâu năm ở thế giới thường ắt sẽ tiêu hao nhiều sinh lực, lại còn ở bên cạnh thợ săn thế này chắc chắn sẽ càng yếu hơn. Chúng không tin súng này không thể giết được hắn.

"Các người nghĩ thứ đồ chơi này có thể giết được tôi?" Hắn vẫn bình tĩnh nói, không chút sợ hãi nào. Hắn biết súng này chính là súng giết ma cà rồng, chỉ cần một viên vào tim chắc chắn sẽ chết.

Tên cầm đầu không nói câu nào liền bắn...nhưng hướng đạn...lại không phải là hắn? Hắn liền quay sang phía cô, viên đạn... Chết tiệt!!

Hắn không nghĩ ngợi gì liền chạy đến phía cô. Đột nhiên hắn chạy đến ôm cô, cô vẫn không nhận thức được cái gì đang xảy ra.

Hắn thổ huyết, đến lúc này cô dường như đã nhận ra điều gì đó liền liếc nhìn hắn vẫn đang ôm cô. Cô sợ hãi nhìn hắn... Lại một lần nữa...hắn đã cứu cô.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hắn thổ huyết, đến lúc này cô dường như đã nhận ra điều gì đó liền liếc nhìn hắn vẫn đang ôm cô. Cô sợ hãi nhìn hắn... Lại một lần nữa...hắn đã cứu cô.

"Là...Lâm Dương" Cô không tin được, hắn là người tàn nhẫn, mạnh mẽ như vậy. Hắn là ma cà rồng mà...hắn chắc chắn sẽ không chết..

"Chủ nhân!!" Trí Mạc vừa hay tin đám thợ săn đến đây thì đã vội vàng chạy đến. Vẫn là chậm hơn chúng một bước, hắn đã bị thương rồi.

"Anh...anh là ai? Đừng chạm vào anh ấy!!" Cô nhìn cậu với ánh mắt khiếp sợ nhưng cô vẫn không chịu buông hắn ra.

"Phu nhân, cô bình tĩnh lại đi. Tôi là Trí Mạc, cận vệ của ngài ấy" Trí Mạc rất ít khi nói tên mình cho người khác biết vì trên cái thế giới loài người này cậu không tin bất kì ai hết. Nhưng cô thì khác, cậu biết cô yêu hắn, cậu tin là cô sẽ không làm hại hắn.

"Anh nói thật chứ?" Cô dường như cảm thấy cậu rất quen nên có lẽ cậu sẽ không làm hại hắn.

"Phu nhân, tôi nói thật. Cô mau bỏ chủ nhân ra đi, chúng tôi sẽ đưa ngài ấy đi chữa trị"Trí Mạc từ từ đến gần cô rồi bỏ tay cô ra. Nghe cậu nói vậy cô

cũng không ngăn cản nữa. Để hắn đi cùng cậu sẽ tốt hơn.

"Phu nhân, lão gia. Hai người đi cùng họ đi. Tôi sẽ đưa chủ nhân đi." Trí Mạc không muốn để lão gia lại phải dính vào thế giới ngầm nữa. Dẫu ông vẫn là cách tốt nhất.

"Nhưng cậu muốn đưa Lâm Dương đi đâu?" Kỳ lão gia nghi ngờ hỏi. Một người ông chưa từng gặp, sao có thể yên tâm mà giao con mình dễ dàng cho cậu ta như vậy?

"Lão gia, việc này ông cần phải lo. Tôi thật sự là cận vệ của ngài ấy"

"Cho dù cậu thật sự là cận vệ của nó thì sẽ không có khả năng bán đứng nó sao?" Cái giới thượng trường ông hiểu. Chém giết nhau trên thượng trường chả có gì là lạ. Cho dù là người thân cận cũng không thể tin được.

"Lão gia, ông yên tâm. Tôi đảm bảo sẽ không làm hại ngài ấy."

"Cậu tốt nhất là như vậy" Kỳ lão gia coi như là buông bỏ nghi ngờ.

"Chủ nhân, ngài tại sao lại làm vậy? Cô ta đâu đáng để ngài cứu." Trí Mạc không hiểu được. Hắn luôn miệng nói là hắn yêu Lạc Tuyết nhưng hắn chỉ có cho à ta một thứ...Tiền. Danh phận à hoàn toàn không có.

"Cậu nghĩ tôi dễ chết vậy sao?" Lâm Dương vẫn đang kim nén cơn đau mà nói. Hắn lúc đó chỉ nghĩ đến việc cứu cô, chuyện khác hắn không quan tâm.

"Chủ nhân...ngài có thể dùng quá coi thường mấy thứ vũ khí của thợ săn được không? Viên đạn suýt chút nữa đã đâm vào tim rồi đấy, chỉ cách có vài mm thôi. Không cẩn thận là ngài có thể mất mạng đó." Cho dù hắn có coi thường đám thợ săn đi nữa thì vũ khí của chúng cũng không thể coi thường được. Lúc thợ săn mới làm ra nó đã biết bao ma cà rồng phải chết rồi.

"Cho dù có vào trúng tim thì y thuật của cậu cũng đủ để cứu tôi rồi"

"Chủ nhân, y thuật của tôi không phải là cải tử hoàn sinh đâu"

"Không phải còn có cấm thuật sao?"

"Chủ nhân...đã gọi là cấm thuật rồi thì không nên sử dụng thì tốt hơn" Cấm thuật là cái gì thì toàn tộc đều biết. Nó có pháp thuật phi thường nhưng không ai dám sử dụng nó cả chỉ vì cái giá phải trả quá đắt. Hội đồng bây giờ cũng đã ra lệnh cấm không sử dụng cấm thuật rồi. Mọi thứ về cấm thuật đều bị phong ấn.

"Cậu là đang coi thường tôi sao? Cho dù sử dụng thì cũng lắm cũng chỉ mất đi vài phần sinh lực với đuổi khỏi hội đồng chứ gì?" Hắn không phải là coi thường cấm thuật...chỉ là nhiều năm trước hắn cũng đã từng đọc về nó...nó không đáng sợ như lời đồn.

"Chủ nhân, cấm thuật không phải trò đùa đâu"

"Tôi chỉ nói như vậy thôi. Cậu nghĩ tôi sử dụng thật sao?"

Đã hơn một tháng rồi, vẫn chưa có tin tức gì của hắn, cô lo lắng không thôi. Cô sợ là cô đã mắc lừa...nếu như hắn có chuyện gì thì cô phải làm sao đây? Chính cô lại là người đồng ý để Trí Mạc đưa hắn đi. Làm sao cô có thể đối diện với Kỳ lão gia được nữa?

"Phu nhân, đại thiếu gia đến thăm cô" Cô bây giờ đang ở biệt viện của Kỳ lão gia. Nơi đây không ai dám coi thường cô. Một phần là vì có Kỳ lão gia ở đây. Một phần là vì họ không hề biết ở đó cô đã bị coi thành một con hầu như thế nào.

"Tôi không muốn gặp anh ấy. Bảo anh ấy về đi" Cô thật sự là không muốn gặp anh nữa. Mỗi khi gặp anh thì anh luôn nói muốn cô cho anh một cơ hội.

"Phu nhân, hay cô cứ ra gặp ngài ấy một lúc đi. Chúng tôi cũng không biết phải làm sao nữa." Người hầu cũng hết cách rồi. Họ nói gì anh cũng không chịu đi.

"Được rồi...tôi sẽ đi"Cô thở dài chán nản rồi cũng cầm áo khoác ra ngoài để gặp anh.

Bây giờ cũng là mùa đông rồi, lạnh thật. Lần đầu tiên cô gặp hắn cũng là mùa đông, lúc đó, hắn còn ôm cô vào lòng. Nếu mà...hắn có thể ở đây...ôm cô một lần nữa thì tốt biết bao...

"An Vy, em lạnh không? Xin lỗi lại bắt em ra ngoài như vậy" Mộc Dương thấy cô liền chạy đến che ô cho cô. Anh định ôm cô thì cô đã đẩy anh ra.

"Anh chồng, xin anh tự trọng. Chúng ta không đến mức thân thiết như vậy đâu" Cô né tránh anh. Từ khi hắn cứu cô, hắn lại càng cho cô thêm hy vọng. Nhưng hy vọng bao nhiêu thì sẽ thất vọng bấy nhiêu thôi.

"An Vy...anh xin lỗi. Nhưng anh yêu em là thật. Anh không quan tâm quá khứ của em, không quan tâm em yêu Lâm Dương, cũng không quan tâm em sẽ yêu anh hay không. Chỉ là...để anh ở bên cạnh em thôi...được không?" Anh không kiểm soát được mình mà ôm chặt lấy cô. Anh không muốn cô đi, anh muốn ở bên cô. Nhưng anh lại không hề để ý rằng...có một người con trai vẫn đang đứng ngay gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

"An Vy...anh xin lỗi. Nhưng anh yêu em là thật. Anh không quan tâm quá khứ của em, không quan tâm em yêu Lâm Dương, cũng không quan tâm em sẽ yêu anh hay không. Chỉ là...để anh ở bên cạnh em thôi...được không?" Anh không kiểm soát được mình mà ôm chặt lấy cô. Anh không muốn cô đi, anh muốn ở bên cô. Nhưng anh lại không hề để ý rằng...có một người con trai vẫn đang đứng ngay gần đó.

Nhìn từ xa hắn đã thấy cô và anh. Hắn không quan ngại vết thương vẫn chưa lành mà về xem cô thế nào. Vậy mà cô lại âu yếm người khác trước mặt hắn.

"Mặc An Vy! Xem ra cô rất thiếu đàn ông nhỉ?" Hắn tức giận đi tới chỗ cô rồi nói. Hắn kéo cô ra, ánh mắt thù hận của hắn vẫn đang nhìn cô.

"Em...em không có...lúc đó...chỉ là..." Cô không biết phải giải thích với hắn như thế nào nữa. Lúc đó anh đột nhiên ôm cô, cô không phản ứng kịp.

"Lâm Dương, là tôi quá kích động. Không liên quan tới An Vy" Mộc Dương lên tiếng. Anh không muốn hắn vì hiểu lầm cô mà lại hành hạ cô nữa.

"An Vy? Nghe thật là "thân thiết" nhỉ?" Hắn liếc đôi mắt đỏ của mình nhìn cô. Cô nhìn vậy mà sợ hãi không thôi...cô nhớ đến cái ngày mà Lê Hảo...

"Lâm Dương...không phải như anh nghĩ đâu...thật ra...lúc đó..." Cô nói ấp úng. Cô muốn giải thích cho hắn mà...tại sao hắn không chịu nghe chứ?

"Cái đôi mắt nam nữ mấy người còn nói hiểu lầm được sao?" Hắn tức giận nói. Hắn không tin cô, một chữ cũng không tin. Hắn chỉ tin những gì hắn nhìn thấy.

"Tôi không muốn nghe mấy người giào biện nữa. Tôi đã nhìn thấy tất cả rồi"

"Nếu như nói gì cậu cũng không tin thì không cần giải thích nữa. Cậu muốn nghĩ như thế nào thì cứ như vậy đi" Mộc Dương nắm tay An Vy lại. Điều này càng làm hắn thêm tức giận. Hắn hận không thể giết anh ngay bây giờ. Cô nhìn thấy hắn như vậy cũng nhanh chóng bỏ tay của anh ra.

"Mộc...Mộc Dương...bỏ ra..."

"Khốn kiếp!!" Hắn không kiểm soát nổi mà đâm vào mặt Mộc Dương. Khoé môi của anh dường như chảy đang chảy máu. Anh lau vết máu đi rồi đánh lại Lâm Dương.

"Anh nghĩ với cái võ mèo cào của anh có thể đánh lại tôi?" Bình thường thì Mộc Dương không thể chạm nổi vào sợi tóc của Lâm Dương nhưng hôm nay vì hắn vẫn đang bị thương, Mộc Dương đương nhiên sẽ có lợi thế hơn.

"Đó là trước đây"

Cô nhìn thấy hai người vẫn đang đánh nhau như vậy liền hết hoảng sợ người hầu đang chăm sóc vườn gọi Kỳ lão gia đến.

Cô chạy ra can ngăn thì hai người cũng không để ý dường như họ càng đánh mạnh hơn. Nhưng...tại sao áo của Lâm Dương...lại có một vết đỏ loang ra như vậy?

Cô đột nhiên nhớ ra. Là vết thương đã để lại lúc hắn đỡ đạn cho cô. Mới hơn một tháng thôi...nhưng hắn là ma cà rồng mà...lẽ ra phải hồi phục rồi chứ?

"Hai người đủ rồi!! Dừng lại đi!!" Cô đột nhiên hét lên làm cả hai ngừng lại.

"Mặc An Vy!! Cô nghĩ mình là cái thá gì mà xen vào chuyện của tôi? Khốn hôn thì cút đi" Hắn đi tới nắm chặt lấy cổ tay cô nói.

"Anh..." Cho dù anh có coi thường cô đến mức nào thì cô vẫn là vợ anh mà... Anh không thể tôn trọng cô một chút sao?

"Cô nên về với ông bố già của tôi rồi đấy" Hắn bỏ tay cô ra

"Hai đứa...đủ chưa vậy?" Kỳ lão gia đi đến.

"Mộc Dương, An Vy là em dâu của con đấy. Con có thể đừng làm như vậy được không?" Mộc Dương yêu An Vy. Điều này ông biết chứ. Nhưng cô đã chọn làm vợ của hắn thì ông phải tôn trọng quyết định của cô.

"Ba...ba xem Lâm Dương có xem An Vy là vợ không?" Nếu như Lâm Dương và An Vy có thể sống hạnh phúc như những cặp vợ chồng khác thì có lẽ anh sẽ không làm như vậy. Nhưng Lâm Dương hoàn toàn không coi cô là vợ hắn. Cho dù là làm người thứ ba thì anh cũng phải ở bên cô.

"Mộc Dương, ba biết, chuyện này tất cả đều có lỗi với con. Nhưng đây là lựa chọn của An Vy. Nếu con thương nó, hãy thành toàn cho nó đi." Ông nhìn cô nói. Nếu như cô gả cho Mộc Dương thì có lẽ sẽ tốt hơn...nhưng cô lại không yêu anh...

"Mấy người diễn kịch đủ chưa?" Lâm Dương dường như không kiêng nể gì mà nói. Tính cách hắn vẫn ngang ngược như vậy.

"Mạc An Vy! Đừng tưởng mấy trò diễn tuồng của cô là có thể lừa được tôi. Cô nên nhớ, tôi vĩnh viễn không yêu cô" Hắn quay sang nhìn cô nói.

"Đến cả thích cũng không sao?" Cô chán nản cúi đầu xuống nói lí nhí, dường như chỉ có hắn nghe được.

"Biết rồi còn hỏi" Hắn chỉ để lại một câu nói lạnh lùng rồi đi.

Đúng rồi...cô ngu ngốc đến như vậy đấy...cô biết rõ câu trả lời của hắn vậy mà cứ hỏi làm gì chứ? Nó chỉ khiến cô càng thêm đau thôi chứ giúp ích được gì?

"An Vy...ba nhất định sẽ khuyên nó mà. Con đừng buồn, nó chỉ là bị à Lạc Tuyết đó mê hoặc nhất thời thôi." Ông thật sự là hết cách với hắn rồi. Cho dù có nói cả trăm lần hắn cũng không nghe. Nhưng đến khi ông nói muốn để cô ly hôn với hắn thì hắn nhất quyết không chịu đồng ý. Rốt cuộc là hắn muốn sao mới vừa lòng đây chứ?

"Ba...con muốn chuyển về biệt thự"

"An Vy... Em đã suýt mất mạng ở đó rồi đấy. Em còn muốn về cái địa ngục đó sao?" Mộc Dương thật sự không hiểu nổi. Hắn có gì tốt chứ? Tại sao hắn hành hạ cô như vậy mà cô vẫn không buông được sao?

"Mộc Dương! Anh đừng nói như vậy nữa được không!? Em không muốn chúng ta luôn bị đồn thổi ngoại tình này nọ nữa. Anh buông tha cho em đi. Nếu lần sau anh đến nói chuyện với em vẫn là mấy chuyện này thì đừng gặp em nữa" Cô không muốn nhìn thấy anh chút nào nữa. Cô đi vào phòng sắp xếp đồ đạc về biệt thự.

"Cô còn có gan quay lại đây sao? " Hắn vẫn đang nhìn vào ly rượu vang trên tay nói.

"Em...em là vợ của anh mà..."

"Im mồm!! Đừng nói cô là vợ của tôi nữa. Nó khiến cho cái danh Kỳ phu nhân bị vấy bẩn...cô biết không?" Hắn tức giận ném ly rượu vang xuống đất. Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt sợ hãi của cô.

"Bây giờ...muốn vết thương ở chỗ nào nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Bây giờ...muốn vết thương ở chỗ nào nữa?"

"Anh..."Cô không ngờ được hắn lại muốn làm như vậy một lần nữa. Cứ ngỡ lần đó hắn vì cứu cô mà bị thương thì hắn đã có tình cảm với cô nhưng cô đã nhầm. Hắn vẫn là một ma cà rồng máu lạnh như vậy. Cho dù là cái gì cũng không thể khiến hắn có chút tình thương nào.

"Đừng nhìn tôi với cái ánh mắt đó. Thật kinh tởm" Hắn chán ghét cô...nhưng hắn vẫn không muốn cô rời xa hắn. Không hiểu sao, hắn lại không chịu được cảm giác khi mà không có cô bên cạnh.

"Anh...anh thật quá đáng" Anh nói cô kinh tởm sao? Vậy anh nói xem, người chồng mà đi ngoại tình như anh có phải kinh tởm không?

"Tôi quá đáng như vậy đó...Cô có thể làm gì được tôi? Cho dù có ông bố già của tôi chống lưng thì cô cũng không thể được như Lạc Tuyết. Đừng phí công vô ích nữa! An phận mà làm tốt vai trò "Kỳ phu nhân" của cô đi"

"Anh coi tôi là Kỳ phu nhân sao?" Cho dù là cô đã ở bên hắn 1 năm nhưng vẫn không hiểu nổi hắn. Hắn rốt cuộc muốn làm gì chứ?

"Bản thân cô biết. Tại sao còn phải hỏi. Thật phí thời gian." Hắn đi ra khỏi phòng, nhưng trước khi đi hắn còn không quên "dặn dò" cô phải làm tốt nhiệm

vụ của mình.

"Nếu muốn ở lại thì hầu hạ Lạc Tuyết cẩn thận. Cô đụng vào một sợi tóc của cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết" Cặp mắt đỏ khát máu lại hiện lên khiến cô không dám nói gì vì quá sợ hãi.

Cô không nói gì, cứ mím chặt môi lại. Cô nhìn hẩn đi ra khỏi phòng mà không hiểu được người đó...rốt cuộc có phải là anh không? Nếu cô không còn giá trị gì, tại sao không chịu buông tha cho cô đi.

Trong một căn phòng tối, cô ngồi ôm mặt khóc một mình. Hẩn không bắt cô làm việc cực nhọc như trước nữa nhưng...cô phải hầu hạ cho một á tình nhân, người mà hẩn yêu... Cô là vợ hẩn vậy mà cũng không bằng một á tình nhân.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, một người con gái khác bước vào...là Tĩnh...Hảo sao? Cô cứ tưởng từ lúc cô vào bệnh viện thì hẩn đã ra lệnh giết hết người hầu lúc đó rồi sao?

"Cô khóc nhỏ thôi. Muốn để mọi người nghe thấy sao? Khăn tay này, cô cầm lấy đi, là của Lệ Hảo đấy" Tĩnh Hảo đưa khăn tay cho cô, quay mặt sang chỗ khác.

"Cô...cô không phải...rất ghét tôi sao?" Cô vẫn còn nắc nhen hỏi.

"Cho dù có ghét cô thì cũng phải... Cảm ơn cô."

"Là vì Lệ Hảo?" Cô không hiểu nổi. Tĩnh Hảo lúc đó rất ghét cô, tại sao bây giờ lại tỏ ra quan tâm cô như vậy?

"Cô muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ" Tĩnh Hảo nói rồi đi ra ngoài.

"Mạc An Vy...lại là cô! Cô muốn đến đây phá hoại tình cảm của tôi và Dương nữa sao?" Lạc Tuyết tức giận hỏi. Á cứ ngỡ từ sau khi cô bị hẩn rạch mặt thì hẩn sẽ ly hôn cô. Không ngờ ly hôn không có mà cô vẫn còn có thể ở lại đây.

"Cô cảm thấy sao?" Cô cười vào cái tình cảm của á. Tình cảm cái gì chứ? Tình cảm với anh hay tình cảm với tiền của hẩn?

"Con tiện nhân này! Mày dám nói như vậy với tao?" Á tức giận đứng dậy đi đến chỗ cô. Á dơ tay lên định tát cô thì cô đã nắm được cổ tay á. Cô không nhìn được mà tát á một cái thật đau điếng.

"Mày...con tiện nhân...đám tát tao?" Á ôm một bên má đỏ ửng lên. Á không ngờ rằng một đứa con gái trước nay luôn tỏ ra nhu nhược như cô lại có thể lên mặt như vậy.

"Tại sao không dám? Cô cũng đừng quên cô chỉ là tiểu tam. Một ngày tôi chưa ly hôn thì cô đừng vọng tưởng tới cái danh Kỳ phu nhân này" Cô không hiểu sao lúc này cô lại có cảm giác mạnh mẽ đến như vậy. Cô dường như không giống như lúc trước nữa.

"Con tiện nhân này!! Còn lên giọng với tao? Nếu không phải vì mày chen chân vào tao với Dương thì mày không có danh phận gì mà ở đây đâu!!" Á bị cô nói làm cho tức giận đến tột cùng.

"Ai chen vào thì cô tự biết"

Á cứng họng không nói được gì. Cho dù á có nói thế nào cũng không thay đổi được sự thật. Á mới là người chen chân vào.

"Nhớ ra rồi sao?"

"Mày...coi như hôm nay mày gặp mày" Á hậm hực đi lên phòng.

"Mạc An Vy! Tôi đã cảnh cáo cô như thế nào!? Cô còn dám tát bảo bối của tôi?" Hẩn vừa nghe Lạc Tuyết ầm ưc kể lại thì đã tức giận đến hỏi tội cô.

"Thì sao? Cô ta là tiểu tam. Tôi không bêu rếu hay đánh cô ta là tốt lắm rồi"

"Mạc An Vy! Dạo này gan cô không nhỏ đâu nhỉ? Còn dám nói Tuyết Nhi là tiểu tam?" Hẩn không ngờ cô lại thành thế này. Người con gái nhu nhược bây giờ không còn nữa rồi sao?

"Tôi..." Cô chưa kịp nói hết thì đôi mắt đỏ hiện lên. Nó dường như ẩn chứa một sức mê hoặc kinh người. Ý thức của cô...tại sao...cô không cảm nhận được gì nữa...

Mắt cô mờ dần...cô ngất đi...

"Mạc An Vy, là cô tự chuốc lấy" Hẩn ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô.

Sáng hôm sau...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy, hạ thân đau nhức không thôi. Cô nhớ lại...tối qua tại sao cô lại trở nên như vậy? Không...nó không thể là sự thật được.

Cô vội vàng lật chăn lên, cô không mặc gì cả...trên ga giường...vẫn còn một vết máu. Lẽ nào...đây là do tối hôm qua...cô và hắn...

Cô không biết phải làm thế nào nữa, rõ ràng lúc cô cãi nhau với hắn...đột nhiên mất hân đường như khiến cô rơi vào hư vô vậy. Không cách nào thoát ra được.

Cô quần chắn lại rồi ra khỏi giường thì cánh cửa đã mở ra cùng với một người phụ nữ đang tức giận thét lớn

"Mạc An Vy!! Con khốn mày còn dám câu dẫn Dương?" Lạc Tuyết quá tức giận mất kiểm soát mà lao đến túm tóc cô.

"Bỏ ra!! Tôi không có!" Cô nắm lấy cổ tay ả.

"Con khốn! Mày còn chối? Tao đã bắt gian mày tại trận rồi mày còn có gì để nói nữa?" ả bỏ tay ra.

"Lâm Dương là chồng tôi. Làm vậy có sai sao?"

"Mày...mày còn dám nói Dương là chồng mày? Đó là chồng tao!! Dương chỉ yêu tao thôi. Cái đứa thiên kim tiểu thư vô dụng như mày thì làm được gì?" Lạc Tuyết dường như mất hết lí trí mà mắng chửi cô thậm tệ. ả không tin là hắn lại phản bội ả để ngủ với đứa con gái khác.

"Vậy cô xem hôn thú của tôi chưa? Có cần tôi cho cô xem không?" Giọng điệu của cô dường như cứng rắn hơn, như là đang thách thức ả khiến ả càng tức hơn.

"Mày...chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Rồi sớm có một ngày...Kỳ phu nhân...sẽ là tao"

"Được...Tôi đợi"

Đã hai tháng kể từ đêm đó, dạo này cô luôn cảm thấy buồn nôn, thèm ngủ. Thật sự là không giống cô thường ngày.

Cô đột nhiên nhớ ra, đây là triệu chứng...khi mang thai của phụ nữ? Lẽ nào...cô mang thai sao?

Hôm nay, cô đã dấu hân tự mình đi đến bệnh viện. Cô không muốn bất kỳ ai biết chuyện này cả. Nếu như cô thật sự có thai...cô muốn ra khỏi cái nơi quỷ quái này...đi đến nơi chỉ có hai mẹ con cô.

"Cô Mạc, thai nhi được khoảng 2 tháng rồi. Chúc mừng cô. Cô có cần tôi thông báo cho Kỳ tổng không?" Y tá đưa cho cô giấy rồi nói. Y tá biết cô là vợ của hắn nên đã đề nghị là báo cho hắn biết.

"Không...không cần đâu" Cô gượng cười xua tay nói. Làm sao cô có thể nói cho hắn được?

"Cô Mạc, Kỳ tổng nhất định sẽ rất vui mà. Tôi có thể cho người báo cho ngài ấy"

"Không...tôi...tôi sẽ tự mình nói" Cô muốn thử tin hắn một lần nữa...

"Vậy tôi hiểu rồi"

Nhìn tờ giấy khám thai, cô vui lắm. Nhưng càng vui bao nhiêu thì lại lo sợ bấy nhiêu. Hắn tàn nhẫn máu lạnh như vậy...liệu hắn có thể để cô sinh ra đứa bé chứ?

"Lâm...Lâm Dương...em...em có...thai...rồi" Cô run run đưa tờ giấy khám thai cho hắn, vì sợ quá mà cô nói lắp.

"Ừm, phá đi" Hắn chỉ liếc qua một cái rồi buông lời nói tàn nhẫn như vậy.

Cô không thể tin được vào tai mình, dù gì đứa bé cũng là con của hấn mà...Nhưng mà cà rồng như hấn cũng làm gì có tình thân nhỉ? Tại sao cô ngu ngốc như vậy chứ? Sao lại nói cho hấn chứ? Nếu như lúc đó cô không mù quáng như này mà bỏ đi khỏi cái nơi này có phải tốt hơn không?

"Nhưng...đây...đây là con anh mà..." Mặt cô sợ quá tái mét lại.

"Con tôi? Vậy thì sao?" Hấn vẫn chăm chú nhìn tài liệu rồi nói.

"Tôi... Tôi muốn ly hôn." Nếu như cô ly hôn với hấn, chắc chắn hấn cũng chẳng để tâm đến đứa bé đâu. Như vậy sẽ tốt hơn cho cả cô và con.

"Ly hôn? Cô còn dám nói 2 từ này trước mặt tôi?" Hấn ném tài liệu xuống bàn rồi nhìn cô với cặp mắt lạnh lẽo.

"Tôi không muốn con tôi có một người cha ác quỷ máu lạnh như anh" Cô lấy hết dũng cảm mà mắng hấn.

"Cô nói đúng rồi đó...Tôi là ma cà rồng, tôi không có tình thân...Cho nên...đứa bé này...Không thể giữ" Hấn đi đến bên cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, vuốt mái tóc đen của cô rồi rời đi.

"Anh... Anh là đồ khốn! Đến cả con của mình anh cũng dám ra tay sao?"

"Tôi là ma cà rồng. Cô là người. Con của tôi sao có thể có dòng máu hạ tiện như các người? Con tôi phải là ma cà rồng thuần chủng" Hấn nâng cằm cô lên.

"Ha... Là bởi vì tôi là con người mới như vậy sao?" Cô bỏ tay hấn ra rồi cười thê lương. Nước mắt cô vẫn đang đọng lại, cô nghiêng rãnh lại để nước mắt không rơi.

"Vậy còn Lạc Tuyết thì sao? Cô ta chẳng phải cũng là con người sao? Anh nói dòng máu con người là hạ tiện. Vậy thì cô ta cũng vậy thôi" Nghĩ đến Lạc Tuyết thì cô lúc nào cũng ghen tị với ả. Cho dù ả có giả vờ hay là thành thật anh vẫn một mực tin ả.

"Cô...Cô dám nói Tuyết Nhi như vậy sao?" Câu nói của cô khiến cho hấn tức giận mà tát cô.

"Chẳng phải anh nói không ly hôn sao? Như vậy thì tôi vẫn là vợ của anh. Cô ta chỉ là tiểu tam. Tôi nói vậy có sai sao?"

"Mạc An Vy! Cô cút đi" Hấn chỉ tay ra cửa, nhìn cô với ánh mắt căm phẫn.

Đúng vậy...cô nói tâm can bảo bối của hấn là tiểu tam, hấn không tức sao được? Cô không nói gì, đi ra ngoài như hấn nói.

"Phu nhân, đây là sữa chủ nhân dặn chúng tôi cho phu nhân uống" Tình Hảo đưa cốc sữa cho cô.

"Cô..." Tình Hảo dạo này thay đổi đến lạ thường. Cô ta là đang quan tâm cô sao? Ngày trước cô ta muốn hành hạ cô còn chưa hết, bây giờ đột nhiên đổi tính. Như vậy là sao?

"Phu nhân, cô nên uống bây giờ thì hơn"

"Tôi...tôi biết rồi" Hấn chẳng phải muốn cô phá thai sao? Bây giờ...hấn lại lệnh cho người hầu chăm sóc cô. Hấn còn muốn gì nữa chứ?

"Phu nhân, chủ nhân muốn cô uống hết cốc sữa này"

"Tôi..." Tình Hảo cảm thấy dường như cô đang do dự, không dám uống. Cô ta liền cầm lấy cốc sữa rồi đổ vào miệng cô.

"Bỏ...bỏ ra. Tôi...không uống" Cô liền cầm lấy tay cô ta, giật lấy cốc sữa rồi ném.

Choang Cái cốc vỡ tan. Bên trong nó dường như có thứ gì đó, cô không nhìn ra được nhưng chắc chắn nó là thứ không tốt lành gì.

Hấn đi xuống lầu để xem cô đã uống chưa. Vậy mà cô lại còn phản kháng không chịu uống. Hấn đi tới chỗ cô, túm tóc cô lại rồi nói.

"Mạc An Vy! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt" Hấn trừng mắt lên nhìn cô.

"Đồ ác quỷ!! Bỏ ra! Tôi không uống. Có chết tôi cũng không uống" Cô cố gỡ tay hấn ra nhưng không có tác dụng. Tay hấn nắm chặt lại, khiến da đầu cô như là muốn rách ra vậy.

"Được! Cô không muốn uống thuốc, tôi đưa cô đến bệnh viện" Hấn bỏ tay cô ra rồi cho người đưa cô đi.

"Không! Tôi không muốn phá!!" Cô nhìn đám thù hạ mà vùng vẫy sợ hãi không để cho chúng chạm vào.

"Còn đứng ra đây làm gì? Đưa cô ta đi"

"Không!!!" Cô gào thét. Con của cô. Đó là con của cô. Bất kỳ ai cũng không được tổn thương nó.

Chương 15

"Cầu xin anh! Đừng giết nó! Tôi không muốn phá thai!" Cô gào thét bám lấy anh nói.

"Đồ khốn! Cút ra! Đừng để bàn tay dơ bẩn của cô chạm vào tôi!" Hắn đẩy cô ra.

Mọi người tại bệnh viện nhìn thấy cảnh này mà sợ hãi không kém. Trên thế gian này có người tàn độc như vậy sao? Nhìn anh là họ đã biết anh là Kỳ tổng. Còn cô...chắc chắn là Kỳ phu nhân rồi. Họ thấy cô cầu xin như vậy mà mũi lòng.

Có người không chịu nổi cảnh này mà đi ra ngăn cản.

"Tiên sinh, anh có còn là con người không vậy?"

"Cậu là ai? Cậu có tư cách gì mà quản chuyện của tôi?" Hắn liếc mắt sang nói.

"Tiên sinh, tôi đang rất lịch sự"

"Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Vậy thì tôi để cậu làm" Nói xong hắn túm lấy cổ áo cô rồi quăng cô xuống.

Cô đau đớn ôm bụng nhìn hắn. Hắn muốn cả cô và con chết mới hài lòng sao? Cô chết thì Lạc Tuyết sẽ không phải mang danh tiểu tam sao?

Nhìn hắn ngang tàn như vậy thì vị khách lại cảm thấy sợ hãi mà chùn bước. Có thể ngang nhiên đối xử như vậy với người khác. Tuyệt đối không phải người dễ động vào.

"Sao nào? Không dám nữa sao? Vậy thì cút đi là vừa. Đừng có xen vào chuyện của người khác"

"Kỳ tổng, thật xin lỗi. Chúng tôi đến muộn. Không biết chúng tôi có thể giúp gì cho ngài?" Viện trưởng vừa nghe nói là hắn đến bệnh viện liền chạy ra đón.

"Kỳ tổng...Đây... Phu nhân bị bệnh gì sao?" Ông nhìn thấy cô vẫn đang ôm bụng đau đớn mà sợ hãi.

"Phá cái thai đi"

"Kỳ...Kỳ tổng... Ngài...ngài muốn làm gì vậy?" Viện trưởng nghe vậy mà nói lắp. Ông không thể ngờ rằng có người chồng nào lại muốn vợ mình phá thai cơ chứ? Lẽ nào là như lời đồn? Cô và đại thiếu gia có tình cảm sao?

"Ông nghe không hiểu sao? Lập tức cho người chuẩn bị" Hắn không kiên nhẫn được mà nói. Cái thứ nghiệt chủng này, không thể tồn tại.

"Tôi...Kỳ tổng...chuyện này...có phải nói với lão gia không?" Ông nghe nói Kỳ lão gia thương cô tuyệt đối. Nếu như hắn tổn thương cô, ông nhất định sẽ không bỏ qua.

"Nói với cái lão già đó làm gì? Đừng có phí thời gian nữa" Nói với ông làm gì? Ông chỉ thích làm to chuyện lên rồi lấy cớ để đẩy Lạc Tuyết ra xa. Hắn sẽ không để ông làm vậy.

"Kỳ tổng...nhưng...phu nhân..." Ông cố kéo dài thời gian để gọi Kỳ lão gia đến.

"Khốn kiếp!! Để tôi tự làm" Hắn dẫn ông ra rồi một tay kéo cô vào phòng phẫu thuật.

"Không!! Kỳ Lâm Dương!! Anh điên rồi!" Cô vùng vẫy cố bỏ tay hắn ra. Nhưng cái sức lực nhỏ của cô làm sao có thể hơn được một con ác quỷ đã sống cả trăm năm rồi cơ chứ.

"Được! Cô nói tôi điên, tôi liền cho cô thấy, tôi điên sẽ như thế nào!" Hắn đẩy cửa phòng phẫu thuật đi vào.

Các bác sĩ vẫn ngăn cản hắn. Hắn là tổng giám đốc Kỳ thị. Bây giờ lại đi làm phẫu thuật nạo thai như vậy thì sao có thể được. Hắn hoàn toàn không có kiến thức gì về y học. Như thế sẽ khiến cô xảy ra băng huyết mất.

"Kỳ...Kỳ tổng...ngài...ngài muốn phu nhân phá thai... Xin ngài hãy đợi...ở ngoài...để chúng tôi làm... Ngài mà như vậy...phu nhân sẽ chết mất" Một vị bác sĩ cố giải thích cho hắn.

"Cút ra! Cô ta có chết, cũng là do mệnh của cô ta không tốt" Hấn vẫn không chịu nghe.

"Kỳ tổng..." Họ là bác sĩ, họ phải cứu người. Nhưng... người trước mắt họ lại là Kỳ tổng đã nổi tiếng là tàn nhẫn, vô tình họ không dám kháng lệnh hấn.

"Cút ra!! Nếu mấy người không cút thì tôi sẽ cho người đến nhặt xác của mấy người về" Bây giờ trong đầu hấn chỉ có suy nghĩ về cái thai của cô. Hấn phải giết thứ nghiệt chủng đó. Con của hấn, hoặc là ma cà rồng thuần chủng, hoặc là con của Lạc Tuyết.

"Tôi... Chúng tôi sẽ đi ngay" Bác sĩ sợ quá, không dám làm gì nữa phải nghe theo hấn ra ngoài.

"Kỳ Lâm Dương...đồ khôn..." Cô nằm trên bàn phẫu thuật chỉ biết dùng đôi mắt sưng đỏ của cô nhìn hấn. Hấn đã khoá chân tay cô lại rồi, cô không tài nào chạy được.

"Mạc An Vy, cho dù cô có mắng chửi tôi bao nhiêu thì con của cô cũng không sống nổi đâu" Khoé môi hấn cong lên, tay cầm dụng cụ phẫu thuật nhìn cô.

"Kỳ Lâm Dương! Tôi hận anh!"

"Được, hận tôi thì hận đi" Hấn đi đến bàn phẫu thuật.

Con à...Là mẹ bắt lực...mẹ không thể bảo vệ con được... Chạy trốn khỏi con ác quỷ này xa vời quá... Mẹ không với tới được...

"Mạc An Vy, giờ đã biết cái giá phải trả rồi chứ? Dương là của tao. Cho dù mày trèo được lên giường Dương, mang thai con của anh ấy thì đã sao chứ? Chẳng phải là vẫn bị chính cha mình giết chết sao?" Á ta nhìn thấy cô như vậy mà hả hê. Đây chính là báo ứng của cô mà. Ly hôn thì không chịu. Bây giờ còn trách ai.

Cô không nói gì cứ ngồi một mình trong góc tối của căn phòng. Cô như người không hồn vậy. Ai hỏi cũng không nói gì, chẳng quan tâm tới chuyện gì.

"Mạc An Vy! Mày còn thích ở đó già điên sao? Muốn lấy lòng Dương sao? Nói cho mày biết. Tao có thai rồi. Dương rất thương tao, anh ấy tuần nào cũng cùng tao đi siêu âm. Bữa nào cũng nấu cho tao ăn." Á coi đó là chiến tích của á mà khoe khoang với cô.

Cho dù cô không quan tâm gì tới chuyện của bên ngoài. Nhưng không có nghĩa là cô không quan tâm hấn. Hấn dịu dàng với á bao nhiêu thì lại tàn ác với cô bấy nhiêu.

Đều là con của hấn, vậy mà lại khác nhau đến vậy sao? Con của cô thì hấn không thương tiếc gì mà tự tay giết chết. Con của á thì hấn chăm sóc, yêu thương từng li từng tí một.

"Mạc An Vy! Mày biết không? Con tao chắc chắn sẽ là con trai. Nó sẽ sớm được thừa kế lại Kỳ thị thôi. Mày cứ ở đây làm một con hầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

"Mạc An Vy! Mày biết không? Con tao chắc chắn sẽ là con trai. Nó sẽ sớm được thừa kế lại Kỳ thị thôi. Mày cứ ở đây làm một con hầu đi."

Những lời sỉ nhục của á khiến trái tim cô co thắt lại. Con cô không còn...ba mẹ không quan tâm...cô còn sống làm gì nữa?

"Sao nào? Bây giờ biết mình phải làm gì rồi chứ?" Những lời thâm độc đó, đủ để giết chết tâm của một người rồi.

"Không cần cảm ơn tao. Mày nên chết đi cho rồi. Xuống địa ngục mà đoàn tụ với đứa con của mày đi" Á có tình nhắc đến đứa bé làm cô đau đớn hơn...Một thai nhi 2 tháng bị chính cha ruột giết chết.

Nói xong á đi ra ngoài cùng với nụ cười ác độc. Á không tin cô có thể để mặc những lời nói đó mà sống tiếp.

Cô vẫn ngồi một mình trong góc tối... Cho dù cô có cố gắng quên đi những lời nó đó như thế nào thì nó vẫn quanh quẩn trong đầu cô vậy. Tất cả đều đúng, cô không nên sống ở cái thế gian này nữa. Không một ai quan tâm cô cả...cô sống hay chết...đối với họ chả là gì cả.

Cô cố đứng dậy, cô cầm lấy con dao gọt hoa quả để trên bàn. Tay cô cầm con dao mà run bần bật. Cô sắp phải chết sao? Chính cô là người sẽ kết thúc mạng sống của mình?

Cô đi vào phòng tắm rồi đặt con dao bên cạnh bồn tắm. Cô xả nước đầy bồn rồi bước vào. Nằm xuống bồn tắm chung quanh mình đều là nước...cô

cũng sợ lắm. Nhưng cô nhớ con...cô muốn ở cùng con của cô. Đây có lẽ là cách tốt nhất rồi.

Anh và ả sẽ không còn trở ngại gì nữa. ả có thể thành Kỳ phu nhân rồi. Danh phận, cô nhường cho ả...Còn hấn, cô không thể nhường được bởi vì...hấn đâu phải là của cô.

Cô cầm lấy con dao cứa lên cổ tay mình. Cô không thể tưởng tượng được có một ngày mình lại có thể rơi vào kết cục như vậy. Máu từ vết cứa cứ chảy ra mãi, nó ngấm vào nước khiến cho nước cũng chuyển thành màu đỏ.

"Mạc An Vy đâu?" Hấn hỏi Tĩnh Hảo

"Chủ nhân, phu nhân...hình như đang trong phòng. Mấy ngày nay dường như phu nhân đều tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai hay ăn uống gì cả. Chúng tôi cũng không dám vào, chỉ để đồ ăn bên ngoài để phu nhân đói thì ăn." Tĩnh Hảo lo lắng nói. Suy cho cùng thì cô cũng là ân nhân của Lệ Hảo. Cũng nên để ý cô một chút thì tốt hơn.

"Chết tiết! Cô gọi cấp cứu ngay cho tôi!" Hấn vừa nói vừa vội chạy lên lầu. Mấy ngày không ăn uống thì sao có thể sống được? Cô muốn chết sao?

"Mạc An Vy!" Hấn vừa vặn chốt cửa vừa nói. Khốn kiếp! Cô lại còn khóa cửa vào nữa.

"Mạc An Vy!!! Cô mà không ra đây thì tôi sẽ khiến Mạc gia sống không bằng chết!" Hấn dùng Mạc gia để uy hiếp cô, vậy mà cô không chịu ra sao?

Hấn mất kiên nhẫn mà dùng chân đập cửa. Hấn đi vào phòng, tìm mọi góc ngách, một bóng người cũng không có. Mạc An Vy...rốt cuộc cô muốn gì đây?

Hấn quay người lại thì thấy một cánh cửa khác. Đứng rồi...vẫn còn phòng tắm mà, sao hấn không nghĩ tới chứ?

"Mạc An Vy, cô..." Hấn vừa mở cửa phòng ra thì đã thấy một người con gái đang nằm trong bồn tắm. Khuôn mặt tím tái, máu lan rộng ra khiến cho nước cũng trở thành màu đỏ.

"Khốn kiếp!! Mạc An Vy, cô mau tỉnh lại đi." Hấn liền bế cô ra rồi ôm cô vào lòng.

"Chủ nhân, xe cấp cứu đến rồi!" Tĩnh Hảo hét hoảng chạy vào phòng nói.

Hấn vội vàng bế cô lên rồi chạy xuống. Hấn đang lo lắng cho cô, vậy nên cô bắt buộc phải sống. Hấn chưa cho phép cô chết, cô chưa được chết.

Lạc Tuyết nhìn thấy bộ dạng lo lắng của hấn mà tức giận chạy đến chặn đường hấn.

"Đương...cô ta không là gì cả...anh không cần phải..." ả chưa kịp nói hết thì hấn đã dẫn ả ra rồi ra ngoài.

"Tránh ra"

"Á!!! Đương..." ả đau đớn ôm bụng. ả cứ ngỡ cô mà chết thì hấn phải vui mừng chứ. Sao hấn lại vì cô mà khiến ả trở thành trò hề thế này?

"Chủ nhân, ngài đừng quá lo lắng như vậy." Tĩnh Hảo cố gắng nói như vậy để hấn an tâm hơn.

"Cô thì hiểu gì? Cô ta mất nhiều máu như vậy, sao có thể làm như không có gì?" Hấn không bình tĩnh được. Cô mà chết thì chẳng phải thanh danh của Kỳ thị sẽ mất hết sao?

"Nếu không phải là tôi phát hiện kịp thời. Có phải là các người sẽ không để tâm tới không?"

"Chủ nhân...thật xin lỗi...là chúng tôi vô dụng" Tĩnh Hảo cúi đầu xin lỗi.

"Các người biết câu nói vô dụng nhất thế gian này chính là xin lỗi không? Tôi không thích mấy lời nói xuông, các người muốn chuộc lỗi thì phải dùng hành động để chứng minh"

"Vâng, tôi hiểu rồi"

Sau một hồi thì cũng cấp cứu xong. Bác sĩ từ trong phòng đi ra nói.

"Kỳ tổng, phu nhân cũng coi như qua khỏi cơn nguy kịch rồi. Chỉ là mất máu quá nhiều, vẫn phải ở phòng chăm sóc đặc biệt để chúng tôi theo dõi"

"Được rồi, không cần nói nữa. Muốn làm gì thì làm nhưng tuyệt đối không để cô ta chết"

"Vâng..."

Sau 1 ngày hôn mê thì cô tỉnh dậy. Cô dần dần mở mắt ra. Cô giật mình ngồi dậy. Lẽ nào cô chưa chết sao?

"Mạc An Vy, cô to gan lắm. Muốn chết đến vậy sao?" Hấn vẫn đang nhìn cô. Đã một đêm hấn không ngủ chi vì cô, đây chắc là chuyện mực cười nhất từ trước tới giờ. Hấn đứng dậy bước về phía cô

"Tôi...Anh...Anh đừng qua đây" Cô sợ hãi không để cho hấn lại gần.

"Tại sao lúc đó lại tự tử? Tại sao hả?" Hấn trừng mắt nhìn cô rồi bóp cổ cô.

"Tôi...Tôi...Bỏ...tay anh ra. Tôi không..." Sức khỏe còn chưa hồi phục được, hấn đã đối xử với cô như vậy sao?

"Khôn kiếp! Mạc An Vy. Tôi cấm cô làm chuyện này lần nữa. Nếu không tôi cũng không thể đảm bảo được là Mạc gia sẽ thế nào đâu" Hấn bỏ tay ra.

"Anh giết con tôi. Tôi không làm gì anh, đó là tôi quá nhẫn nhịn rồi. Anh bỏ qua cho tôi đi" Làm sao hấn mới có thể bỏ qua cho cô đây? Bây giờ cô muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

"Vậy là muốn đoàn tụ với nó sao?"

Cô không nói gì, nước mắt cứ tuôn rơi. Cứ khi nhắc đến đứa bé thì cô không tài nào kìm nổi lòng.

Hấn nhìn cô như vậy thì đột nhiên trái tim hấn lại như có gì cứ vào vậy. Chẳng lẽ cảm thuật nhanh như vậy mà đã bị phản phệ rồi sao?

"Mạc An Vy, tôi không cho phép cô khóc như vậy. Cô có biết là mỗi giọt lệ của cô sẽ khiến trái tim tôi đau thế nào không?"

"Ha...Ác quỷ như anh thì biết đau sao?"

"Kỳ tổng, đây là kết quả siêu âm của Lạc tiểu thư" Đột nhiên y tá mở cửa phòng đi vào, trên tay vẫn đang cầm một tờ giấy.

Hấn vui vẻ cầm lấy tờ giấy từ tay y tá.

"Kỳ tổng, là bé gái"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Kỳ tổng, là bé gái"

Cô nhìn vẻ mặt vui vẻ của hấn mà đau đớn. Hấn vốn dĩ không bắt buộc con hấn phải là ma cà rồng thuần chủng mà là...Do người mang thai con hấn. Nếu như không phải vì cô là người hấn hận...thì hấn cũng không bắt cô phá thai như vậy.

Cô cứ ngỡ khi hấn biết Lạc Tuyết mang thai là con gái thì kết cục của cái thai cũng giống như con cô...Nhưng hấn không những không làm vậy...Hấn còn vui mừng vì hấn có con với ả.

Đối với hấn, ả là thiên thần, là người hấn yêu nhất cuộc đời này. Nếu như hấn và ả có thêm một đứa con gái nữa thì chẳng phải bên cạnh hấn lại có một thiên thần nữa sao? Hấn không vui sao được?

Khỏe môi hấn cong lên, cười như hấn chưa bao giờ có được chuyện hạnh phúc như vậy. Hấn cầm tờ giấy trên tay rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng. Còn cô vẫn nhìn theo hình bóng hấn, nhìn hấn vui vẻ vì có con với một người con gái khác.

"Phu nhân, cô đừng buồn, Kỳ tổng đối với cô ta là ham vui nhất thời thôi. Qua một thời gian sẽ không sao đâu" Y tá nhìn cô thăm hại như vậy mà mũi lòng. Chông mình lại có con với người khác thì sao có thể làm như không có gì được?

"Tôi tự biết anh ta sẽ như thế nào" Cô lắc đầu phớt lờ câu nói.

"Phu nhân, mấy ngày nay cô hãy nghỉ ngơi đi. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, sẽ không tốt cho sức khỏe cô đâu"

"Cảm ơn"

"Khôn kiếp!! Tại sao lại là con gái chứ? Tại sao?" ả nằm trên giường tức giận ném hết đồ trên bàn xuống.

"Lạc tiểu thư, xin cô bình tĩnh. Cô mà xảy ra chuyện gì, chúng tôi biết giải thích thế nào với Kỳ tổng đây?" Cả một đám người hầu hạ thay nhau ngăn cản ả.

"Khốn kiếp!!!!Các người còn dám trả treo? Muốn chết hết rồi sao!?" ả điên cuồng bước xuống giường tát một y tá trong đó.

"Lạc tiểu thư, xin cô bớt giận" Cả đám vẫn không ngừng van xin.

"Bác sĩ đâu? Mau... mau chuẩn bị phá thai cho tôi ngay lập tức" ả muốn con trai. Chỉ khi ả có con trai thì hấn mới cưới ả nên cho dù thế nào đi nữa ả cũng không thể sinh ra một đứa con gái vô dụng được.

"Tuyệt nhi, em nói gì vậy?" Hấn mở cửa phòng đi vào. Nhìn đồng hồ bị vỡ nát hết trên sàn mà hấn lo lắng chạy đến cầm tay ả lên xem ả có bị thương không.

"Dương...xin lỗi...đứa bé này là con gái...Anh muốn có con trai như vậy...em lại không thể cho anh. Chi bằng để em phá cái thai này đi...rồi rất nhanh thôi...chúng ta sẽ có con trai" ả dựa vào ngực hấn khóc.

"Tuyệt Nhi...Con gái thì sao chứ? Nó sẽ là một thiên thần giống em thôi"

"Dương...anh nói thật chứ?" ả ngược lên nhìn hấn hỏi. Năm nay hấn cũng đã 28 rồi...chẳng lẽ hấn vẫn chưa muốn có con trai để thừa kế sao?

"Tuyệt Nhi...Em đừng lo nghĩ nhiều, không tốt cho cả hai mẹ con đâu"

"Được, vậy thì chúng ta về biệt thự thôi"

"Mạc An Vy, một tuần mày mới chịu xuất viện sao? Mày có biết là cái nơi này đã bẩn như thế nào không? Sao còn không đi dọn dẹp đi?" ả ngồi trên ghế ra lệnh cho cô.

"Kỳ tổng và Lạc tiểu thư không có tiền để thuê người hầu sao? Có cần tôi cho ít tiền không?" Vừa mới xuất viện mà đã phải đụng mặt ả...Đúng là khó chịu mà.

"Mày..." ả tức quá đứng dậy chỉ tay vào mặt cô.

"Tôi làm sao?"

"Mạc An Vy! Đừng tưởng tôi vì cảm thấy có lỗi với cô mới cứu cô. Còn không mau đi nấu cháo cho Tuyệt Nhi" Hấn từ trong thư phòng đi ra nhìn thấy cô thì đã biết rằng hai người lại xích mích với nhau.

"Việc gì tôi phải nấu cho cô ta? Anh nghèo đến nỗi không có tiền thuê người làm hay không đủ tiền mua cho cô ta bát cháo sao?"

"Cô...Còn không mau đi làm"

"Tôi không biết làm. Cô ta mang thai con anh thì anh tự làm đi" Cô nhất quyết không nghe theo hấn.

"Mạc An Vy, dạo này ba cô có thêm rất nhiều tiền nhỉ..." Hấn cố tình nói chuyện ông tham nhũng ra.

"Anh..."

"Không muốn ba cô vào tù thì đừng có nhiều lời"

Cô không nói gì nhưng vẫn là nghe theo lời hấn. Hấn luôn có đủ mọi lí do để uy hiếp cô, khiến cho cô không có cách nào phản kháng được.

Một lúc sau, cô nấu xong thì đem ra cho ả ăn. Lúc ả ăn xong thì vẫn bình thường...Nhưng bây giờ ả đột nhiên kêu đau rồi máu từ hạ thân chảy xuống rất nhiều.

"Dương...con của chúng ta..." ả đau đớn ôm bụng khóc nhìn hấn.

"Mạc An Vy!! Cô đã làm cái gì?" Hấn tức giận tát cô.

"Tôi không có làm. Anh còn chưa xem xét gì đã một mực cho rằng là tôi làm thì tôi có cả trăm cái miệng cũng cãi được sao?" Cô ôm một bên má bị hấn tát, giờ đây đã đỏ ửng lên.

"Cô còn chối sao?"

"Dương...em đau quá..." ả kêu gào.

"Tuyệt Nhi...xin lỗi...xe sắp đến rồi, em gắng chịu đi" Hấn nghe thấy ả nói liền đi đến chỗ ả.

"Mạc An Vy!! Con tôi có mệnh hệ gì thì cả Mạc gia không gánh nổi đâu!!" Hấn nhìn ả mà cũng đau không kém...nếu như con của hấn không còn thì sao đây?

Ả nghe hấn nói vậy mà thâm vui mừng. Đứa bé này chết sẽ khiến hấn càng hận cô hơn. Ả sẽ sớm trở thành Kỳ phu nhân thôi.

"Kỳ tổng, may mà cấp cứu kịp thời nên đứa bé vẫn giữ lại được"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Kỳ tổng, may mà cấp cứu kịp thời nên đứa bé vẫn giữ lại được"

"Vậy thì được rồi..." Nỗi lo sợ trong hấn đã dịu đi vài phần. Con hấn không sao...vậy là tốt rồi.

"Kỳ tổng...nhưng...trong bát cháo có thuốc phá thai...cho dù là đứa bé giữ lại được...nhưng khả năng cao sẽ bị dị tật"

"Cái...Cái gì? Dị tật?" Con của hấn...sẽ bị dị tật sao? Nó là con gái, sẽ là thiên kim tiểu thư...nếu như bị dị tật thật...thì làm sao có thể sống nổi đây? Cho dù là có sự bảo vệ của Kỳ gia thì cũng không tránh nổi sự kì thị của bên ngoài.

"Kỳ tổng, xin ngài bình tĩnh. Chỉ là khả năng cao thôi, chứ không phải hoàn toàn"

"Vậy...sau khi sinh...có thể chữa được chứ?" Hấn đau đớn nhìn vào phòng bệnh mà ả đang nằm. Nếu như ả biết cái thai khả năng sẽ bị dị tật...thì hấn biết phải làm sao để đối diện với ả đây?

"Kỳ tổng...điều này...thật sự làm rất khó. Chúng tôi không thể đảm bảo được"

"Nói cho tôi biết! Có chữa được hay không!!"

"Kỳ...Kỳ tổng...chúng tôi..."

"Aaaa!!!" Đột nhiên tiếng ả gào thét trong phòng vọng lên.

"Tuyệt Nhi" Hấn hoảng hốt chạy vào phòng.

"Dương...Tại sao chứ? Tại sao cô ấy...lại khiến con của em biến thành thế này?" ả khóc lóc.

"Tuyệt Nhi, cho dù sau này con bị dị tật thật, anh nhất định sẽ cho nó chữa trị mà" Hấn an ủi ả.

"Dương...thiên kim mà bị dị tật...thì sau này lớn...ai dám lấy nó chứ? Cho dù có Kỳ gia là chỗ dựa...nó cũng không thể sống tốt được" ả cảm thấy dường như hấn không để tâm đứa bé là con trai hay con gái nên ả cũng có thể giữ lại nó. Nhưng bây giờ nó đã bị dị tật, ả tuyệt đối sẽ không để nó sống.

"Tuyệt Nhi, anh tuyệt đối sẽ không để con tiện nhân Mạc An Vy đó có thể ngang nhiên mà sống như vậy. Cô ta nhất định phải trả giá" Cô nhất định phải trả giá đắt vì khiến con hấn và ả thành thế này. Động đến người của hấn, dù có là ai thì hấn cũng không nương tay.

"Dương...anh nhất định phải trả thù...cho con chúng ta" ả bây giờ hận không thể phá cái thai này ngay lập tức nhưng thể lực, tai mắt của hấn thế nào...ả biết chứ. Nếu như ả tự mình phá thai chẳng phải là tự tìm đường chết sao? Bây giờ lấy cô ra làm bia đỡ đạn chính là cách vẹn toàn nhất.

"Tuyệt Nhi...đừng khóc nữa... Cô ta sẽ không được yên đâu"

"Mạc An Vy! Nói đi, sao cô lại làm vậy?" Hấn dùng cặp mắt hận thù nhìn cô. Bây giờ nỗi hận của hấn đối với cô đã đến đỉnh điểm.

"Tôi nói không phải là tôi thì anh sẽ tin sao?" Cô dùng giọng nói khinh bỉ của mình để nói với hấn. Nếu như hấn không tin, việc gì phải hỏi cô cho tốn thời gian.

"Mạc An Vy! Cô có khai hay không đây?" Hấn tức giận đi tới túm lấy tóc cô rồi trừng mắt nhìn cô.

"Anh cần bản là không bao giờ tin tôi, tôi nói gì cũng vô ích thôi. Muốn nghe thì đi gặp Lạc Tuyết của anh mà nghe"

"Cô...được lắm...không khai đúng không? Vậy thì đừng trách tôi. Tất cả là do cô tự chuốc lấy thôi" Hấn bỏ tay ra rồi gọi người lôi cô ra ngoài.

"Kỳ Lâm Dương!! Rốt cuộc là tại sao lúc đó lại cứu tôi?" Cô bị người lôi đi nhưng vẫn cố hỏi hấn một câu cuối cùng. Hấn kéo cô về từ tay tử thần những 3 lần...vậy mà hấn bây giờ lại muốn cô sống không bằng chết như thế này...

"Bởi vì chỉ có như vậy, cô mới không dám buông tay tôi" Hấn nói xong rồi đi ra ngoài, trước khi đi, hấn vẫn không quên ra lệnh cho đám thuộc hạ lôi cô xuống tầng hầm. Nơi đó cô nghe Kỳ lão gia nói là nơi mà không ai dám bén mảng đến cả, đến cả ông cũng không dám. Rốt cuộc...nơi đó ẩn chứa cái gì...mà khiến mọi người sợ hãi đến vậy?

"Đưa cô ta xuống tầng hầm"

"Tôi cho cô cơ hội cuối cùng. Tại sao lại hại mẹ con cô ấy?" Hấn nhìn gương mặt xinh đẹp của cô mà nói. Gương mặt này...đã bị hấn rạch một vết rồi, hấn cũng không ngại mà rạch một vết nữa đâu.

"Tôi thấy cô ta chương mất thì tôi làm thôi" Cô đâu có làm gì ả, sao cô có thể trả lời hấn được. Nhưng cho dù có nói như thế nào thì kết cục vẫn như nhau thôi.

"Cô...Đúng là chán sống rồi" Hấn cầm lấy roi trên bàn.

"Đúng, tôi chán sống rồi đó. Anh để tôi chết đi. Như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Không phải anh sẽ hạnh phúc sao?" Chẳng phải chính hấn là người đã lừa mình mà cứu cô sao? Bây giờ lại muốn giết cô? Thôi thì cô chết, coi như là trả ơn cho việc hấn cứu cô.

"Được. Là do cô tự nói" Hấn bắt đầu dùng chiếc roi đó quật lên người cô.

Mới quật 10 roi, cô đã bao lần cảm thấy mình chết đi sống lại rồi. Mỗi lần đều đau thấu xương. Da thịt bung bét hết, cứ vết thương này lại chèn lên vết khác khiến người cô trông thật đáng sợ. Máu từ khắp nơi trên người đều chảy ra, chưa được bao lâu thì cô đã ngất đi nằm trên vũng máu.

Hấn dường như không có tí nào thương hại cô cả. Hấn không có tình người là bởi vì hấn là ma cà rồng...hay đơn giản là do hấn đã dành hết tình yêu thương cho ả sao?

Hành hạ cô hấn cảm thấy thích thú. Mỗi lần nhìn cô đau đớn như vậy lại khiến hấn cảm thấy vui sướng...Nhưng đôi lúc tim hấn lại đau nhói.

Hấn là đau vì cô? Hay là đau vì do dùng cảm thuật quá nhiều? Lần trước là dùng cảm thuật cứu cô, lần này lại là đưa bé. Không biết là hấn đã hao tổn bao nhiêu sinh lực vào cái thứ này rồi.

Ngay sau đó, hấn đưa cô đến bệnh viện. Cho người chăm sóc cô cẩn thận. Nhưng đó chỉ là khiến cô khỏe lại rồi hấn sẽ hành hạ cô tiếp thôi. Chuối ngày ác mộng này sẽ không bao giờ kết thúc trừ phi cô chết.

Cô phải dưỡng thương ở bệnh viện gần 4 tháng để khỏi hấn. Cứ ngỡ khi về thì hấn chỉ là lạnh nhạt với cô thôi, không quan tâm gì tới cô nữa. Nhưng hấn lại tiếp tục thú vui của mình là hành hạ cô mỗi ngày.

Sau 3 tháng thì ngày hấn mong đợi cũng đã đến. Là ngày Lạc Tuyết sinh. Nhìn bộ dạng khàn trương, lo lắng, chăm sóc cho ả đến mất ăn mất ngủ mà nó khiến cô đau đớn hơn cả khi hấn hành hạ cô bằng cách quật roi vào người.

Trong hơn 5 tiếng chờ đợi, Lạc Tuyết cũng đã sinh cho hấn một đứa con. Tiếng bé con khóc trong phòng vọng ra khiến trái tim hấn trở nên ấm áp.

"Kỳ tổng, chúc mừng ngài, là một tiểu công chúa. Hơn nữa, không có dấu hiệu của dị tật gì cả. Đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Kỳ tổng, chúc mừng ngài, là một tiểu công chúa. Hơn nữa, không có dấu hiệu của dị tật gì cả. Đứa bé hoàn toàn khỏe mạnh" Y tá nhẹ nhàng đưa đứa bé trong tay ra cho hấn bế.

"Đứa bé này...thật đẹp..." Hấn từ từ nhận lấy tiểu công chúa của hấn. Hấn hạnh phúc...hấn khóc...khóc vì mình đã lên chức cha.

"Kỳ tổng, Lạc tiểu thư mới sinh xong, sẽ rất mệt, ngài đừng làm phiền cô ấy"

"Được..." Hấn vẫn đang ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của đứa bé

Từ lúc đợi Lạc Tuyết sinh đến giờ...cô vẫn đang đứng ở góc tường nhìn hấn... Hấn lúc này không hề nghĩ đến cảm nhận của cô một chút nào. Những giọt nước mắt hạnh phúc của hấn đều là dành cho con gái hấn và Lạc Tuyết.

Bây giờ cô lại là đồ thừa của cái "gia đình" này. Hấn, à, đứa bé đó...là một gia đình 3 người hạnh phúc rồi. Cô vẫn là vợ của hấn...vậy mà phải coi đứa bé này là con của mình sao? Hay là à đã sinh cho hấn một đứa rồi thì à có thể danh chính ngôn thuận mà gả cho hấn?

"Mạc An Vy, cô nghĩ xem, đứa bé này, nên đặt tên gì?" Hấn thấy cô vẫn đang đứng ở góc tường nên gọi cô lại gần.

"Tôi...chỉ là kẻ thừa...nào có tư cách đặt tên cho tiểu công chúa của Kỳ tổng chứ?" Cô đi đến, cười chua xót trước mặt hấn. Hấn lúc này không phải là nên nểm cho cô đơn ly hôn sao? Còn hỏi cô nên đặt tên cho con hấn là gì sao?

"Cô sau này sẽ là mẹ nó"

"Tôi...tôi không nghĩ ra được. Đó là con gái của anh và Lạc Tuyết...anh không đặt thì nên để cô ta đặt"

"Cô...thôi được rồi. Vậy...đứa bé sẽ tên là An Nhiên, cô thấy thế nào?"

"Ừm, rất hay" An Nhiên sao? Cái tên này thật hay mà...nếu như con cô còn sống, nếu nó là con gái...chắc cô cũng sẽ đặt tên này cho nó.

"Vậy thì từ nay tên con là Kỳ An Nhiên" Hấn dụi dụi vào má bé.

"Cô muốn bế nó không?" Hấn đột nhiên hỏi cô

"Tôi...tôi chưa bao giờ bế trẻ sơ sinh như vậy...tôi sợ sẽ làm nó khóc" Cô e ngại không dám nhận lấy đứa bé.

"Cứ bế thử đi. Nó ngoan lắm, sẽ không khóc đâu" Nếu như là hấn bình thường thì hấn nhất định sẽ không để cô chạm vào đứa bé...Nhưng bây giờ dường như hấn có chút cảm giác với cô vậy...

"Ừm" Cô do dự một lúc thì nhận lấy đứa bé rồi bế nó. Nhìn nó mà cô dường như không muốn hận hấn chút nào...Tại sao lại như vậy chứ?

"Cô cứ bế nó đi. Việc này sớm muộn cô cũng phải quen dần thôi"

"Nhưng...chẳng phải...Lạc Tuyết mới là mẹ ruột của nó sao?" Cô biết là mình nói như vậy thì chỉ khiến mình thêm đau mà thôi. Nhưng cô vẫn muốn hỏi hấn.

"Cho dù là như vậy, trên danh nghĩa nó vẫn là con cô. Tôi cũng tuyệt đối không ly hôn. Cho nên cô hiểu rồi đấy, nó coi cô là mẹ, cô cũng phải coi nó là con cô."

"Tôi...hiểu rồi..." Nhắc đến con của cô thì cô lại nhớ đến cái thai đã bị phá...Nếu như hấn nói đứa bé này sẽ là con cô, không ngăn cản cô và nó thì...cô sẽ coi nó như con ruột của mình.

"Vậy...vậy còn Lạc Tuyết thì sao? Nếu như đứa bé này lớn lên, hai người nhất định sẽ rất giống nhau...đến lúc đó thì tôi phải làm sao?"

"Đến lúc đó tôi tự có tính toán của mình. Bây giờ chỉ cần làm tốt vai trò của một người mẹ là được rồi"

"Cảm ơn anh" Cô lại tiếp tục nâng niu đứa bé trong vòng tay mình.

"Được rồi...chuyện này vẫn nên nói với ba tôi" Hấn đột nhiên nghĩ đến ông. Chẳng phải lúc ông biết hấn phá cái thai của cô thì ông dường như chỉ có hy vọng sống nữa sao? Bây giờ có đứa bé này, chắc là cũng dịu đi được vài phần.

"Vậy bây giờ đi luôn sao?" Cô ngược lên hỏi hấn.

"Tuyết Nhi ở đây sẽ có người chăm sóc" Hấn bước đi.

"Ba, con đem cháu đến cho ba xem này" Cô vẫn đang bế An Nhiên nói.

"An Vy...con nói gì vậy? Không phải...Lâm Dương...đã..." Ông vừa nhìn thấy cô thì đã vội vàng đi ra hỏi.

"Ba...đây...là Lạc Tuyết sinh..." Cô nói nhỏ.

"An Vy, con nói gì cơ? Là con à đó sinh?" Ông giật mình, ông cứ ngỡ là đứa bé của cô vẫn còn sống..

"Ba...không sao đâu. Con cảm thấy rất thích đứa bé này"

"Nhưng..." Ông không muốn cô lại phải gọi một đứa con của tiểu tam là con mình.

"Ba, đây cũng là cháu của ba mà. Ba có muốn bế nó không?"

"Thôi...ba sức yếu rồi...ba muốn nghỉ ngơi chút" Ông lấy lý do để từ chối. Không phải ông không thích đứa bé này mà là...ông khó có thể chấp nhận được nó khi nó là đứa con do tiểu tam sinh ra chứ không phải cô.

"Vây...ba nghỉ ngơi đi" Cô dường như cảm thấy ông không thích đứa bé này cho lắm, nên để ông suy nghĩ một lúc thì tốt hơn.

"Sao? Ông ấy không thích?" Lâm Dương bước đến gần cô hỏi

"Không có đâu...chỉ là ba hơi mệt thôi"

"Không cần phải nói dối" Hần thở dài.

"Mộc Dương đang đợi ở nhà. Về thôi. Cũng phải tiếp đãi anh ta tử tế...đúng không?"

"Ừm...chắc vậy..." Nhắc đến Mộc Dương thì cô không vui cho lắm. Mỗi khi hần và anh gặp nhau thì không khỏi tránh nôi có cái vĩa.

"Được gặp anh ta không vui sao?"

Cô không nói gì, chỉ lắc đầu rồi cúi gằm mặt xuống.

"Mộc Dương đâu?" Hần không thấy anh trong phòng khách nên đã hỏi quản gia.

"Chủ nhân, chúng tôi..." Quản gia không dám nói.

"Tôi hỏi ông! Kỳ Mộc Dương ở đâu?" Hần tức giận hỏi

"Chủ nhân...đại...đại thiếu gia...từ lúc đi vào thư phòng của ngài...thì đã không thấy đâu rồi. Chúng tôi đã tìm mọi góc ngách rồi vẫn không thấy" Cảm thấy hần đang tức giận đến tột cùng nên quản gia không thể dấu được nữa.

"Thư phòng? Khốn kiếp! Sao các người lại để anh ta vào?" Nếu như Mộc Dương biết đến nơi đó...kế hoạch chắc chắn sẽ không thể thành công được.

"Chúng tôi...thật sự xin lỗi..."

"Ông...Xin lỗi không có ích gì cả. Lập tức rút khỏi đây!!!" Hần vội chạy lên thư phòng.

Hần mở cửa phòng ra, mọi thứ vẫn như vậy, không hề thay đổi...nhưng đó chỉ là khi mắt thường nhìn thấy.

Hần vẫn luôn đặt một thứ ở trên bàn, trước giờ đều không động vào nó trừ phi tìm hiểu về cấm thuật.

"Kỳ Mộc Dương! Anh làm cái quái gì ở đây!?" Hần quát lớn khiến cho Mộc Dương giật mình quay đầu lại.

"Tôi còn phải hỏi cậu đấy Lâm Dương. Cậu biết rõ cấm thuật sẽ rút cạn sinh lực như thế nào. Tại sao còn dám làm?" Lâm Dương là thủ lĩnh, sao hần có thể dùng nó được chứ? Hần muốn bị cả tộc lẫn cấm thuật giết chết mới bằng lòng sao?

"Vài ba cái thứ nhảm nhí đó thì làm gì được tôi?" Hần biết là cấm thuật nguy hiểm chứ. Nhưng biết làm thế nào được. Đây là cách duy nhất rồi.

"Kỳ Lâm Dương!! Tôi thấy cậu điên rồi đấy! Các nguyên lão sẽ xử lý thế nào, cậu không biết sao?" Mộc Dương túm lấy cổ áo của Lâm Dương

"Thì sao? Mấy điều đó đáng để tôi quan tâm sao?" Hần không phản kháng.

"Cho dù cậu muốn cứu An Vy, muốn biến cô ấy thành ma cà rồng thì cũng không thể được. Cậu mau tỉnh lại đi. Cô ấy là thủ lĩnh của thợ săn. Hơn nữa bệnh của cô ấy đến cả cấm thuật cũng không thể cứu được thì khả năng chữa lành của ma cà rồng sao có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

"Cho dù cậu muốn cứu An Vy, muốn biến cô ấy thành ma cà rồng thì cũng không thể được. Cậu mau tỉnh lại đi. Cô ấy là thủ lĩnh của thợ săn. Hơn nữa bệnh của cô ấy đến cả cấm thuật cũng không thể cứu được thì khả năng chữa lành của ma cà rồng sao có thể?" Mộc Dương không còn nhận ra Lâm Dương nữa rồi... Hắn trước nay luôn là người thông minh đến vậy, bây giờ chỉ vì chữa bệnh của cô mà đánh mất lí trí rồi sao?

"Nhất định...cô ấy phải biến thành ma cà rồng" Lâm Dương vẫn cố chấp không chịu quay đầu.

"Kỳ Lâm Dương! Cậu...cậu có biết là nếu muốn khiến An Vy thành ma cà rồng...cô ấy phải hận cậu thấu xương không?"

"Biết" Lâm Dương biết là chuyện này không thể đầu được, hắn sẽ nói cho anh biết.

"Vậy tại sao cậu lại..." Muốn người mình yêu hận mình thấu xương sao? Đây chính là cách ngu ngốc nhất mà anh từng thấy.

"Nếu đó là cách duy nhất, tôi sẽ không ngại thử" Hận hắn thì sao chứ? Cho dù thế nào đi nữa thì hắn cũng phải thử.

"Nhưng An Vy căn bản là không thể trở thành ma cà rồng. Cậu có làm thế nào cũng vô ích thôi" Mộc Dương yêu cô, anh cũng muốn cứu cô, nhưng không phải theo cách này.

"Tôi buộc phải thử. Nếu như không chữa được, chỉ vài năm nữa bệnh sẽ phát tác mạnh hơn. Đến lúc đó thì phải làm sao?" Đợi đến khi bệnh phát tác...chẳng phải sẽ khiến cô chết dần dần trong đau đớn sao?

"Vậy tại sao lại hành hạ cô ấy như vậy? Khác gì bệnh phát tác sao?"

Lâm Dương không phản bác được. Mộc Dương nói đúng. Mỗi khi hắn hành hạ cô thì đã khiến cô sống không bằng chết rồi...còn khác gì bệnh phát tác hay không?

"Được rồi...chúng ta không nói về bệnh của cô ấy nữa. Tôi hỏi cậu, cậu định đầu cô ấy đến bao giờ?" Mộc Dương biết Lâm Dương làm vậy cũng vô ích thôi, anh muốn khuyên hắn một lần.

"Đợi bao giờ bệnh cô ấy khỏi" Mặc cho Mộc Dương nói gì đi nữa... Lâm Dương nhất quyết không nghe theo.

"Kỳ Lâm Dương...vậy cậu định để cô ấy hận cậu cả đời sao?"

Lâm Dương không nói gì. Nhưng nếu nói ra, hắn nhất định sẽ nói không. Ai lại muốn người mình yêu hận mình cả đời cơ chứ? Hắn muốn cô yêu hắn còn không kịp...nhưng hắn phải chính tay giết chết cái tình yêu này.

Nói thật ra...lúc hắn lựa chọn cách này...thì hắn cũng không còn đường lui nữa rồi. Hắn gây ra cho cô biết bao nhiêu đau thương...cô nhất định sẽ không tha thứ cho hắn.

"Tôi hiểu rồi, cậu không nói. Tôi sẽ tự mình nói với cô ấy" Mộc Dương thất vọng bước đi.

"Tôi tuyệt đối sẽ không để anh làm vậy" Lâm Dương cản anh lại.

"Cậu có thể ngăn được tôi? Tôi cảnh cáo cậu, chỉ cần cậu lại dùng cái thứ cấm thuật này một lần nữa, cho dù có là vì An Vy thì tôi cũng tuyệt đối không để yên. Cậu biết các nguyên lão đối với chuyện này sẽ như thế nào mà" Mộc Dương từ lâu đã không còn liên quan gì tới thế giới ngầm nhưng không có nghĩa là anh không có quyền lực gì ở đó.

"Chuyện về cấm thuật thì anh muốn nói gì, tôi không quan tâm. Nhưng nếu An Vy biết được sự thật... không phải là chỉ mình anh lãnh hậu quả đâu"

Lâm Dương vừa muốn cô hận mình, vừa muốn cô không hận mình...nhưng giữa hai sự lựa chọn...hắn chỉ có thể chọn một. Hắn buộc phải khiến cô hận hắn.

"Cậu..." Mộc Dương cứng họng. Đến cả việc cấm thuật đến tai các nguyên lão mà hắn cũng không sợ sao?

Thời gian thấm thoát trôi qua, cũng đã được 3 năm rồi. Lâm Dương vẫn vậy...hắn vẫn là yêu thương Lạc Tuyết...hắn không hành hạ An Vy như trước nữa...nhưng không có nghĩa là không khiến cô đau.

Lâm Dương không khiến cho An Vy đau về thể xác nhưng lại khiến An Vy đau về tinh thần. Người ngoài nhìn vào cứ nghĩ cô, hắn và con bé là một nhà ba người hạnh phúc nhưng ai biết được đó chỉ là giả. Cô chính là thứ đồ thừa của cái gia đình này.

An Nhiên mới 3 tuổi mà đã xinh đẹp vậy rồi...An Vy coi con bé như con ruột của mình vậy...nhưng con bé dường như vẫn thích Lạc Tuyết hơn. Con bé chưa từng gọi cô một tiếng mẹ nhưng ả thì không phải bảo câu nào...con bé cũng tự nguyện mà gọi.

Nhiều khi An Vy lại cảm thấy An Nhiên dường như không giống Lạc Tuyết một chút nào hết, cho dù là tính cách hay dung mạo, đôi lúc...con bé lại làm

cô cảm thấy giống mình hồi nhỏ...nhưng con bé là do chính ả sinh ra, làm sao có thể giống cô được?

"Nhiên Nhiên, con..."Cô chưa kịp nói gì thì con đau đã kéo đến. Nó khiến cho tim cô đau như bị ai bóp nghẹn vậy. Đạo gần đây...biểu hiện này lại càng rõ rệt nhưng cô đã rất nhiều lần đi khám...bác sĩ đều nói cô không có bệnh gì hết. Chuyện này là sao chứ?

"Mẹ, mẹ sao vậy?" An Nhiên nhìn thấy An Vy đang ôm ngực lại thì hoảng sợ chạy đến bên cô.

"Nhiên...Nhiên...con nói gì cơ?" An Vy vẫn cảm thấy đau nhưng con đau chỉ đến một hồi rồi biến mất. Cô không thể tin vào tai mình...con bé...đang gọi cô là mẹ sao?

"A...con xin lỗi...con chỉ nhìn thấy cô như vậy nên có lẽ hơi một chút thôi" An Nhiên lập tức coi những gì mình nói như chưa có gì.

"Ừm..." An Vy gượng cười vuốt nhẹ mái tóc của An Nhiên...Hóa ra là con bé lỡ lời thôi...con bé trước nay vẫn coi Lạc Tuyết là mẹ.

"Nhiên Nhiên...có thể... gọi cô là mẹ không...một lần thôi?" An Vy nói nhỏ nhẹ. Cô biết là con bé sẽ không đồng ý đâu...chỉ là...cô muốn nghe giọng nói của con bé khi gọi mẹ.

"Được ạ..." An Nhiên trông có vẻ khá buồn nhưng vẫn nói đồng ý. Nhưng đột nhiên con bé lại nhảy lên ôm cô.

"Mẹ An Vy là tuyệt vời nhất à" An Nhiên ôm chặt cô mà nói.

"Cảm ơn...con..." Chỉ là một câu nói của An Nhiên thôi...cũng đã đủ để khiến cho cô hạnh phúc.

Có lẽ điều cô mong đợi nhất cũng đã xảy ra rồi...bây giờ cũng đến lúc cô nên đi rồi. Cô muốn bắt đầu một cuộc sống khác...Nhưng trước hết cô phải chữa được cái bệnh quỷ quái này của mình đã.

"Suy nghĩ kĩ rồi?" Nặc Hàn - một trong những thợ săn giỏi nhất. Y biết là An Vy nhất định sẽ là thủ lĩnh của thợ săn nên đã nói chuyện về bệnh của cô. Quả thật là không nằm ngoài dự đoán, cô vẫn là đến tìm y

"Nghĩ kĩ rồi. Tôi không muốn sống với căn bệnh này nữa, tôi cũng không muốn chết" Từ khi Nặc Hàn nói cho cô về thế giới ngầm, nói về Lâm Dương thì cô đã biết hắn là thủ lĩnh của ma cà rồng rồi. Cô và hắn đã định sẵn là không đội trời chung.

"Được, vậy thì bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ đi theo tôi. Tôi sẽ chỉ cho cô cách để làm thợ săn, giết lũ ma cà rồng. Sau khi hoàn tất mọi quá trình huấn luyện, cô sẽ trở thành thủ lĩnh của chúng tôi"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"Được, vậy thì bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ đi theo tôi. Tôi sẽ chỉ cho cô cách để làm thợ săn, giết lũ ma cà rồng. Sau khi hoàn tất mọi quá trình huấn luyện, cô sẽ trở thành thủ lĩnh của chúng tôi"

"Nhưng tôi không muốn đi một cách không rõ ràng như vậy. Vẫn nên tìm một lý do thích hợp thì hơn" An Vy không muốn Lâm Dương lại truy sát cô nữa. Nếu hắn bắt được cô, hắn nhất định sẽ không tha cho cô.

"Cô là lo cho con bé đó?" Nặc Hàn gắng hỏi.

"Nếu như tôi đi, thì nó phải làm sao chứ? Lạc Tuyết hoàn toàn không quan tâm tới nó" An Vy lo lắng. Cô rất quý Nhiên Nhiên, cô không muốn con bé xảy ra chuyện gì. Cho dù...Lâm Dương có yêu quý con bé đến mấy...thì cô cũng không thể an tâm được

"Đó chỉ là một phần đúng không? Cô vẫn là lo cho hắn hơn?"

"Tôi...tôi không có" An Vy chối bỏ.

"Cô nên nhớ, nếu đã lựa chọn con đường này thì tuyệt đối không còn đường lui. Cô không nên dao động với người khác...nhất là đối với hắn" Nặc Hàn biết An Vy yêu Lâm Dương. Y không muốn cô lại vì tình cảm cũ mà bỏ qua cho hắn

"Tôi...Nhưng còn Nhiên Nhiên..."

"Cô chỉ cần giả chết không phải là xong sao? Con bé cho dù có đau lòng thì cũng chỉ là nhất thời thôi. Nó là con của Kỳ Lâm Dương và Lạc Tuyết, cô

và nó hoàn toàn không có quan hệ huyết thống gì cả" Nặc Hân cố tình nhắc tới những chuyện này để khiến An Vy đau lòng. Nếu cô cứ mềm lòng như vậy thì bao giờ mới trở lên mạnh mẽ được.

"Tôi...nhưng con bé...tôi rất yêu nó" An Vy không muốn Nhiên Nhiên buồn, cho dù chỉ là một khắc.

"Cô coi nó như con ruột thì sao? Nó có coi cô như mẹ ruột không? Cô không muốn báo thù cho con của cô sao?"

"Tôi..." An Vy do dự. Cô muốn báo thù, nhưng không thể đổ hết tội lỗi lên đầu Nhiên Nhiên được. Con bé chỉ là một đứa trẻ, nào có hiểu được ân oán giữa người khác?

"Không nói nhiều, tôi sẽ cho cô một tuần để chuẩn bị"

"Được..." Cô không muốn đồng ý nhưng cô buộc phải làm vậy. Cô phải vô tình một lần...cô không muốn mềm lòng.

"Nhiên Nhiên, mấy ngày nữa, cô sẽ không thể ở bên con nữa" Cô vẫn đang nhìn ánh mắt to tròn của Nhiên Nhiên mà nói

"Tại sao vậy? Có phải là do ba..." Nhiên Nhiên đối An Vy. Con bé bặm môi, nước mắt rơi xuống, hai tay cứ nắm chặt vào chiếc váy.

"Không phải đâu...chỉ là do cô có việc thôi...thình thoảng cô sẽ về thăm con" An Vy ôm Nhiên Nhiên vào lòng an ủi. Phải xa con bé...cô cũng buồn lắm chứ.

"Không!! Con không cho cô đi đâu. Cô phải ở lại!" Nhiên Nhiên khóc nức nở ôm chặt An Vy

"Nhiên Nhiên..." An Vy...không nỡ rời xa Nhiên Nhiên nhưng cô cũng không thể để mặc căn bệnh này không chữa được

"Không!! Con ghét cô! Cô là đồ xấu!" Nhiên Nhiên bỏ An Vy ra rồi chạy đi.

An Vy nghe Nhiên Nhiên nói vậy mà lòng đau như dao cứa vậy. Con bé ghét cô...nhưng có lẽ như vậy thì tốt hơn. Nếu cô giả chết...con bé sẽ không đau lòng.

Những ngày sau đó, Nhiên Nhiên tránh mặt An Vy càng nhiều hơn. Mỗi khi con bé nhìn thấy cô thì chỉ chào rồi chạy đi. Cô như vậy mà cảm thấy an tâm hơn rồi.

Hôm nay, là ngày cuối cùng rồi. Cô lại nhìn thấy Lâm Dương, Lạc Tuyết, Nhiên Nhiên cùng nhau đi công viên...cô đúng là thứ đồ thừa không hơn không kém mà. Cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể trở thành một phần của gia đình này.

Xin lỗi Nhiên Nhiên...cô phải đi rồi... cô không thể ở bên chăm sóc con nữa

An Vy làm như kế hoạch của Nặc Hân. Cô giả chết bằng cách cắt cổ tay. Y đã làm cho cô một con rối giả nên cô hoàn toàn có thể giả chết mà không ai nghi ngờ.

Một lúc sau, tại công viên. Lâm Dương và Lạc Tuyết vẫn đang trông Nhiên Nhiên chơi. Đột nhiên chuông điện thoại reo lên, hần lấy điện thoại ra thì dòng chữ quản gia đang hiện lên. Hần cảm thấy có chuyện không lành, liền đi ra xa rồi mới nghe.

[Chủ nhân...phu nhân...mất rồi] Quản gia hoảng hốt nói.

[Ông nói gì? Mặc An Vy lại làm trò gì nữa?] Lâm Dương không tin lời quản gia nói là thật

[Chủ nhân...xin ngài hãy nén đau thương...phu nhân cắt cổ tay trong phòng...Ban nãy người hầu vào mới phát hiện ra]

Lâm Dương không nói gì, hần làm rơi điện thoại xuống. Giọt nước mắt vẫn đang rơi... Thế giới trước mắt hần dường như sụp đổ. An Vy cô...tự tử sao? Là do hần đối xử với cô quá tàn nhẫn sao?

"Nhiên Nhiên...chúng ta...về thôi..." Lâm Dương đi ra chỗ Nhiên Nhiên

"Ba...sao vậy? Con chưa chơi đủ mà?" Nhiên Nhiên vẫn không chịu xuống

"An Vy xảy ra chuyện rồi. Chúng ta phải về" Lâm Dương chán nản đưa tay ra bế Nhiên Nhiên

"Ba...Cô An Vy...làm sao vậy?" Nhiên Nhiên nhìn Lâm Dương với đôi mắt sợ hãi hỏi.

"Về thôi...ba sẽ cho con biết" Lâm Dương biết...nếu như Nhiên Nhiên biết An Vy mất...con bé nhất định sẽ không dễ yên. Nhưng con bé buộc phải đối mặt với chuyện này.

"Dương..." Lạc Tuyết đi ra chỗ Lâm Dương nũng nịu. Ắ định khoác tay hần thì hần hất tay ả ra

"Bỏ ra!! Cô làm như vậy, Nhiên Nhiên ngã thì làm sao?" Hấn trừng mắt nhìn ả

Lạc Tuyết nhìn vào mắt Lâm Dương, hốc mắt đỏ...hấn...đã khóc sao? ả cảm thấy dường như hấn ngày càng lạnh nhạt với mình. Điều này khiến ả lo sợ.

"Xin lỗi Dương..." Lạc Tuyết hậm hực nói

Về đến biệt thự, Lâm Dương nhìn người đưa xác An Vy ra ngoài...tim hấn lại đau...là do cảm thuật phản phệ... Nếu như không phải hấn đã dùng máu của hấn để kìm lại...có lẽ hấn không còn sống nữa.

"Nhiên Nhiên, An Vy...mất rồi" Lâm Dương cố gắng nén nỗi đau lại. Những lần trước...đều là hấn đến kịp mà...lần này sao hấn lại chậm trễ đến vậy?

"Ba...ba nói...gì cơ?" Nhiên Nhiên khóc. Nhiên Nhiên không tin An Vy sẽ đối xử với mình như vậy. Con bé chỉ là đối cô một chút thôi mà...

"Nhiên Nhiên...con không nghe nhầm đâu...An Vy...mất rồi"

"Không!! Ba là người xấu! Con không tin! Mẹ vẫn còn sống! Mẹ không chết!" Nhiên Nhiên gào khóc.

"Nhiên Nhiên..." Lâm Dương cố gắng an ủi Nhiên Nhiên

"Không!! Ba trả mẹ cho con! Ba trả mẹ cho con!" Nhiên Nhiên đỏ hết mọi lỗ lên đầu Lâm Dương

Nhìn đứa con gái mà mình hết mực yêu thương nói mình khiến mẹ của con bé chết thì hấn không đau lòng sao được? Nhưng đó là sự thật, cho dù thế nào đi nữa, Nhiên Nhiên nói đúng, hấn chính là người khiến cô bước đến đường này.

"Nhiên Nhiên..."

"Ba, tại sao chứ? Tại sao con phải gọi một con rồi là mẹ chứ!?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

"Ba, tại sao chứ? Tại sao con phải gọi một con rồi là mẹ?"

"Nhiên Nhiên...con nói gì vậy?" Lâm Dương ngạc nhiên hỏi, sắc mặt của hấn cũng kém đi. Lẽ nào Nhiên Nhiên đã biết được chuyện gì rồi sao?

"Tại sao con phải gọi ả Lạc Tuyết đó là mẹ?" Nhiên Nhiên vẫn tiếp tục khóc hỏi Lâm Dương.

"Nhiên Nhiên...Lạc Tuyết là..." Lâm Dương không muốn nói sự thật với Nhiên Nhiên

"Ba đừng lừa con nữa mà...Con không muốn gọi người đó là mẹ!! Lạc Tuyết đó căn bản không phải là mẹ con" Nhiên Nhiên khóc càng ngày càng lớn.

"Nhiên Nhiên...con nghe ai nói vậy?"

"Ba là đồ xấu...ba không yêu con..." Nhiên Nhiên dụi hai mắt.

"Nhiên Nhiên...ba yêu con mà..." Lâm Dương không biết phải nói nào nữa. Nhiên Nhiên sớm muộn cũng phải biết sự thật...nhưng con bé còn nhỏ như vậy...liệu có nên nói cho con bé bây giờ không?

"Vậy...Ba nói đi...Tại sao con không thể gọi mẹ là mẹ chứ? Mẹ là người luôn ở bên con mà con chỉ có thể gọi là cô, tại sao cái người đáng ghét đó con lại phải gọi là mẹ?" Nhiên Nhiên không tin là Lâm Dương yêu quý mình. Nếu hấn thật sự yêu con bé, hấn phải nói cho con bé biết

"Nhiên Nhiên, chuyện của người lớn, con không nên biết nhiều" Lâm Dương rất muốn nói nhưng hấn không thể.

"CON GHÉT BA!!!" Nhiên Nhiên giãy dụa khiến cho Lâm Dương phải thả con bé xuống

"Nhiên Nhiên, con đi đâu vậy?" Lâm Dương vừa thả Nhiên Nhiên xuống thì con bé đã không nói gì mà chạy đi

"Bác Mộc Dương nhất định biết mẹ ở đâu mà, con sẽ đi tìm bác ấy" Nhiên Nhiên không chịu quay lại

"Chủ nhân, tiểu thư chỉ là không chấp nhận được việc này thôi. Qua một thời gian sẽ không sao nữa đâu" Quân gia đi đến chỗ Lâm Dương nói

"Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe" Lâm Dương thở dài. Lần này...là kết thúc thật rồi sao? An Vy thật sự đã mất...hay chỉ là cô muốn trả thù hấn nên mới làm vậy?

"Cho người đi theo Nhiên Nhiên đi, đừng để con bé xảy ra chuyện gì"

"Vâng"

Mộc Dương đang trong phòng thì đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc liến ra ngoài mở cửa. Nhiên Nhiên vẫn đang đứng trước cửa nhà khóc.

"Nhiên Nhiên, cháu sao vậy?" Mộc Dương khụy một gối xuống hỏi Nhiên Nhiên

"Bác Mộc Dương, ba không yêu cháu, ba ghét cháu" Nhiên Nhiên ôm lấy thân hình to lớn của Mộc Dương mà khóc

"Nhiên Nhiên, có chuyện gì sao?" Mộc Dương vuốt tóc Nhiên Nhiên

"Mẹ...Mẹ..." Nhiên Nhiên không muốn nói là An Vy đã mất rồi...Con bé không muốn phải đối mặt với chuyện như này

"Cháu...cháu nói gì cơ? An Vy đã xảy ra chuyện gì rồi?" Mộc Dương hét hoảng hỏi

"Bác...bác biết mẹ cháu...không phải Lạc Tuyết?" Nhiên Nhiên hỏi.

"Nhiên Nhiên...thật ra..." Mộc Dương đột nhiên nhớ ra là anh luôn nói với Nhiên Nhiên rằng An Vy không phải là mẹ của con bé. Bây giờ lại nói như vậy...chẳng phải là tự nói với con bé rằng anh đã lừa con bé suốt bao lâu nay sao?

"Tại sao mọi người đều lừa cháu vậy?" Nhiên Nhiên không hiểu được tại sao mọi người đều đối xử với mình như vậy? Là vì họ cho rằng Nhiên Nhiên là con gái của tiểu tam sao?

"Nhiên Nhiên...nhiều chuyện...cháu không hiểu được đâu" Mộc Dương cố gắng an ủi Nhiên Nhiên. Nếu như anh nói chuyện này với con bé từ trước...có phải là tốt hơn không? Nhưng bây giờ lại lòi hết mọi chuyện của quá khứ ra thì con bé cũng sẽ không hiểu được

"Không!! Tất cả mọi người đều là người xấu! Mọi người đều coi Nhiên Nhiên là con gái của tiểu tam!!"

Mộc Dương bất lực không thể an ủi Nhiên Nhiên. Con bé còn quá nhỏ để đối mặt với chuyện này.

Bất giác đã qua một tháng. An Vy đã đi được một tháng rồi...quãng thời gian này đối với Lâm Dương và Nhiên Nhiên như địa ngục vậy...Người con gái vẫn luôn ở bên hai người giờ đã đi rồi...

Nhiên Nhiên ngày nào cũng đòi ra mộ thăm An Vy nhưng đều bị Lâm Dương ngăn cản. Con bé chính là không hiểu tại sao...đến cả khi cô mất rồi...hắn không tỏ ra thương tiếc một chút sao?

"Ba, ba có yêu mẹ không?" Nhiên Nhiên sợ hãi cúi gầm mặt xuống. Trong đầu con bé chỉ hy vọng Lâm Dương trả lời là có.

Lâm Dương vẫn đang ngồi trên ghế cầm tài liệu xem thì bị câu hỏi của Nhiên Nhiên làm giật mình. Hắn quay lại nhìn Nhiên Nhiên...bộ dạng sợ hãi của con bé...hắn chỉ muốn trả lời là có

"Không..." Lâm Dương đi đến chỗ Nhiên Nhiên nói. Hắn muốn nói có nhưng hắn không cho phép bản thân nói vậy.

"Vậy tại sao lại có con? Chẳng lẽ như mọi người nói...Ba lấy mẹ là vì tài sản sao?"

"Đã từng..." Lâm Dương do dự một hồi rồi nói. Hắn yêu cô, bây giờ vẫn yêu nhưng có thể làm được gì? Chi bằng cất giữ hết trong lòng đi

"Ba, con muốn đi thăm mẹ" Nhiên Nhiên ngược lên nhìn Lâm Dương nói. Hắn nói đã từng sao? Là đã từng yêu cô...hay là đã từng lấy cô vì tài sản?

"Nhiên Nhiên, lần sau đừng gọi người đó là mẹ nữa" Lâm Dương xoa đầu Nhiên Nhiên. Không phải hắn muốn con bé quên đi người mẹ ruột của mình là ai nhưng...hắn không muốn nhắc lại chuyện cũ nữa.

"Ba không cho con đi, con tự đi một mình" Nhiên Nhiên giận dỗi quay đi. Mấy ngày nay Lâm Dương dường như không yêu quý con bé nữa...

"Ba sẽ để người đi cùng con" Lâm Dương chỉ nói một câu rồi lại ngồi vào bàn làm việc.

"Mẹ...Con nhớ mẹ..." Nhiên Nhiên đứng trước bia mộ có khắc tên Mạc An Vy mà khóc

"Mẹ...con hối hận rồi...con không nghe theo ba nữa đâu...con không gọi người đó là mẹ nữa đâu..."

"Mẹ quay lại đi..." Cứ như vậy, lần nào ra đây thăm cô, Nhiên Nhiên lại khóc rất to. Con bé vẫn chưa quen được cảm giác không có ai bên cạnh

Cách đó không xa, hai người con trai vẫn đang núp sau bóng cây nhìn về phía Nhiên Nhiên.

"Kỳ Lâm Dương, cậu biết không? Tôi phát hiện, cậu có sở thích là đẩy những người mình yêu thương ra xa đấy"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

"Kỳ Lâm Dương, cậu biết không? Tôi phát hiện, cậu có sở thích là đẩy những người mình yêu thương ra xa đấy"

Lâm Dương cười rồi dựa lưng vào cây...đúng vậy...hắn chính là người như vậy.

"Cậu định cứu An Vy thật sao?" Mộc Dương do dự. Anh biết là bên ngoài thì Lâm Dương tỏ ra không mấy quan tâm tới An Vy nhưng thật ra hắn đã nhớ cô đến điên rồi

"Nhiên Nhiên nhớ An Vy, làm như vậy là tốt nhất"

"Chỉ vì con bé muốn gặp An Vy sao? Đây không phải lí do duy nhất chứ?" Mộc Dương nghi ngờ hỏi. Nếu như là muốn để Nhiên Nhiên gặp An Vy thật thì cũng không phải dùng đến cách này.

"Đúng, không phải là lí do duy nhất" Lâm Dương không hề dấu diếm. Dù gì hắn cũng là người sắp chết rồi, mấy chuyện này nói thì có sao?

"An Vy chắc là rất hận tôi, tôi chết rồi, cô ấy sẽ vui đúng không?" Lâm Dương hỏi...một câu hỏi thật ngu ngốc. Hắn đã biết trước đáp án mà vẫn còn hỏi

"Cô ấy yêu cậu" Mộc Dương khi nói câu này ra thì cũng cảm thấy đau đớn.

"Đã từng yêu" Lâm Dương trả lời. Hắn đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, nào dám cho rằng cô yêu mình nữa?

"Không, cô ấy trước nay vẫn như vậy"

"Nhưng cô ấy vẫn là hận tôi. Vì hận tôi nên mới bỏ lại tất cả mọi thứ mà đi như vậy"

Cho dù là cô có yêu hắn đi nữa thì nỗi hận của cô đối với hắn cũng không hề tan biến, điều này hắn biết.

"Được, cứ coi như là An Vy hận cậu đi. Nhưng Nhiên Nhiên là con gái của hai người, cậu không nghĩ tới khi nó mất cha thì sẽ thế nào sao? Cho dù cô ấy có thể sống lại nhưng khi con bé biết cậu chết để đổi mạng cho cô ấy thì sẽ thế nào? Cậu nghĩ con bé có thể tha thứ sao?" Mộc Dương biết là Nhiên Nhiên không còn yêu Lâm Dương như trước nữa nhưng chỉ là con bé chưa biết được sự thật.

"Tôi chưa nghĩ đến chuyện này...nhưng con bé bây giờ cũng rất ghét tôi...có lẽ hơn 3 năm ở bên con bé...là đủ rồi" Lâm Dương quay đầu lại nhìn về phía Nhiên Nhiên. Con bé cũng chuẩn bị về rồi. Hắn nên rời đi thôi. Bây giờ chắc con bé chán ghét cái người cha này lắm.

"Đi thôi, đừng để Nhiên Nhiên biết chúng ta ở đây. Anh nên biết là chúng ta đã lừa con bé suốt 3 năm qua" Lâm Dương vừa đi vừa nói. Tâm nguyện duy nhất của Nhiên Nhiên lúc này có lẽ là muốn gặp An Vy. Cũng sắp đến sinh nhật con bé rồi, liệu lúc đó có phải là thời điểm đúng không?

"Đừng vào sinh nhật của Nhiên Nhiên mà làm chuyện này được không? Cậu nghĩ đó là món quà mà con bé muốn sao? Một sinh nhật mà nhận lại được tin là cha mình đã chết vì món quà đấy...liệu con bé có dám nhận không?" Đối với Lâm Dương thì đó là món quà Nhiên Nhiên muốn nhưng đối với Mộc Dương, đó là món quà của địa ngục thì hơn.

"Không, Nhiên Nhiên sẽ vui vì không có người cha như tôi. An Vy cũng vui vì tôi không còn nữa" Lâm Dương vẫn cố chấp với quyết định của mình

Mộc Dương không nói gì nữa. Rốt cuộc là vẫn không thể ngăn cản được hắn. Tính cách hắn quá cố chấp, cho dù là có lấy gì ra cũng không khiến hắn thay đổi quyết định của hắn.

Một tháng nữa lại qua đi, hôm nay là sinh nhật của Nhiên Nhiên...cũng chính là ngày...hắn kết thúc cái sinh mạng này.

Hắn sống cả trăm năm rồi...hắn sống đủ lâu rồi...bây giờ hắn chết chắc cũng chả ai thèm nhớ đến cái thứ ma cà rồng độc ác như hắn.

"Nhiên Nhiên, con qua đây được không? Ba có quà cho con" Lâm Dương đi tới chỗ Nhiên Nhiên. Con bé đang chơi rất vui với bạn, đột nhiên nhìn thấy hắn thì con bé đã hậm hực.

"Con không cần quà của ba" Nhiên Nhiên gỡ tay Lâm Dương ra. Ánh mắt của con bé giống hệt với An Vy...có lẽ nó hận hắn như cô hận hắn vậy

"Chỉ là một món quà mà con luôn mong ước thôi"

"Quà con muốn sao? Con muốn gặp mẹ! Ba có làm được không?" Lâm Dương nói đến món quà mà Nhiên Nhiên luôn mong ước...con bé chỉ có một đồ chính là gặp lại An Vy. Chỉ cần có cô thì con bé cũng không cần gì nữa.

"Ba làm được, con chỉ cần đi theo ba thôi"

"Vâng..." Nhiên Nhiên cố tin tưởng Lâm Dương một lần rồi cùng hắn đi vào một khu rừng phía sau biệt thự.

Trên đường đi Nhiên Nhiên không khỏi sợ hãi, con bé luôn có cảm giác có thứ gì đó ở quanh đây vậy...như là...có người ở đâu đó. Con bé cứ một lúc lại ngó sang bên để xem. Nhưng vẫn là không có ai ngoại trừ hắn

"Ba...con sợ..." Nhiên Nhiên kéo tay Lâm Dương rồi nói

"Không sao đâu...rất nhanh thôi...con có thể gặp được mẹ rồi" Lâm Dương khụy gối xuống rồi hôn lên trán Nhiên Nhiên. Con bé sợ, hắn cũng sợ chứ...hắn còn chưa kịp nhìn cô một lần thì đã phải chết rồi...

Sau một hồi thì hai người đi đến nơi Lâm Dương đã chuẩn bị. Ở đây có một vòng tròn làm từ máu...đó là máu của hắn.

"Nhiên Nhiên đợi ba một chút" Lâm Dương bỏ tay Nhiên Nhiên ra rồi bước vào vòng tròn.

Đột nhiên, tiếng súng nổ ở bên cánh rừng vang lên. Lâm Dương giật mình quay lại đằng sau rồi ngược lên trời. Một đám quạ đang kêu rồi bay đi khiến Nhiên Nhiên sợ hãi mà chạy đến ôm chân hắn.

"Ba...chúng ta về thôi...con sợ lắm..." Nhiên Nhiên khóc

"Nhiên Nhiên...không sao đâu...mẹ sẽ đến bên con ngay thôi..." Lâm Dương an ủi Nhiên Nhiên. Nơi đây hắn đã cho người đứng canh giữ ở đây để bảo vệ Nhiên Nhiên và An Vy rồi, nhất định là sẽ không có chuyện gì đâu. Tiếng vừa nãy có lẽ là của mấy tên thợ săn bình thường thôi.

"Ba..." Nhiên Nhiên vẫn sợ hãi không dám mở mắt ra.

Tại một cánh rừng cách đó không xa, một người con gái mặc chiếc áo choàng có trùm đầu che đi khuôn mặt của mình, tay vẫn đang cầm một khẩu súng. Ánh mắt vô cảm nhìn mọi thứ trước mắt mình, khóe môi cong lên.

"Nặc Hàn, anh nói xem, đây là tên ma cà rồng thứ mấy rồi?" An Vy cất giọng nói của mình. Giọng nói này không còn là của một người nhu nhược như trước nữa. Bây giờ hoàn toàn là của một người vô cảm

"Đã 1000 tên rồi...đúng không? Có thể giết...Kỳ Lâm Dương rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

"Đã 1000 tên rồi...đúng không? Có thể giết...Kỳ Lâm Dương rồi chứ?"

"Thủ lĩnh, cô không nên coi thường hắn ta như vậy" Nặc Hàn khuyên An Vy. Cho dù là Lâm Dương bây giờ rất ít khi ở lại thế giới ngầm thì sức mạnh của hắn cũng có thể diệt được cả nửa tộc này rồi

"Chẳng phải là tôi đã ở bên hắn hơn 4 năm sao? Đủ để làm giảm sức mạnh của hắn rồi chứ?" An Vy biết là động đến Lâm Dương là có thể làm cả cái thế giới ngầm này hỗn loạn rồi chứ. Nhưng cho dù có phải làm vậy thì cô cũng phải báo thù

"Thủ lĩnh, vậy thì sức mạnh của cô cũng giảm theo thôi" An Vy là thủ lĩnh giỏi nhất mà gia tộc của Nặc Hàn từng huấn luyện. Những lần huấn luyện đó đều là thừa sống thiếu chết, có người phải luyện 1 năm, có người phải luyện 10 nhưng riêng một cô gái như cô lại mất có hơn 2 tháng. Cậu không muốn lại mất đi một thủ lĩnh giỏi như vậy

"Hoặc là hấn sống tôi chết, hoặc là hấn chết tôi sống" An Vy không thể kiên nhẫn được. Cô hận bây giờ không thể giết Lâm Dương ngay lập tức.

"Nếu như cô muốn giết hấn thì cũng không phải không thể. Con gái của hấn chính là điểm yếu lớn nhất"

"Nhiên Nhiên sao?" Nhắc đến Nhiên Nhiên thì An Vy không thể không cảm thấy đau được. Con bé cũng đối xử với cô rất tốt vậy mà cô chỉ vì ân oán cá nhân mà giết cha của con bé

"Tôi đã nói rồi, cô không nên động lòng" Nặc Hàn lại nhắc nhở An Vy lần nữa. Cho dù hiện tại cô là thợ săn thì một phần của cô vẫn là con người mà phần con người đó vẫn luôn yếu đuối.

"Anh nghĩ nhiều rồi, bây giờ chuyện tôi quan tâm duy nhất chính là trả thù"

"Vậy thì tốt rồi. Đi thôi, hôm nay không phải là ngày thích hợp để đi tìm chết đâu"

"Đứng lại!! Các người là ai?" Trí Mạc đang canh giữ ở bên kia cánh rừng thì đã nghe thấy tiếng súng nổ nên chạy đến

An Vy và Nặc Hàn không nói gì, từ từ quay đầu lại rồi bỏ áo choàng ra.

"Phu..." Trí Mạc không thể tin vào mắt mình được. Đó...chính là An Vy...nhưng chẳng phải cô đã chết rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây

Pằng An Vy bắn vào vai Trí Mạc

"Khốn kiếp!!" Trí Mạc ôm phần vai bị thương của mình. Máu vẫn đang chảy xuống không ngừng.

"Đi!!" An Vy cùng Nặc Hàn chạy đi. Nếu như Trí Mạc đã xuất hiện ở đây thì chắc chắn Lâm Dương cũng sẽ ở gần đây thôi. Đây chính là cơ hội tốt.

Trí Mạc dùng hết sức để chạy đến chỗ Lâm Dương. Hấn và Nhiên Nhiên chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ có lẽ hấn đã đến chỗ vòng tròn rồi, Nhiên Nhiên chỉ có một mình bên ngoài.

Sau một hồi thì An Vy đã tìm được Lâm Dương. Nặc Hàn đã khuyên cô bây giờ không nên đụng tới hấn nhưng cô vẫn là cố chấp nên y cũng phải đi theo

"An...Vy?" Lâm Dương đang ôm Nhiên Nhiên thì nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại nhìn. Người con gái đó... Chính là An Vy, hấn không thể nhầm được.

"Kỳ Lâm Dương, mới hơn 2 tháng không gặp, anh đã trở nên yếu đuối như vậy rồi sao?" An Vy cười khinh bỉ chìa súng về phía Lâm Dương.

"Kỳ Lâm Dương, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của anh rồi" An Vy đã chuẩn bị nổ súng thì Nhiên Nhiên đã mở mắt ra và gọi cô

"Mẹ..."

Tiếng khóc của Nhiên Nhiên khiến cho cô khó có thể xuống tay được. Cô yêu con bé...nhưng cho đến cùng...cô vẫn không phải là mẹ ruột của con bé, cô không thể buông bỏ hận thù đối với Lâm Dương được

"Mẹ ơi..." Nhiên Nhiên khóc nức nở chạy đến ôm chân An Vy

"Nhiên...Nhiên..." Cảm xúc trong An Vy giờ đây đang hỗn độn. Con bé là thật tâm muốn gọi cô là mẹ...hay là chỉ vì muốn cứu Lâm Dương nên mới như vậy?

"Mẹ đừng giết ba mà..." Nhiên Nhiên không chịu buông ra

"Nhiên Nhiên, xin lỗi" An Vy không chịu quay đầu

"Mẹ!! Đừng mà!" Đây không phải là người mẹ mà Nhiên Nhiên muốn gặp. Người này không phải mẹ của Nhiên Nhiên, mẹ không phải người tàn độc như vậy.

Lâm Dương bước lại gần An Vy khiến cho cô cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt vậy. Quả nhiên hấn vẫn có một khí thế bức người. Cô cố bỏ Nhiên Nhiên ra rồi cùng Nặc Hàn chạy đi. Cô vẫn là không thể xuống tay được với hấn trong khi tay cô đã nhuộm biết bao máu của ma cà rồng

"Ba...là mẹ...đúng không?" Nhiên Nhiên vẫn không ngừng khóc được. Người muốn giết cha mình lại chính là mẹ

"Nhiên Nhiên...đừng khóc nữa...mọi chuyện sẽ ổn thôi" Lâm Dương cố kìm nén cơn đau trong mình để dỗ Nhiên Nhiên. Mặc dù hấn vẫn chưa thực hiện thuật này nhưng hấn đã cực một nửa sinh lực của hấn vào cái thứ này rồi...

"Chủ nhân...thật xin lỗi...Tôi đã đến trễ..." Trí Mạc nhìn Lâm Dương và Nhiên Nhiên đều không có bất kì tổn hại nào thì đã yên tâm hơn

Con đau của Lâm Dương...hấn không kìm lại được nữa...nó quá sức chịu đựng của hấn rồi...hấn thổ huyết rồi ngã xuống

"Chủ nhân!!" Trí Mạc vội vàng chạy đến đỡ

"Ba..."

Trí Mạc bắt tín hiệu cấp cứu nhưng đợi một hồi vẫn chưa có ai đến. Lẽ nào tất cả ma cà rồng quanh đây đều bị giết rồi sao?

"Đưa tôi về...thế giới ngầm...cả Nhiên Nhiên cũng vậy" Lâm Dương mặc dù lí trí đã không còn tỉnh táo nữa nhưng vẫn cố gắng nói

"Chủ nhân, bên đó quá xa, bây giờ tôi sẽ đưa ngài và tiểu thư về biệt thự trước" Trí Mạc không thể đồng ý được. Nếu bây giờ về thế giới ngầm thì chẳng phải các nguyên lão sẽ phát hiện sao?

"Chúng ta buộc phải về" Lâm Dương nói rồi ngất đi

"Vâng..." Trí Mạc vẫn phải đồng ý. Bây giờ khó nhất vẫn là qua mặt được các nguyên lão. Nếu như họ biết được chuyện này thì việc Lâm Dương sử dụng cấm thuật chắc chắn cũng bại lộ

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi" Trí Mạc đỡ Lâm Dương dậy rồi nói với Nhiên Nhiên

---

Cuối cùng cả ba cũng đã đến được thế giới ngầm mà không ai biết.

Trí Mạc mệt lử rồi đặt Lâm Dương xuống giường. Đây có lẽ là do cấm thuật gây ra nên chỉ có nội thương. Trí Mạc vội vàng đi lấy thuốc.

"Tại sao...vẫn không thể tỉnh dậy chứ?" Trí Mạc khó hiểu. Đây là loại thuốc tốt nhất rồi, theo lí thì sau 1 giờ đã tỉnh rồi nhưng bây giờ đã 5 giờ mà hắn vẫn chưa có chuyển biến gì.

Trí Mạc bỏ áo của Lâm Dương để kiểm tra xem có vết thương ngoài không. Quả nhiên...phần lớn vẫn là do vết thương này gây ra chứ không phải cấm thuật. Nhưng...vết thương này...là từ đâu mà có?

Nhìn các vết thương chằng chịt như vậy, đến cả khả năng chữa lành của ma cà rồng cũng không thể xoá được sao? Lẽ nào...là...

"Chủ nhân, ngài tỉnh rồi" Trí Mạc thấy Lâm Dương vừa tỉnh lại thì nhanh chóng phải suy nghĩ ban nãy đi

"Nhiên Nhiên không sao chứ?" Lâm Dương ngồi dậy hỏi

"Chủ nhân, tiểu thư đã ngủ rồi"

"Chủ nhân...Tại sao...trên lưng của ngài lại có nhiều vết thương như vậy? Ngài trước giờ chỉ đứng đằng sau chỉ đạo chứ không bao giờ ra ngoài cả" Trí Mạc dùng hết dũng cảm để hỏi Lâm Dương

"Cậu nhìn những vết thương này không nhớ đến ai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Cậu nhìn những vết thương này không nhớ đến ai sao?"

"Chủ...Chủ nhân...ngài đang nói gì vậy? Tôi nghe không hiểu"

"Cậu thật sự không nhớ đến hôm đó sao?"

"Chủ nhân...ý ngài là...phu nhân sao?" Trí Mạc đột nhiên nhớ ra. Đúng là Lâm Dương đã thật sự hành hạ An Vy bằng roi

Lâm Dương không nói gì. Hắn biết là chỉ làm mỗi việc này thôi thì làm sao có thể bù đắp hết cả những gì cô đã phải chịu đựng trong hơn 4 năm qua cơ chứ?

"Chủ nhân...nếu như phu nhân đã thành thế này rồi...ngài nên buông tay thôi" Trí Mạc biết là Lâm Dương sẽ không dễ dàng buông tay nhưng nếu không buông thì chỉ làm tổn thương đôi bên mà thôi

"Cậu cảm thấy tôi sẽ buông sao?" Nhiên Nhiên là con gái của hắn và cô... Tại sao hắn có thể buông tay được?

"Chủ nhân...từ trước tới nay...làm gì có ma cà rồng và thợ săn có thể ở bên nhau cơ chứ? Nếu không phải chết vì giảm sức mạnh thì cũng phải giết lẫn nhau vì trách nhiệm của mình thôi"

"Tôi muốn đi khỏi thế giới ngầm càng nhanh càng tốt" Lâm Dương muốn gặp An Vy...hắn muốn nói hết mọi chuyện với cô... Nhưng bệnh của cô vẫn chưa chữa được, liệu hắn làm vậy có đúng không?

"Chủ nhân, cho dù ngài có đi khỏi đây thì phu nhân sẽ không vì thế mà ngừng hận ngài đâu"

"Lúc đó là tôi quá cố chấp nên mới nghĩ rằng cô ấy không phải là thợ săn" Lâm Dương cúi đầu chán nản. Lẽ ra khi đám thợ săn tìm đến đòi người thì hắn phải biết cô là thợ săn rồi chứ...Tại sao hắn lại ngu ngốc như vậy?

"Chủ nhân...chúng ta nên về biệt thự thì tốt hơn. Ngài vừa mất đi nửa sinh lực, cơ thể rất yếu, mặc dù ở đây để dưỡng thương sẽ tốt hơn nhưng các nguyên lão biết chuyện này thì ngài nhất định sẽ bị trừng phạt" Trí Mạc lo lắng nói. Nếu như không phải vì mất đi nửa sinh lực thì hắn cũng không trở thành nỗi lo ngại như bây giờ

"Tạm thời cứ vậy đi. Tôi sẽ đi gọi Nhiên Nhiên" Lâm Dương đứng dậy đi vào phòng ngủ tìm Nhiên Nhiên

"Nhiên Nhiên giẫy thoi, chúng ta phải về nhà" Lâm Dương vừa mở cửa phòng ra thì không thấy Nhiên Nhiên đâu.

"Nhiên Nhiên? Con đâu rồi?" Lâm Dương hoảng hốt tìm khắp góc ngách của phòng.

"Chủ nhân!" Trí Mạc chạy vào phòng. Cậu cảm thấy dường như có gì đó xung quanh đây vậy

"Kỳ Lâm Dương!!! Gan to lắm! Còn dám sử dụng cấm thuật!?" Một nguyên lão phá cửa bước vào.

"Các người..." Trí Mạc quay đầu lại. Quả nhiên là không thể dấu được chuyện này.

"Ai cho các người vào đây hả?" Lâm Dương đi ra ngoài. Hắn chỉ là đang cố tỏ ra là mạnh mẽ còn thật ra thì sức mạnh của hắn hiện tại cũng không bằng 1 phần của trước kia nữa rồi

"Ồ...Thủ lĩnh của chúng ta hay sao? Hay là ta nên nói...Tên phản đồ!?" Lão ta cười Lâm Dương một cách mỉa mai.

"Lão già khốn kiếp!!" Trí Mạc tức giận mất kiểm soát đâm lão ta nhưng đã bị chặn lại

"Hiện giờ sức mạnh còn không bằng một ma cà rồng bình thường, còn giả vờ gì nữa!?" Lão ta hiện ngang đi tới chỗ Lâm Dương.

"Ông có ý gì!?" Lâm Dương vẫn không chịu thừa nhận

"Vẫn không có thái độ hối lỗi gì sao!? Dẫn con bé vào đây!!" Lão ta ra lệnh

Lâm Dương không nói gì...nhưng trong tâm can hắn đang sợ hãi...Lão ta nói dẫn người...người nào chứ? Lẽ nào là...

"Ba!" Nhiên Nhiên bị một đám ma cà rồng dẫn vào, con bé sợ hãi gọi hắn

"Nhiên Nhiên!!!" Lâm Dương chạy đến chỗ Nhiên Nhiên thì đã bị một tên đập vào lưng mình. Vết thương của hắn còn chưa lành, làm sao có thể chịu được một lực sát thương mạnh như thế!?

"Kỳ Lâm Dương, con gái của cậu thật xinh đẹp đấy...Giống mẹ nó y đúc vậy..." Lão ta sờ mặt Nhiên Nhiên... Mới có 3 tuổi đã có gương mặt thế này rồi...lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân đây...

"Khốn kiếp!!! Bỏ cái tay dơ bẩn của ông ra!! Ông không xứng để chạm vào con bé!!" Lâm Dương đau đớn không tài nào di chuyển được.

"Ba...cứu con..." Nhiên Nhiên gào thét gọi hắn, ông lão này quá đáng sợ... Sao có thể tồn tại được một thứ như vậy chứ!?

"Lập tức đem Kỳ Lâm Dương và Trí Mạc tống vào ngục. Mỗi ngày cho uống nước thánh 10 lần, mỗi giờ cho người dùng roi vào đánh 50 lần, nếu ngất thì dội nước thánh cho tỉnh... Chết thì đem ra cho thị chúng"

"Kỳ Lâm Dương, con bé này...tôi sẽ đối đãi cẩn thận. Vinh hoa phú quý không thiếu đâu" Lão ta bế Nhiên Nhiên lên

Nhiên Nhiên nghe lão ta nói như vậy mà sắc mặt trắng bệch...Cho dù con bé có là một đứa trẻ đi chăng nữa thì những thứ này con bé cũng có thể hiểu được. Đây là muốn hắn chết sao?

"Ông bỏ ra!!!" Nhiên Nhiên giãy giụa nhảy xuống rồi chạy đến chỗ hắn

"Nhiên Nhiên! Đừng qua đây" Lâm Dương dùng chút sức lực để nói...Hắn hiện tại đã trở thành phạm nhân rồi...hắn không còn khả năng để bảo vệ con bé nữa

"Nhiên Nhiên...qua đây...nếu không kết cục của ba người...sẽ càng thảm khốc hơn!" Lão ta dùng đôi mắt đỏ liếc sang Nhiên Nhiên. Con bé không dám chạy đến nữa...con bé biết hấn là ma cả rồi, biết hấn có đôi mắt đỏ như vậy...nhưng hấn chưa bao giờ dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn con bé cả

"Vậy mới là đứa con gái ngoan...Giờ thì các người biết nhiệm vụ của mình rồi đấy"

"Vâng" Đám ma cả rùng đồng thanh nói rồi đưa Lâm Dương và Trí Mặc vào ngục.

"Aiya, thủ lĩnh cao cao tại thượng của chúng tôi sao lại rơi vào kết cục thế này chứ!?" Đám ma cả rùng ngày trước bị Lâm Dương trách mắng ngay lập tức thay đổi thái độ

Lâm Dương không nói gì. Mọi thứ trước mắt hấn dường như chỉ là hư vô vậy...nhưng đây tất cả đều là thật. Hiện giờ điều hấn quan tâm chỉ có Nhiên Nhiên. Con bé ở chỗ lão già đó thì sao có thể sống tốt được chứ!?

"Sắp chết đến nơi còn không dám khai sao!? Đánh cho tao!!" Cả đám dùng roi quật vào người Lâm Dương.

Từng mảng thịt dường như bung bét ra hết, máu chảy thành dòng. Cứ hết lần này rồi đến lần khác, hấn ngất đi thì chúng dùng nước thánh dội vào để hấn tỉnh...Nước thánh ngấm vào vết thương khiến hấn cảm thấy sống không bằng chết. Vết thương của hấn đã nặng giờ lại nặng hơn. Nếu không phải vì Nhiên Nhiên và An Vy...hấn chắc chắn sẽ không muốn sống nữa.

"Dừng lại, ta có chuyện muốn nói với cậu ta" Nguyên lão đi vào đứng nhìn Lâm Dương đang bị treo lên thập giá mà hành hạ.

"Kỳ Lâm Dương, muốn chuộc tội chứ? Vậy tôi cho cậu một cơ hội... Giết Mặc An Vy, cậu và con gái có thể đi khỏi thế giới ngảm"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

"Kỳ Lâm Dương, muốn chuộc tội chứ? Giết Mặc An Vy, hai người cùng con gái cậu sẽ được thả ra ngoài"

Lâm Dương thờ không ra hơi, hấn không nói gì cả. Mạng đổi mạng sao? Hấn cho dù muốn cứu Nhiên Nhiên thì cũng tuyệt đối không giết cô. Hấn đã nợ cô quá nhiều rồi

"Kỳ Lâm Dương!! Cơ hội ngay trước mắt, đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt"

"Con gái cậu đẹp thật đó...Nếu như đem bán thì không biết sẽ được bao nhiêu tiền nhỉ!?" Lão ta đương nhiên biết điểm yếu lớn nhất của Lâm Dương là Nhiên Nhiên. Nếu đưa con bé ra, hấn nhất định sẽ không dám phản kháng.

"Ông dám!?" Lâm Dương vùng vẫy. Nhiên Nhiên...tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được.

"Tôi khuyên cậu nên đồng ý đi. Nếu không cô con gái của cậu...tôi không đảm bảo được đâu"

Do dự một hồi thì Lâm Dương đồng ý. Hấn không thể để Nhiên Nhiên bị bất cứ tổn thương nào...nhưng hấn cũng không thể giết An Vy được...Hấn phải làm thế nào mới tốt đây? Nhưng trước hết phải ra khỏi đây đã

"Trí Mặc, cậu ở lại đây. Chừng nào Kỳ Lâm Dương hoàn thành nhiệm vụ, cậu sẽ được thả" Lão ta không muốn Trí Mặc đi cùng, đương nhiên đã có dự tính cả rồi. Lão muốn Lâm Dương phải chết trong tù nhục khi bị một thợ săn giết chết

"Ông..." Nghe lão ta nói như vậy là cậu đã hiểu rồi...Nhất định lão ta sẽ gây khó dễ cho Lâm Dương

"Chủ nhân...ngài không thể làm vậy!!" Trí Mặc quay sang nói với Lâm Dương. Sức mạnh hấn giờ không còn như xưa nữa, sao có thể đấu lại với cô được?

"Trí Mặc! Nói đây cậu không có tư cách để nói. Mau đem Kỳ Lâm Dương ra ngoài" Lão ta nhìn cả hai mà cười khẩy. Đúng là chủ tớ, đều vô pháp vô thiên như nhau, bây giờ rơi vào kết cục này, là do cả hai tự chuốc lấy

Lâm Dương vừa được thả xuống thì đã không còn sức để đứng nữa. Cục hình ở đây...hấn chịu không nổi.

"Đúng là yếu đuối. Chỉ vì một đứa con gái mà hành hạ bản thân mình như vậy" Lão ta chỉ liếc hấn một cái rồi bước đi. Nếu như An Vy không xuất hiện, Lâm Dương hấn vẫn là một thủ lĩnh tài giỏi...Vậy nên...tất cả đều là lỗi của cô

"Đại thiếu gia, nhị thiếu gia...bị bắt rồi!" Một ma cà rồng chạy đến báo tin cho Mộc Dương

"Cậu nói gì cơ!?" Mộc Dương giật mình

"Nhị thiếu...sử dụng cấm thuật...bị phát hiện...Bây giờ Trí Mạc cùng ngài ấy đang phải ở trong ngục chịu cực hình thừa sống thiếu chết"

"Khôn kiếp! Sao các người không cứu cậu ta!? Còn rảnh mà về báo tin sao?" Mộc Dương tức giận. Cho đến cùng thì anh cũng không thể không lo lắng cho người em trai này được

"Đại thiếu...chúng tôi không tài nào trà trộn vào đó được"

"Các người...cút ngay lập tức!!!" Mộc Dương chán nản ngồi xuống ôm đầu. Cực hình của tộc...làm gì có ai chịu nổi chứ!?

"Vâng..."

"Nhưng đại thiếu gia...còn một chuyện nữa..." Y đột nhiên nhớ ra là chuyện An Vy trở thành thợ săn chưa nói với anh

"Chuyện gì? Nói xong rồi thì cút đi là vừa" Mộc Dương không muốn nghe gì nữa. Hiện giờ Nhiên Nhiên mất tích, Kỳ lão gia lại đổ bệnh...Thật sự là tâm trạng không được tốt một chút nào

"Phu nhân...chính là thủ lĩnh thợ săn"

"Ừ" Mộc Dương đã biết chuyện này từ lâu rồi, chỉ là Lâm Dương cố chấp nên mới không tin.

"Cậu ra ngoài đi"

Lâm Dương còn chưa được chữa trị thì chúng đã vút hất ra ngoài như một thứ đồ bỏ đi rồi...Quả nhiên là lão gia này tốn cũng không ít tâm tư vào chuyện này... Hắn đi sâu vào trong rừng với những bước đi chệch choạng, nếu không phải có cây cối ở xung quanh đây thì hắn cũng không đứng nổi rồi

Nơi đây chắc cũng sắp đến lãnh địa của thợ săn rồi...An Vy chắc chắn sẽ ở gần đây thôi...hắn có thể cảm nhận được điều đó. Khu rừng này là nơi nguy hiểm bậc nhất của cả thế giới ngầm...liệu hắn đi đường vòng thế này có phải tốt nhất?

"Ai!?" An Vy cảm thấy có tiếng động xung quanh liền dơ súng về phía trước phòng thân

"An...Vy..." Lâm Dương không đi nổi nữa, chân hắn không hiểu sao không thể cử động được nữa.

"Kỳ Lâm Dương!" An Vy chạy đến đỡ. Lúc này cô hoàn toàn không nhớ đến rằng...cô tìm Lâm Dương là để báo thù

"Nhiên Nhiên...cứu con bé..." Máu từ những vết thương lại bắt đầu chảy ra, áo của hắn từ màu trắng đã thành màu đỏ.

"Anh...anh nói gì cơ? Nhiên Nhiên sao rồi!?" An Vy hoảng hốt. Tại sao hắn lại ra nông nổi này cơ chứ?

"Cứu...con bé..." Lâm Dương ngất đi...Giao con bé cho cô...là hắn yên tâm rồi

"Này!! Kỳ Lâm Dương!!!" Sắc mặt An Vy trắng bệch

"Nặc Hàn!! Anh đâu rồi? Mau ra đây nhanh lên!!!!"

Nặc Hàn vừa nghe thấy tiếng của An Vy thì vội vàng chạy đến.

"Thủ lĩnh...đây..." Nặc Hàn chỉ tay vào Lâm Dương

"Nhanh!! Đưa anh ta về căn cứ!?" An Vy cứ như vậy mà quên hết thầy mọi việc

"Vâng..." Nặc Hàn không thể làm trái lệnh của An Vy nên đành phải đưa Lâm Dương về dưỡng thương

"Tôi phải đi cứu Nhiên Nhiên" An Vy đứng lên định bước đi thì Nặc Hàn đã cầm tay cô lại

"Thủ lĩnh, con bé đó không là gì với cô cả"

Bóp An Vy không nhịn được mà tát Nặc Hàn

"Cho dù là như vậy, tôi cũng sẽ không để con bé chết. Nếu có chết thì người chết phải là Kỳ Lâm Dương"

"Vậy tại sao cô lại ra lệnh đưa hấn về chữa trị?"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

"Vậy tại sao cô lại ra lệnh đưa hấn về chữa trị?"

"Tôi...chỉ là...Chỉ là nếu hấn có chết, cũng phải chết dưới tay tôi" Bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là cứu Nhiên Nhiên. Cô làm gì có thời gian mà nói chuyện này chứ?

"Thủ lĩnh, cô lại động lòng rồi" Nặc Hân thật sự không thể hiểu được....Những ma cà rồng khác cô liền giết không ghê tay nhưng Lâm Dương lại khác, cô không hề làm tổn thương hấn chút nào

"Nặc Hân!! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Có chuyện gì, về rồi hãy nói"

"Thủ lĩnh..." Nặc Hân thật sự không muốn An Vy tới chỗ của thợ săn. Nếu bây giờ cô cứu Nhiên Nhiên thì chẳng phải là công khai gây chiến với ma cà rồng sao?

"Nặc Hân!!!!!! Tôi là thủ lĩnh, anh chỉ là cận vệ!! Anh không có tư cách ra lệnh cho tôi!!!" An Vy tức giận đến tột cùng. Nặc Hân là muốn kéo dài thời gian sao?

Mặc cho Nặc Hân có nói gì đi nữa thì An Vy cũng lờ đi. Cho dù cô có phải chết thì cô cũng phải cứu được Nhiên Nhiên.

Nặc Hân cũng không còn cách nào khác, y phải đưa hấn về chữa trị. Y biết là cô vẫn còn yêu hấn cho nên mới lo lắng cho hấn và con bé như vậy...Nhưng bất chấp tính mạng để cứu một đứa con gái riêng của chồng...liệu có đáng không?

An Vy vội vàng chạy qua cánh rừng. Đang chạy thì đột nhiên như có thứ gì cản vào chân cô khiến cô ngã xuống.

"Khốn kiếp!!!" An Vy cố đứng dậy quay lại nhìn chân của mình. Quả nhiên là bị rắn độc cắn. Cô vội vàng dùng dao giết chết nó rồi lấy vải băng bó lại vết thương

Đi được vài bước thì An Vy không còn cảm nhận được chân mình nữa...Có lẽ là do nọc độc đã ngấm sâu vào rồi. Cô lại phải bỏ miếng vải ra rồi dùng tay dẫn hết nọc độc ra ngoài. Sau khi nọc độc ra hết thì chân cô cũng hồi phục khá nhanh.

Đi một hồi thì cô đã dần dần thấy một tòa lâu đài sau lớp sương mù mờ ảo...Có lẽ nhà giam chính là đây thôi. Nhưng Nhiên Nhiên chỉ là một đứa trẻ...bọn chúng cũng không thể nào mà để con bé ở trong ngục được chứ.

"Aiya, đứa bé này quả là mạng dòng máu ma cà rồng thuần chủng nên xinh đẹp hơn hấn" Một ma cà rồng nhìn Nhiên Nhiên nói.

"Ma cà rồng thuần chủng gì chứ? Trong người nó chẳng phải vẫn còn nửa dòng máu thợ săn sao?" Một tên khác phui tay

"Thợ săn!? Vậy mà lại mang dòng máu dơ bẩn đó?"

Nhiên Nhiên nhìn một đám ma cà rồng túm tụm lại nói những lời lẽ như vậy mà mặt trắng bệch sợ hãi lùi về phía sau. Nơi đây đáng sợ quá...Tại sao ba vẫn chưa đến cứu Nhiên Nhiên chứ?

"Cô bé, mẹ của cháu là ai?" Tên ma cà rồng cúi xuống hỏi

"Không!!! Mấy người đi ra!!!" Nhiên Nhiên hét toáng lên

"Nhiên Nhiên?" An Vy nghe thấy giọng nói quen thuộc liền chạy vội đến tòa lâu đài.

"Con bé này, dám la hét ở đây? Ba mày hiện giờ là phạm nhân, hấn không giúp được gì mày đâu!"

"Các người làm gì vậy!? Bỏ con bé ra!!!" An Vy chĩa súng về cả đám.

Bọn chúng không những không sợ mà còn tiến về phía An Vy. Đối với chúng bây giờ súng này chỉ là thứ đồ chơi thôi, dù gì cũng qua bao năm rồi, đương nhiên sẽ có thứ được phát minh ra để chống lại

"Lại là một mỹ nhân nữa sao? Chúng ta thật có phúc đây"

"Muốn chết, cứ lại gần" An Vy cất súng đi rồi rút ra một thanh kiếm. Cô chưa bao giờ dùng thanh kiếm này trừ phi có chuyện nguy hiểm đến tính mạng. Dùng kiếm thì thật sự bất tiện vì chỉ có thể tấn công gần nhưng lại có sát thương mạnh hơn súng nên cô buộc phải lấy ra

"Thù...thù lĩnh thợ săn?" Mặt chúng tái mét lại do dự không dám bước tiếp

"Đoán đúng rồi đó" Khóe môi An Vy cong lên. Đối phó với mấy tên này cô cũng không tốn sức là bao nhưng Nhiên Nhiên vẫn còn đang trong tay chúng, cô không thể hành động liều lĩnh được. Nếu như không phải có con bé ở đây thì cô đã chém chúng thịt nát xương tan rồi

"Chạy! Chạy đi tụi bây!" Cả đám sợ cô như sợ cọp rồi chạy đi hết

"Mẹ..." Nhiên Nhiên dụi mắt...Nhiên Nhiên biết là An Vy sẽ không bao giờ bỏ lại mình mà...

"Nhiên Nhiên...xin lỗi..." An Vy chạy đến chỗ Nhiên Nhiên ôm chặt con bé rồi vỗ lưng an ủi.

"Mẹ...con muốn gặp ba" Nhiên Nhiên nắm chặt áo cô lại.

"Được...chúng ta đi thôi" An Vy bế Nhiên Nhiên lên. Khu rừng rất nguy hiểm, đến cả cô cũng bị thương, sao có thể để cho con bé đi như vậy được

-----

"Thù lĩnh, cô về rồi. Kỳ Lâm Dương có lẽ 1 đến 2 giờ nữa sẽ tỉnh thôi, nhưng tôi cũng không thể đảm bảo hẳn có thể tỉnh lại nhanh như vậy được" Nặc Hàn đang bôi thuốc cho Lâm Dương thì thấy An Vy đã trở về liền đi ra nói

"Anh đưa Nhiên Nhiên lên phòng đi, tôi sẽ ở đây cho" An Vy đi vào nhìn Lâm Dương vẫn đang hôn mê trên giường

"Thù lĩnh..." Nặc Hàn không thể để cô trở lại như ngày xưa được, tuyệt đối không được mềm lòng trước bất kì ai

"Thù lĩnh, đây là thuốc mới, có thể làm thuyên giảm cơn đau của cô" Nặc Hàn nhớ ra liền mở tủ lấy thuốc đưa cho An Vy

"Để đó đi, tôi sẽ uống sau" An Vy cầm lấy rồi đặt xuống bàn

"Vâng..." Nặc Hàn liền đi ra chỗ Nhiên Nhiên rồi cùng con bé đi lên lầu

Bốn giờ sau, Lâm Dương tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, hẳn đã nhìn thấy An Vy đang dựa đầu ngủ ngay cạnh hẳn. Có lẽ cô mệt quá nên đã ngủ thiếp đi.

Lâm Dương không gọi An Vy dậy, cứ để cô ngủ tiếp như vậy. Hẳn ngắm nhìn gương mặt của cô, chưa bao giờ hẳn chưa nhìn cô kĩ như vậy...Từ lúc hẳn cứu cô thì hẳn đã nhận định là cả đời bảo vệ người con gái này rồi...vậy mà hẳn không những không bảo vệ được mà còn tổn thương cô.

"Anh...anh tỉnh rồi à?" An Vy tỉnh giấc

"Ừm..." Lâm Dương gật đầu

"Nghỉ ngơi đi, tôi đi xem Nhiên Nhiên một chút" An Vy đứng dậy, cô không muốn nhìn thấy hẳn nữa...nếu như hẳn cứ đối xử mập mờ như vậy, cô biết phải làm sao đây?

"An Vy...đội đã..." Lâm Dương cố ngồi dậy rồi cầm lấy tay An Vy

An Vy không nói gì, cô vẫn hướng về phía trước, không muốn ngoảnh đầu lại để nghe giọng nói của Lâm Dương lần nào nữa.

"Chúng ta...ở bên nhau...được không?" Lâm Dương biết...hiện tại, hẳn không còn tư cách gì để cô ở lại bên hẳn nữa rồi...nhưng còn Nhiên Nhiên...con bé không thể không có mẹ được

"Kỳ Lâm Dương, tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với anh nữa" An Vy hung hăng bỏ tay Lâm Dương ra. Cô vĩnh viễn không tha thứ cho hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

"Kỳ Lâm Dương, tôi không muốn có bất kì quan hệ gì với anh nữa" An Vy hung hăng bỏ tay Lâm Dương ra. Cô vĩnh viễn không tha thứ cho hẳn...

"Hôm nay cứu anh, chẳng qua là vì nhìn anh như vậy, tôi không kìm nổi lòng thôi" An Vy bước đi thì đứng khựng lại vì câu nói của Lâm Dương

"Nếu như tôi nói Nhiên Nhiên là con gái của chúng ta, em có tin không?" Suốt hơn ba năm qua, hắn luôn muốn đợi đến khi cô trở thành ma cà rồng rồi mới nói cho cô sự thật...nhưng cô lại chính là thủ lĩnh thợ săn...cô không thể trở thành ma cà rồng được

"Một chữ...cũng không tin" Đúng như lời An Vy nói, cô không hề tin hắn. Con của cô đã chết rồi...chính hắn đã giết nó...

"An Vy..." Lâm Dương biết là bản thân hắn sắp chết rồi. Cho dù có làm gì đi nữa thì cũng không thể sống nổi... Nhưng người mà hắn có thể an tâm giao Nhiên Nhiên cho thì chỉ có cô

"Kỳ Lâm Dương!! Anh đủ rồi đó!! Tôi sẽ đưa hai người đi, rồi từ đó về sau, chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa"

"Thủ lĩnh! Không xong rồi, chúng ta bị một đám ma cà rồng bao vây" Nặc hân hoảng hốt chạy xuống lầu báo tin cho An Vy.

"Kỳ Lâm Dương!! Tôi sớm biết anh có ý đồ, không ngờ anh lại là một tiểu nhân như vậy!!" Nặc Hân tức giận chỉ tay vào Lâm Dương

"Không nói nhiều nữa! Mau ra ngoài!!" An Vy cho dù có hận Lâm Dương đến mấy nhưng bây giờ cô không thể làm gì hắn được. Cô để mặc hắn ở trong phòng còn bản thân thì ra ngoài

Không ngờ đám này lại ngang nhiên công khai chiến tranh như vậy. Dẫn cả một đội quân đến đây là để đưa Lâm Dương về sao?

"Mặc An Vy? Cô vẫn chưa chết sao!? Vậy thì đến lúc rồi"

"Nếu như...các người giết được thì cứ giết...Nếu không giết được...thì chết cùng Kỳ Lâm Dương đi" An Vy rút thanh kiếm ra. Xem ra...hôm nay quả thật phải dùng nó rồi

"Mạnh mẽ thật đấy! Các nguyên lão đều ở đây mà cô cũng nói vậy được" Một tên ma cà rồng quay về phía nguyên lão nịnh nọt.

"Nguyên lão? Cái danh xưng thật hay mà...Nếu như không có Kỳ Lâm Dương thì các người chết lâu rồi" Cho dù hiện tại Lâm Dương đã trở thành phạm nhân nhưng cô cũng không thể phủ nhận những gì hắn đã mang lại cho ma cà rồng được

"Hai người đầu cả một đội quân, xem ra ma cà rồng các người cũng chỉ đến thế mà thôi" Nặc Hân đã chạy đến mà giết tên ma cà rồng ban nãy

"Các người... Bay đâu? Lên cho ta! Giết được đám này, ắt có thưởng" Các nguyên lão nghe những lời si nhục đó thì tức giận đến tột cùng.

"Nặc Hân!! Đưa Nhiên Nhiên ra khỏi đây"

Đối với An Vy, cả đám này cũng không là gì cả. Cô có thể giết chúng trong chốc lát nhưng vẫn còn Lâm Dương và Nhiên Nhiên ở trong đó, cô không thể để mặc hai người được.

"Vâng" Nặc Hân lần này không hề phản đối quyết định của An Vy. Cậu nhanh chóng chạy lên lầu rồi đưa Nhiên Nhiên ra bằng lối đi khác. Cậu tin là cô nhất định sẽ sống sót

"Bản thân còn không lo nổi, còn lo cho kẻ khác?"

"Các người cũng vậy thôi" An Vy không cần nhiều sức, cô đã có thể phá được vòng vây của chúng. Cô muốn giết mấy lão già khốn kiếp đó càng nhanh càng tốt. Nhưng...vào sâu bên trong có nghĩa chúng có thể giết cô dễ dàng hơn

An Vy vùng kiếm chém chết hàng loạt ma cà rồng nhưng cô không phải lúc nào cũng chiếm thế thượng phong...Một lưỡi kiếm đã cứa mạnh vào vai cô.

"Trưởng thế nào...Hoá ra cũng chỉ đến vậy mà thôi" Lão ta chỉ thẳng tay vào mặt An Vy mà cười

An Vy không nói gì, vẫn cố giết nhiều ma cà rồng nhất có thể...nhưng tay cô do cử động quá mạnh nên vết thương càng rách to hơn. Bọn chúng nhìn thấy cô đã có vẻ yếu thế nên đã lao vào mà dùng những lưỡi kiếm đâm vào người cô khiến cô ngã gục xuống.

"Thủ lĩnh!!!" Nặc Hân cùng một đội quân đi tới. Họ không cần biết là Nặc Hân có ra lệnh hay không, chỉ cần nhìn thấy cô bị thương đã đủ lí do để nghênh chiến

An Vy quay đầu lại nhìn phía sau thì đã thấy một nhóm ma cà rồng đã đi vào trong căn cứ. Lâm Dương vẫn còn trong đó, cô không thể để chúng động đến hắn được.

"Thủ lĩnh, cô mau vào trong đi. Để chúng tôi giải quyết" Nặc Hân nhân lúc đám ma cà rồng không chú ý đã đưa An Vy ra.

Vết thương của An Vy không phải quá nặng nhưng cô cũng không thể cử động mạnh được. Vậy là cô phải tận mắt chứng kiến những người khác phải chết vì bảo vệ cô.

"Thủ lĩnh, nơi này không còn an toàn nữa. Xin cô rời khỏi đây" Nặc Hân đã cho người giải quyết đám ma cà rồng trong căn cứ rồi, Lâm Dương nhất định sẽ không sao.

Nặc Hàn đỡ An Vy dậy còn bản thân thì chạy vào đám hỗn chiến đó. An Vy ôm phần vai bị thương rồi chạy vào tìm Lâm Dương

"Kỳ Lâm Dương!! Anh đâu rồi!?" Tâm trí của An Vy giờ đã rối loạn lên rồi...cô đang lo lắng cho hắn..

"An...Vy..." Lâm Dương đang dùng một thanh kiếm để đứng dậy... Áo trắng của hắn giờ đã biến thành màu đỏ cùng mùi của máu nồng nặc trong phòng

"Kỳ Lâm Dương!!" An Vy chạy đến đỡ hắn

"Đây là tất cả sinh lực còn lại của tôi..." Lâm Dương nắm lấy tay An Vy rồi truyền lại sinh lực cho cô. Chỗ sinh lực này không nhiều, nhưng cũng đã đủ để chữa lành mọi vết thương của cô...nếu như hắn không tốn một nửa còn lại vào cái cấm thuật kia thì có lẽ đã đủ để chữa bệnh của cô rồi

"Anh...anh nói gì vậy?" An Vy sợ hãi, sinh lực...hắn là muốn làm gì chứ?

Nhận được hết sinh lực của hắn thì vết thương của An Vy lành lại, cô lại cảm thấy như chưa có chuyện gì xảy ra với mình vậy. Lâm Dương không còn sức lực nữa liền ngã xuống

"Kỳ Lâm Dương...anh..." Chân tay An Vy bủn rủn

"Giết...tôi đi" Lâm Dương cố gắng cầm lấy tay An Vy đang cầm thanh kiếm. Hắn đặt thanh kiếm trước tim hắn...như vậy...cô chỉ cần đâm vào thôi...tim hắn đương nhiên sẽ ngừng đập.

Hắn đã truyền hết sinh lực còn lại cho cô nghĩa là hắn sẽ chỉ sống được vài phút nữa thôi...Chỉ bằng để cô kết thúc mạng sống của hắn

"Kỳ Lâm Dương...đừng ép tôi..." An Vy nhìn Lâm Dương như vậy mà cô không tài nào xuống tay được.

"An Vy...Giết tôi đi" Lâm Dương cầu xin An Vy...Hắn là đang cầu xin cô đó...hắn cầu xin cô giết hắn...

"Kỳ Lâm Dương...là anh ép tôi..." An Vy dùng thanh kiếm đâm thẳng vào tim Lâm Dương.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: End

"Kỳ Lâm Dương...là anh ép tôi..." An Vy dùng thanh kiếm đâm thẳng vào tim Lâm Dương.

Lâm Dương cười rồi nhìn An Vy...Hắn được chết trong tay cô rồi...Lần này...chính là kết thúc mạng hắn thật sự rồi

An Vy rút thanh kiếm ra, máu chảy ra nhiều vô kể, hắn nằm trong vũng máu.

An Vy sợ hãi mà đánh rơi thanh kiếm xuống, cô không thể đứng vững được nữa. Cô vừa làm cái gì vậy? Cô...đã giết hắn sao?

Đột nhiên cơn đau của cô lại kéo đến...Nó đau quá...như là muốn xé nát tim cô vậy. Cô ôm bên ngực mình rồi lại đến cơn đau đầu. Hàng vạn mảnh kí ức lại hiện lên trong đầu cô...Lâm Dương...Kỳ Lâm Dương...toàn bộ đều là về hắn.

Hắn đang làm cái gì vậy? Lọ thuốc hắn đang cầm đó là gì chứ? Không...lọ thuốc đó...cô đã nhìn thấy ở đâu đó rồi...Là Nặc Hàn đã cho cô uống... Thứ đó rốt cuộc là gì...mà đến cả Lâm Dương cũng phải sử dụng chứ? Đó chẳng phải là thuốc chữa bệnh cho cô sao?

"Thứ này có thể phong ấn kí ức của người uống...Nhưng nó chỉ phong ấn những gì mà người đó yêu thương nhất. Một khi đã uống vào, có thể sẽ nhớ nhưng chỉ có hận thù" Giọng nói đó cứ quanh quẩn trong đầu cô mãi...phong ấn...kí ức...Là cô đã bị phong ấn...hay là hắn?

Cơn đau đột nhiên đến, đột nhiên mất đi, khiến cô trở nên điên loạn mất thôi. Hắn và cô đều uống thứ đó sao? Đó chính là lí do mà ban đầu hắn hận cô sao? Nhưng hiện giờ chuyện cô quan tâm nhất không phải chuyện này...mà là hắn...Hắn là sống...hay chết?

"Kỳ...Kỳ Lâm...Dương..." An Vy lay người Lâm Dương. Hắn không...tỉnh lại nữa rồi...hắn đi rồi...

Không! Không! Đây không phải là sự thật...Hắn không hề chết...chỉ vì cô dùng kiếm đâm hắn nên hắn mới giận cô thôi...Hắn không thể chết được

"Kỳ Lâm Dương...anh...anh tỉnh lại đi..." An Vy nước mắt dàn dụa gào thét gọi hắn...vừa nãy cô...cô chỉ là không kiểm soát được mình nên mới làm vậy thôi mà...

"Anh nói Nhiên Nhiên là con gái chúng ta mà!! Nhiên Nhiên không thể không có cha mà, đúng không?" Cho dù An Vy có làm gì đi nữa thì Lâm Dương không hề tỉnh dậy, hắn đi thật rồi...Nhưng cô không tin...cô không muốn tin

"Kỳ Lâm Dương...tĩnh lại đi...đừng nằm đấy nữa..."

"Đừng đi mà... " Giọng của An Vy nhỏ dần. Cô cúi đầu xuống, cô không dám nhìn mặt hắn nữa...

"Cầu xin anh đấy...đừng đi..." Cô sai rồi...cô không nên báo thù hắn...cô không nên trở thành thợ săn...Đáng lẽ ra khi hắn cầu xin cô ở lại...cô phải đồng ý

Nhiên Nhiên...có lẽ đã được Nặc Hàn đưa về chỗ của Mộc Dương rồi...có Mộc Dương...con bé nhất định sẽ an toàn...Còn Lâm Dương...cô phải đi cùng hắn.

"Lâm Dương...anh không chịu...về đúng không? Vậy...vậy chúng ta...cùng đi được không? Đợi em... được không?" An Vy cầm lấy thanh kiếm ban nãy rồi đâm vào tim mình. Cô không cảm thấy đau chút nào hết, cô đến bên hắn...vậy là cô vui rồi

"Kỳ Lâm Dương...Em yêu anh" Trước khi ngã xuống cô vẫn phải nói ra câu nói cô đã dặn mình vĩnh viễn không được nói ra lần nữa

---

Hai bóng người con trai bước đến, trên người đều là những vết máu, vết thương không thể xóa nhòa được. Hai người như chết lặng khi đến gần...

"Tôi vốn dĩ cho rằng, để An Vy trở thành thợ săn sẽ tốt hơn, không ngờ lại dẫn đến kết cục như vậy" Mộc Dương dùng ánh mắt vô hồn của mình để nhìn hai người trước mắt. Một người là em trai của anh, một người là người con gái mà anh yêu...Vậy mà anh lại khiến họ chết như vậy

"Tất cả đều đã kết thúc rồi" Nặc Hàn ngã khụy xuống. Chỉ vì không muốn mất đi người thủ lĩnh như An Vy mà khiến cô hận người cô yêu nhất

"Cả thợ săn và ma cà rồng đều đã thiệt hại nặng nề. Cậu có dự định gì chưa?" Anh đã nghĩ kĩ kết cục của mình rồi. Từ khi anh bắt đầu cùng Nặc Hàn lừa cô thì đã biết là mình sẽ không có kết cục tốt rồi.

"Bây giờ mà còn mặt mũi mà đi gặp họ sao?" Nặc Hàn cười khẩy. Nếu như cậu về gặp hội đồng thì chỉ có đường chết. Thân là cận vệ mà không bảo vệ được thủ lĩnh thì cũng chỉ là phế vật

"Cậu không cảm thấy có lỗi với An Vy sao?"

"Cho dù là như vậy thì cũng có thể làm gì cho cô ấy được nữa?" Nặc Hàn cũng chỉ đành bất lực trước chuyện này thôi. Nhiên Nhiên chính là những gì Lâm Dương và An Vy để lại, chăm sóc con bé có lẽ chính là cách tốt nhất

"Vậy thì chết đi, cả hai chúng ta...mạng đổi mạng" Đối với Mộc Dương, đây chính là cách tốt nhất, cũng là cách duy nhất để chuộc lỗi.

"Anh...anh nói gì vậy?" Nặc Hàn e ngại. Cậu không muốn về gặp hội đồng vì không muốn chết, vậy mà Mộc Dương lại đề nghị như vậy...

"Tôi nói chúng ta...mạng đổi mạng. Lâm Dương và An Vy sống, chúng ta chết" Mộc Dương vẫn như bao người khác thôi, tham sống sợ chết. Nhưng có thể khiến cô hạnh phúc, có chết anh cũng cam tâm tình nguyện

"Kỳ Mộc Dương, anh đúng là điên thật rồi" Nặc Hàn tức giận đứng lên rồi bước đi.

"Vậy cậu muốn chết vì bị hội đồng xử tử hay là tự mình kết thúc?"

Nặc Hàn đứng khựng lại...Cậu do dự. Cậu không muốn chết nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác. Nếu cậu trốn, hội đồng nhất định cho người truy bắt cậu rồi đem về xử tử...Vậy thì cậu buộc phải lựa chọn tự kết thúc

"Được...tôi đồng ý..." Nặc Hàn quay lại nói

Vậy là Mộc Dương và Nặc Hàn đã sử dụng cảm thuật chỉ để mạng đổi mạng cho Lâm Dương và An Vy. Họ đều có lỗi với hai người, đã đến lúc chuộc tội rồi. Sự lựa chọn này...không hối hận

---

Một buổi sáng, con gió nhẹ thổi qua, tia nắng chui qua khe cửa sổ. Một người con gái bỗng dưng giật mình tỉnh giấc.

"An Vy, sao vậy?" Lâm Dương bị An Vy đánh thức. Hắn cất giọng hỏi.

Nhìn về mặt sợ hãi của An Vy, Lâm Dương cũng đã hiểu được vài phần. Từ hôm hai người được cứu sống, An Vy dường như lúc nào cũng mơ thấy hôm đó

"Lại mơ thấy hôm đó nữa sao?" Lâm Dương ôm An Vy vào lòng.

"Ừ, dù gì họ cũng đã đổi mạng cho chúng ta...Có phải chúng ta nên đi thăm họ không?" An Vy buồn bã nói.

"Được, anh sẽ đi gọi Nhiên Nhiên" Lâm Dương ôm An Vy một hồi rồi buông ra.

An Vy coi như được an ủi vài phần thì đỡ sợ hơn rồi cũng bước xuống giường.

"Mẹ!" Nhiên Nhiên chạy đến lao ngay vào lòng cô

"Bảo bối, xuống ăn sáng thôi" An Vy xoa đầu Nhiên Nhiên. Thật sự là ban đầu cô cũng không thể ngờ rằng cầm thuật lại có thể khiến con bé chuyển sang Lạc Tuyết như vậy.

Lâm Dương đã nghiên cứu rất nhiều sách cổ nên đã tìm ra được cách trị bệnh của cô...vậy là bây giờ cô cuối cùng cũng trở lại bình thường rồi

"Vâng" Nhiên Nhiên gật đầu rồi ăn sáng

Sau khi ăn sáng xong thì cả ba đã tới thế giới ngầm ra mộ thăm Mộc Dương và Nặc Hân. Nhưng An Vy và Lâm Dương lại quyết định để Nhiên Nhiên ở với Trí Mặc vì cô không muốn để con bé biết là Mộc Dương đã chết

Đứng trước hai bia mộ, tay An Vy và Lâm Dương đều cầm bó hoa rồi đặt xuống, không khí ở đây thật ngọt ngào mà.

"Hai người đừng lo, chúng tôi rất hạnh phúc..." An Vy cất giọng. Cô là nói những gì mà cô đang có...cô không phải giả dối nữa...không phải đeo trên mình một chiếc mặt nạ cổ tở ra mạnh mẽ nữa

"An Vy...chúc em hạnh phúc" Một bóng lưng cùng chiếc áo choàng đen quay đi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Sắc - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.